

26

เจรจา เบื้องหลังคำหิว และ มือปราบพิทักษ์

ข่าวการหายตัวไปของเทียนฟงซจรขยายไปทั่วเมืองเริ่มต้นจุดไฟไหม้ป่า ทว่า ยุทธภิกก็ยังคงดำเนินต่อไปอย่างคึกคัก และมีตำนานบทใหม่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งอีกไม่นานผู้คนก็อาจจลืมนึกเรื่องราวของราชากระรอก ผู้สยบหนึ่งพรันพริ้งได้ในการแข่งยุทธบอล แต่กองเชียร์กระรอกยักษ์จะยังคงอยู่ตลอดไป และยิ่งใหญ่ขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่าตัว

หลังจบการแข่งขันยุทธบอลระหว่างทีมผู้งกระรอกน้อยกับทีมจ้าวสังหารได้สองวัน...

ดวงตะวันลอยเด่นอยู่กลางนา แม้มีสายลมพัดมาเป็นระยะ ทว่ามันก็ไม่อาจจะดับร้อนให้กลุ่มคนที่กำลังเดินทางอย่างเร่งรีบ

บนเส้นทางเดินที่ทอดยาวไปถึงชายแดนอาณาจักรตะวันตก มีถนนหลวงที่กว้างขนาดให้คนเดินเรียงหน้ากระดานได้สามสิบคน ผู้คนส่วนใหญ่จึงใช้มันเป็นเส้นทางคมนาคมสายหลัก ถนนสายนี้จะปลอดภัยจากสัตว์อสูรในยามกลางวัน ส่วนยามกลางคืนจะมีออกมาเพียงเล็กน้อย

แต่ถ้าเดินออกจากเขตตัวถนนไปเกินสองกิโลเมตร จะมีศัตรูตัวฉกาจที่แอบซ่อนอยู่ในป่าเขาพุ่งเข้าโจมตีอย่างต่อเนื่องทันที หากมีใช้ศตยอดฝีมือสักห้าสิบคนร่วมมือกัน ก็อาจจะมีคนพลาดท่าเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก

บัดนี้บนถนนมีกลุ่มคนขับรถม้ากว่าสามสิบคัน รอบด้านมีผู้เล่นสวมชุด

จอมยุทธ์รัตกุมหลากหลายลีลาควบอาชาชาวประมาณสามร้อยคน ส่วนผู้ที่อยู่ในรถม้า น่าจะมีไม่ต่ำกว่าห้าร้อยคน เรียกได้ว่ากองคาราวานนี้สมควรมีคนอย่างน้อยหนึ่งพันคน เป็นอย่างต่ำ

หากมีผู้คนพบเห็นรถม้าสีทอง มีอักษรข้างรถเขียนว่า 'รถลินค้ำระดับ 12' ก็ จะเข้าใจทันทีว่า นี่คือขบวนรถลินค้ำที่กำลังทำภารกิจส่งลินค้ำ¹ ซึ่งเป็นของสำคัญและมีราคาแพงมาก

เหล่าผู้นำขบวนต่างจ้องมองแนวป่าที่ใกล้จะถึงในอีกห้าร้อยเมตร มันคงจะ ช่วยให้พวกฟองที่ตามมาสู้สิกร่มขึ้นไม่มากก็น้อย ทว่านอกจากเสียงไปไม้ต้องลม กลับมีเสียงพินดั่งขึ้นจากปากทางเข้าป่าที่บั้นแห่งนั้นด้วย

ผู้ที่นำขบวนด้านหน้าสุดซึ่งเป็นบุรุษผมแดงยาวประบาสวมชุดจอมยุทธ์สีดำ ใช้พลังปราณช่วยให้มองเห็นได้ไกลขึ้น จากนั้นเขาก็ต้องอุทานด้วยความตกใจ "มีคน มาขวางทาง"

บุรุษผมเขียวลั่นสวมชุดจอมยุทธ์สีฟ้า ซึ่งควบอาชาอยู่ด้านข้างต้องขมวดคิ้ว พลังที่ริ่ตามองเพื่อนร่วมขบวน "กับอีแค่คนขวางทางจะไปกลัวอะไร พวกเรามากัน ตั้งเยอะ พอพวกมันเห็นว่าพวกเราเป็นใคร เดียวก็วิ่งหนีหางจุกตูดไปเองนั่นแหละ"

"ไม่ใช่ มันคือ..." บุรุษผมแดงกลืนน้ำลายเล็กน้อย แล้วหันไปมองคู่หูด้วย แวดตาหวาดหวั่น "เมธัส!!"

เมื่อชื่อนี้ดังขึ้น ความรู้สึกของผู้ฟังต้องชกเกรียว บุรุษผมเขียวเร่งโคจร พลังลมปราณใสดวงตาทั้งสอง จับจ้องผู้มาขวางทางที่อยู่ห่างไปไม่ถึงห้าร้อยเมตร

กลางถนนปากทางเข้าป่า มีชายหนุ่มผมดำยาวประบาสวมชุดจอมยุทธ์ขาว

¹ ผู้เล่นทุกคนสามารถรับภารกิจส่งลินค้ำได้ที่อาคารขนส่ง ซึ่งจะมีการส่งลินค้ำให้เมือง ลีตวอสุร์ทั้งฝ่ายบวกและลบ ลินค้ำที่ส่งจะมีผลตอบแทนตามจำนวนและความยากของสถานที่ ที่ไปส่ง ซึ่งจะส่งได้ก็ต่อเมื่ออาณาจักรลีตวอสุร์นั้นมีการส่งลินค้ำจากทางระบบ (NPC ที่ไป ทำงานในเมืองลีตวอสุร์นั้นๆ จะเป็นผู้ส่งลินค้ำ เพื่อเป็นการเพิ่มภารกิจให้ผู้ใช้บริการ) นอกจากเงินรางวัลแล้ว ยังจะได้แต้มคุณธรรม กล่องสมบัติ และชิ้นส่วนแผนที่สมบัติซึ่ง ได้ตามระดับความยากของภารกิจ โดยรถขนส่งจะมี NPC คอยควบคุม หากผู้ขับที่เสียชีวิต จะถือว่ารถคันนั้นทำภารกิจพลาด ผู้ที่รับภารกิจจะต้องชดใช้เงิน (ระดับของรถม้า x 10) เท่า ต่อลินค้ำที่เสียหาย ระดับของรถลินค้ำในปัจจุบันมีทั้งหมด 15 ระดับ

สะอาดนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ไผ่ กำลังเล่นพิณไม้โบราณที่ตั้งอยู่บนโต๊ะไม้แกะสลักชั้นดี ภายใต้อาคารใหญ่ที่พอจะบังแดดบังฝน ด้านซ้ายมีหญิงสาวผมทองใส่ชุดจอมยุทธ์ รัตรูปดูทะมัดทะแมงสีขาวยลิบม่วงอ่อนกำลังรินน้ำผลไม้ใส่แก้วใส ด้านขวามีหญิงสาวสวมชุดเกราะเงินอันเงางาม ส่วนผู้สวมใส่ก็ตั้งตามขนาดตามาตใจ เธอยืนโอบอุ้มทารกพร้อมตักฟิงเพลงที่บรรเลงโดยชายหนุ่ม

ด้วยสายตาดันเฉียบคมของผู้นำหน้าขบวน ย่อมมองเห็นใบหน้าของชายหนุ่ม ที่ดูเจ้าสำราญคนนี้โดยง่าย ซึ่งเขาเองก็ได้แต่ปากอ้าตาค้าง รีบสั่งให้คนทั้งขบวนระลือ ความเร็วลง และเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการต่อสู้ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกวินาที

ใครบ้างที่ไม่รู้จักเมธัส ผู้ที่กำลังถูกโจษจันไปทั่วทั้งเกม RWO บุคคลอันตราย ที่ทุกสำนัก ทุกกิลด์ ทุกอาณาจักรและกองกำลัง ล้วนให้ความสนใจทั้งในแง่ดีและร้าย แน่แน่นอนว่าคนส่วนใหญ่ย่อมมองเมธัส พ่อค้าปีศาจจากนรกในแง่ร้ายมากกว่าแง่ดี อย่างมีต้องสงสัย

หัวหน้าขบวนทั้งสองสบตากันครั้งหนึ่งแล้วสั่งให้ลูกน้องสืบคนควมมาตามหลัง พวกเขามาอย่างเชื่องช้า ครั้นมาถึงเบื้องหน้าเมธัสห่างประมาณสิบเมตร ทั้งหมดก็ลงจากหลังม้า ประสานมือคารวะ

“ไม่ทราบที่ท่านพ่อค้าผู้ยิ่งใหญ่มานั่งเล่นพิณตรงนี้ เพราะอารมณ์ดีอยากมานั่งชมนกชมไม้เล่นดนตรี หรือมีนัดพบปะกับใครเป็นพิเศษ” บุรุษผมแดงเอ่ยเสียงเข้ม เมธัสเฝ้ารอเวลานี้มานาน เขาหยุดเล่นพิณไม้ มือซ้ายหยิบน้ำผลไม้เย็นฉ่ำ ขึ้นมาดื่มจนหมดแก้วอย่างสบายอุรา พวกผู้นำขบวนส่งสินค้ำก็มิกำลังแสดงสีหน้าไม่พอใจ เมื่อพ่อค้าปีศาจจากนรกวางแก้วลงบนถาดก็พูดเบาๆ

“เทเรซ่าเก็บของหน้อยสิ พวกเราคงกำลังนั่งขวางทางเดินของคนทำงานสุจริต อยู่”

เทเรซ่ายิ้มรับ แล้วเริ่มเก็บข้าวของทั้งหมดอย่างกระฉับกระเฉง พวกผู้นำขบวนคนส่งสินค้ำจึงมีสีหน้าอ่อนคลายลง ทว่ากรออยู่ใกล้บุรุษคนแดงย่อมไม่ใช่เรื่องดี จึงรีบโค้งคารวะพลาบขอกลา แต่พวกเขาก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินวจาต่อมาของพ่อค้าปีศาจจากนรก

“ผมถืออคติ มีบุญคุณต้องทดแทน มีแค้นต้องชำระ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม “ไม่ทราบว่ามีพรันพรังนั่งอยู่ในรถม้าคันใด ผมจะได้ไม่ต้องฆ่าคนที่ไม่รู้จักรัก”

บุรุษผมเขี้ยวรีบนหันมาเอ่ย “ท่านพ่อคำใหญ่คงเข้าใจผิดแล้ว ขบวนการของเรา กำลังเดินทางไปส่งของให้อาณาจักรสัตว์อสูรแห่งหนึ่ง ไม่มีหนึ่งพรันพริงมาด้วยหรอกครับ”

“ใช่ เพราะท่านผู้นั้นคงกำลังเตรียมตัวเข้าแข่งขันรอบเย็นกับทีมจ้าวกังฟู” บุรุษผมแดงเอ่ยด้วยความเสียดาย “ผมเองถ้าไม่ใช่กำลังเร่งหาเงินใช้หนี้ ก็คงไปนั่งเชียร์ยุทธบอลแล้ว ฮ่าๆ”

เมธัสยิ้มกริ่ม “ถ้าจับบาร์เทนเดอร์มาให้ผม ผมจะให้พวกคุณคนละหนึ่งหมื่นล้านซีจ มันน่าจะมีค่ามากกว่าทำงานให้เขาจนต้องเหนื่อยเหนื่อยตัวเปล่าๆ นะ”

คนทั้งสิบสองต่างสะอึก เพราะจำนวนเงินที่ว่ามันสูงลิบลิวจนทำให้ความโลภแทบจะบดบังสติไปครู่หนึ่ง

“โอโฮโฮ!! เงินเยอะขนาดนั้นผมเองก็อยากได้เหมือนกันนะ ท่านเมธัสรีบตั้งค่าหัวนอกระบบเลยสิครับ พวกผมจะได้หาเวลาว่างไปทำ” บุรุษผมแดงโพล่งด้วยสีหน้ายิ้มแย้มพลางเดินเข้าไปใกล้เมธัส แต่พออยู่ห่างสิบก้าว ใบหน้าก็ปลั่งถมิ่งทิ้ง “แต่ตอนนี้พวกข้าขอค่าหัวของแกก่อนแล้วกัน...ยาก!!”

เซ็ง!! คนทั้งสิบสองซักดาบออกจากเอวในเวลาเดียวกัน จนคล้ายเกิดเสียงดังเพียงแต่ครั้งเดียว หัวทั้งร่างเปล่งรัศมีลมปราณสีเขียวเข้มพร้อมกับตะโกนชื่อวิชาประจำตัว แล้วพุ่งเข้าหาเมธัสในมุมที่แตกต่างกัน

เมธัสไม่ขยับเขยื้อน เขายังคงมองไปยังขบวนการม้าอย่างใจจดใจจ่อ เพราะยอดยุทธ์ที่ซ่อนตัวในรถม้า น่าจะออกโรงหลังจากที่คนกลุ่มนี้เข้าปะทะกับเขา

ฮวบ! ฉีก! ดาบทั้งสิบสองเล่มกลับไม่ได้ที่มแทงเข้าใส่เป้าหมาย เพราะคนถือดาบทั้งหมดโดนลูกธนูแห่งทะเลหัวไหล่กันคนละดอก

ก่อนที่พวกเขาจะทำดาบหลุดมือ เมธัสก็ขยับสองมือกระชับสิ่งของบางอย่างที่สะท้อนแดดจนแวววับ มันมีสี่อาวุธ แต่เป็นเพียงกุญแจมือพวงหนึ่ง ซึ่งตอนนี้พุ่งเข้าไปคล้องแขนทั้งสิบสองคนอย่างรวดเร็วและแม่นยำ

มีเสียงกุญแจมือดังแกรกๆ ถึ๊รว ตามด้วยเสียงสิ่งของตกสู่พื้นดังตุ๊บ ผสานกับเสียงข้อศอกที่อัดใส่ร่างกายดังปึกอย่างต่อเนื่อง

“โอ๊ย!!” มีเสียงร้องระงมด้วยความเจ็บปวดดังขึ้นตามมา
ตุ๊บ! ร่างของคนทั้งสิบสองต่างทรุดลงกับพื้น ส่วนเมธัสก็หมุนตัวกลับมาขึ้น

ณ จุดเดิม จากนั้นวัลคีร์สาวก็ใช้หอกที่อยู่ใต้มือเสือกแทงปลิดชีพคนทั้งสองที่นอน
อยู่บนพื้นอย่างฉับไว

เสียงจากระบบปลันดิงขึ้น ‘ผู้เล่นเมธัส จับตายผู้เล่นที่มีค่าหัวสำเร็จค่ะ...
ผู้เล่นเมธัส จับตายผู้เล่นที่มีค่าหัวสำเร็จค่ะ...’

มันดิงขึ้นอย่างต่อเนื่องถึงสิบสองครั้ง เป็นการบงบอกว่า ผู้เล่นกลุ่มนี้ล้วนเป็น
นักโทษของทางระบบอย่างมิต้องสงสัย ‘อืม...กะจะมาจับเป็นบาร์เทนเดอร์คนเดียว
แท้ๆ แต่นี่เล่นเป็นคนมีค่าหัวทั้งนั้น หวังว่าคุกของระบบจะใหญ่พอนะ หึๆ’

คุกของระบบ เป็นห้องคุมขังผู้เล่นที่มีค่าหัว ซึ่งถูกจับด้วยกุญแจมือของทาง
ระบบ² นักโทษจะถูกคุมขังเป็นเวลา (ค่าหัว/1,000,000) วัน

หากนักโทษต้องการออกจากคุกเร็วกว่ากำหนดจะต้องให้เพื่อนมาช่วยประกัน
ตัวเป็นเงิน (วันที่ต้องติดคุก x 100,000,000) ซึ่ง การจับด้วยกุญแจมือนั้นจะถูกแบ่ง
ออกเป็นสองแบบ คือ

หนึ่ง จับเป็น ใส่กุญแจแล้วคุมนักโทษคนนั้นกลับไปยังอาคารสมาคมนักล่าที่
เมืองแรกเริ่ม เจ้าของกุญแจมือจะได้ทรัพย์สินทั้งหมดในธนาคารของนักโทษ และ
ยูโทปรกรณ์ทั้งหมดที่อีกฝ่ายมิติดตัว ยกเว้นของภารกิจ และของประจำตัวแบบพิเศษ

สอง จับตาย ใส่กุญแจแล้วสังหารอีกฝ่าย เจ้าของกุญแจมือจะได้รับทรัพย์สิน
ในธนาคารของนักโทษเพียง 50%

แต่เนื่องจากผู้เล่นส่วนใหญ่จะสะสมคะแนนไม่ถึง จึงมีน้อยคนนักที่จะได้เป็น
นักล่าระดับ 1

เมธัสเห็นการเคลื่อนไหวของขบวนการคนมีค่าหัวจึงรีบตะโกนดั่งลั่น “ผมชื่อเมธัส
เป็นนักล่าระดับ 1 ของสมาคมนักล่า จะมาจับนักโทษของระบบ ไม่ได้คิดจะปล้นชิง
สินค้า ขอให้ NPC ทั้งหลายโปรดขยับรถม้าออกจากถนนด้วยครับ”

เมธัสมองออกมา พวกผู้เล่นที่มีค่าหัวจะใช้สิทธิ์ของผู้เล่นที่กำลังทำภารกิจ
ขนส่งสินค้า ทำให้พวกคู่แค้นหรือนักล่าค่าหัวบางคนไม่กล้าลงมือบ่มบ้าม เพราะอาจ

² กุญแจมือของระบบ เป็นสิทธิพิเศษสำหรับนักล่าที่มีระดับ 1 เท่านั้น ถึงจะขอซื้อจาก
สมาคมนักล่าได้ มีประสิทธิภาพพิเศษคือ เมื่อสวมกุญแจมือใส่ผู้เล่นที่มีค่าหัว พลังลมปราณ
เวท พลังจิต ทั้งหมดของอีกฝ่ายจะถูกระงับเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง แต่ถ้าเป็นคนปกติไร้ซึ่งค่าหัว
จะไม่มีผลอันใดทั้งสิ้น

จะมีลูกหลงไปโดนพวก NPC ที่คุมรถสินค้า ซึ่งจะทำให้ผู้ไล่ล่ากลายเป็นคนมีค่าหัวไปในบัดดล

NPC ที่คุมรถสินค้าทำตามที่เมธัสบอก ไม่ใช่เพราะกลัวโดนลูกหลง แต่เป็นเรื่องปกติที่จะปล่อยให้ผู้เล่นสะสางเรื่องส่วนตัวกันเอง ทว่าหากเมธัสคิดจะปล้นจริงๆ พวกเขาก็ต้องแลกชีวิตตามหน้าที่ ซึ่ง NPC รถสินค้าจะมีระดับตายตัวตามสถานะของรถสินค้า (ระดับรถสินค้า x 40) ส่วนระดับความเร็วของรถสินค้าจะไม่แน่นอน มีตั้งแต่ 50 – 140 กม./ชม. ซึ่งส่วนใหญ่ทางระบบจะเป็นผู้สุ่มระดับของมาให้เอง

บุรุษผมสีชา ดวงตาสีดำทอแววยียบเย็น ไ่ว้มรองทรงต่ำแสกซ้าย ใบหน้าดูสุขุม สวมชุดจอมยุทธ์หูหรัสสีดำขลิบทองทั้งร่างทับด้วยผ้าคลุมสีสีแดงขลิบทอง เดินออกจากกรณำคันที่สองจากหัวขบวน คนผู้นี้คือหนึ่งในหกจ้าวยุทธ์ฉายาหนึ่งพร้นพริ้ง

บาร์เทนเดอร์ระมัดเสียงหัวเราะอย่างหัวทิ่ม “ฮ่าๆ นึกไม่ถึงว่าเจ้าหนูซี้ชโยมจะมาให้ข้ามาถึงที่ อย่างนี้ก็ดี จะได้ไม่ต้องเสียเงินให้คนอื่น”

เมธัสก้าวเข้าไปหาอย่างผ่าเผย “บาร์เทนเดอร์คุณนี่ช่างใจกล้าจริงๆ แทนที่จะพักอยู่ในโรงแรมสักเจ็ดวัน กลับเสี่ยงอันตรายเดินทางกลับแคว้นของตัวเอง ผมเลยมีโอกาสได้สะสางปัญหาส่วนตัวเสียที”

พวกเทรซ่าทะยานร่างเข้าไปในดงไม้ ซึ่งเป็นการประกาศอย่างโจ่งแจ้งว่า ป่าแห่งนี้เป็นกับดักขนาดใหญ่ และพวกบาร์เทนเดอร์ไม่ควรจะเสี่ยงเข้าไปอย่างเด็ดขาด

บาร์เทนเดอร์กระโดดเพียงครั้งเดียวก็มาหยุดอยู่เบื้องหน้าเหล่าลูกน้องที่ต่างกระชับอาวุธ บ้างก็เริ่มโคจรลมปรานอย่างเต็มที่ บ้างก็หยิบยามาตีมหลายขนานคล้ายกำลังเตรียมตัวพบศึกใหญ่

แม้มันจะดูเป็นการกระทำที่เกินความจำเป็นไปบ้าง แต่สิ่งที่พวกเขากระทำก็สมเหตุผล เพราะใครๆ ก็รู้ว่าเมธัสมีทั้งเงิน อิทธิพล และสายสัมพันธ์กับสี่มารช่อน ซึ่งไม่รู้ว่พวกนั้นซ่อนอยู่ในป่าหรือไม่ อีกทั้งไม่รู้ว่เมธัสจะใช้เงินที่มีว่าจ้างพวกทหารรับจ้างมาช่วยล้อมจับพวกเขาหรือไม่ ดังนั้น การเตรียมตัวให้พร้อมคือสิ่งที่ดีที่สุดในเวลานี้ อย่างน้อยตอนตายจะได้ไม่ต้องบ่นว่า เตรียมตัวน้อยเกินไปหรือชะล่าใจเกินไป

ข้างกายบาร์เทนเดอร์ปรากฏร่างของวิสกี จิน รัม และไวน์ซึ่งสวมชุดจอมยุทธ์สีขาวขลิบเงิน ทำหน้าที่เป็นเหมือนองครักษ์ประจำตัว

บาร์เทนเดอร์ชักมีดสั้นออกมาสองเล่ม ไขว้อยู่เบื้องหน้าเป็นรูปกากบาทพลาง พูดย่างเย็นชา “หากคิดว่าข้ากลัวเจ้าละก็ คิดผิดถนัดแน่นอนเมธัส” หนึ่งในพรีนพรีง เลื่อนมือซ้ายสลับปลายมีดเข้าหาตนเอง “เข้ามาสิ!! ข้าจะได้ปลิดชีวิตเจ้าด้วยมีดคู่นี้”

ในขณะที่บรรยากาศรอบข้างเริ่มอึดอัด เมธัสกลับยิ้มหน้าบาน “อะไรกัน ผมแค่มาเจรจาเท่านั้นเอง ขอเพียงการเจรจาครั้งนี้ประสบผลลัพท์ที่ดี ผมก็จะไม่รบกวน อีกต่อไป”

คนทั้งหมดแทบจะหายใจสะดุด หรือโคจรลมปราณผิดพลาดทันที และมีหลายคนต้องทวนคำว่า “เจรจา” อย่างงุนงงสองถึงสามเที่ยว

ใครเล่าจะเชื่อว่า ชายคนหนึ่งอุตสาห์บุกฝ่ามาเพื่อเจรจาต่อรอง ทว่าหากไม่ ต้องลงมือก็คงวิเศษมิใช่น้อย ทุกคนจึงมองไปยังบาร์เทนเดอร์ รอดูว่าผู้นำที่บาดเจ็บ หนักคนนี้จะตอบรับเยี่ยงใด

บาร์เทนเดอร์เสวยยิ้ม ซี่มดสั้นในมือซ้ายไปยังเมธัส “เจ้าคิดจะคืนมีดสั้นคู่นี้ ให้ข้าจริงหรือ”

เมธัสยกไหล่กลางตอบ “ผมก็เคยคิดแบบนี้ แต่พอดีได้ข่าวมาว่าจ้าวหมิงซื่อ อยากได้มีดสั้นดี ๆ ลักคู่ ผมก็เลยมอบให้เขาเป็นของขวัญไปแล้วละ”

บาร์เทนเดอร์ตาลูกวาว แค้นเสียงเย็นชา “นี่เจ้าคิดมาหาเรื่องข้าจริงหรือ”

“เปล่านะ ผมคิดจะมาเจรจาดูจริงๆ” เมธัสยิ้มกริ่ม สีหน้าดูจริงจังมากเป็นพิเศษ “กฎของการเจรจาที่ดีคือการพูดความจริงกับอีกฝ่ายไม่ใช่หรื”

ถึงน้ำเสียงจะนุ่มนวล แต่เหล่าผู้ฟังล้วนมั่นใจว่า ชายคนนี้กำลังหยอกล้อ พวกตน ไม่เห็นพวกตนอยู่ในสายตา อีกทั้งยังวางแผนการร้ายภายใต้คำพูดไม่กี่คำด้วย ผู้ที่ปราดปรือยอมเข้าใจโดยพลันว่า เมธัสมีคนหนุนหลังแอบซุ่มอยู่ในป่า และหนึ่งในนั้นคือยอดยุทธ์เช่นจ้าวหมิงซื่อ ที่ได้รับของกำนัลเลอค่า และได้นำพรรคพวกมาทำงานให้เมธัสเป็นการแลกเปลี่ยน ซึ่งเนื้อหาของงานคงไม่พ้นชีวิตของ หนึ่งในพรีนพรีงและพวกเขาทั้งหมด

บาร์เทนเดอร์ยอมอ่านาวาจข่มขู่ในคำพูดเรียบง่ายนี้ได้ ทว่าตนเองก็ไม่สามารถ กัมหัวให้ศัตรูโดยง่าย เพราะศักดิ์ฐานะของชายคนนี้เป็นจ้าวยุทธ์ การกระทำของเขาจะเป็นการบ่งบอกถึงศักยภาพของร้าน 21 ขวด ที่รับจ้างสังหารศัตรูทุกคน หากวันนี้ หนึ่งในพรีนพรีงยอมให้เด็กหน้าใหม่เช่นเมธัส แถมยังไม่กล้าปะทะกับจ้าวหมิงซื่อ

ชื่อเสียงที่สั่งสมมานานนับร้อยปีคงได้พังพินาศในพริบตา

หนึ่งพรันพริงตริกตรองชั่วครู่ เขาจับจ้องรอยยิ้มนุ่มนวลที่ใช้หลอกลวงผู้คนในเกาะเริ่มต้น จนไม่มีใครจับผิดบุรุษหนุ่มมากเล่ห์คนนี้ได้ หากมิเคยรับรู้ถึงสติปัญญาของอีกฝ่ายมาก่อน เขาคงตกปากรับคำไปแล้ว แต่การแลกเปลี่ยนกับคนเจ้าเล่ห์แบบนี้ ย่อมต้องเสียบางสิ่งบางอย่างเสมอ และหากพลาดพลั้งสิ่งที่ได้มาต้องไม่คุ้มค่ากับสิ่งที่เสียไปเป็นแน่

จินเข้ามาใกล้บาร์เทนเดอร์แล้วกระซิบ “ลูกพี่ วันนี้พวกเราควรยอมก่อน มีคำกล่าวไว้ว่า ลิบปีล้างแค้นยังไม่สาย หากลูกพี่บ้าจี้เล่นกับมันตอนนี้ พวกเราอาจจะเสียงานใหญ่ได้นะครับ”

บาร์เทนเดอร์หลับตาลงครุ่นคิดอย่างรอบคอบ จึงค่อยเก็บมีดสั้นลง แล้วพูดเสียงนุ่ม “นั่นสินะ ของมันเสียไปแล้วก็จะทำอะไรไม่ได้ เขาเป็นว่าผมขอถามถึงสิ่งที่จะใช้เจรจาสักหน่อยก็แล้วกัน”

‘มาแล้ว’ เมธัสลอบยิ้มในใจ เพราะเขาเองก็ต้องการให้มันเริ่มต้นแบบนี้

ชายหนุ่มผงกศีรษะ มือขวาฉวยพัดเหล็กออกมาพัดโบกอย่างสบายอารมณ์ “ไม่มีอะไรมาก ขอเพียงคุณบาร์เทนเดอร์ยอมปิดกระทู้ตั้งค่าหัวนอกระบบของผม” เขาขยับตาซ้ายพร้อมกับพูดติดตลก “และเขียนหนังสือขอโทษผมลงกระดานข้อมูลสักสามสิบคำ แค่นี้ผมก็พอใจแล้ว”

บาร์เทนเดอร์ถลึงตาใส่เขาพร้อมกับกัดฟันพูด “ช่างบังอาจนัก คิดว่าคนอย่างข้าจำเป็นต้องขอโทษเจ้านี่”

เมธัสสะบัดพัดเก็บใส่แหวนคลังเทพศาสตราในนิ้วชี้มือขวาพลาถอกดอก “อืม...ผมต้องเจอเรื่องลำบากนานี้การเพราะคุณ ไทน์จะน้องสาวของผมที่ต้องโดนคนไล่ล่า แถมเพื่อนของผมก็โดนคนจ้องทำร้าย” ชายหนุ่มส่ายศีรษะอย่างเหนื่อยหน่าย “ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน ผมก็สมควรได้รับคำขอโทษนะ”

บาร์เทนเดอร์ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความขุ่นเคือง แม้แต่พวกจินเองยังต้องขมวดคิ้ว เพราะนี่ถือเป็นคำขอที่หนักจนเกินไป มันอาจฟังดูสมเหตุสมผล ทว่าการที่จำยุทธ์คนหนึ่งยอมสยบด้วยวาจาให้จอมยุทธ์หน้าใหม่ มันเป็นการเทียบย่ำคักดีศรี ยิ่งกว่าสังหารพวกเขาในระดับเหลือ 1 เสียอีก

คนบางคนถือคติว่า ฆ่าได้แต่ห้ามไม่ได้ และผู้ที่ติดตามบาร์เทนเดอร์ทั้งหมด

ล้วนเป็นคนเช่นนี้

วิสกี้ที่เดือดดาลถึงขีดสุด ชี้น้ำด้าเมธัส “แกนี่กว่าแกเป็นตัวอะไร ถึงกล้ามาสั่งให้คนอื่นทำตาม หา!”

“ผมชื่อเมธัส เป็นคนธรรมดาที่ถูกใช้เป็นตัวตลกให้คนไล่ทุบตี จริงไหมคุณหนึ่งพรันพริง” เมธัสคลี้มละมุนจนอีกฝ่ายสะท้านไปเล็กน้อย

บาร์เทนเดอร์กระซอกเสียง “คิดจะพูดอะไรก็เชิญพูดไป คนอย่างข้าไม่สนใจคำครหาหินหาอยู่แล้ว”

เมธัสปรบมือพลางหัวเราะ “ฮ่าๆ พูดได้เยี่ยม แต่ผมแค่พูดในสิ่งที่ผมสันนิษฐานเท่านั้นเอง” เขาเพ่งมองแววตาสั่นไหวของหนึ่งพรันพริงพลางพูดต่อ “ยกตัวอย่างเรื่องที่ผมโดนคุณตั้งค่าหัวเพียงเพราะมีดสั้นคู่หนึ่ง มันเป็นเรื่องที่ตลกมากกับอี่แค่มีดสั้นระดับ 15 ผมเชื่อว่าคนระดับคุณไม่ยี่หระหอกจริงไหม”

บาร์เทนเดอร์กำสองมือแน่น ส่วนพวกวิสกี้ก็หันไปมองหน้ากัน

เมธัสกดดันด้วยวาจาต่อ “แล้วถ้าหากคุณคิดจะเอามันคืน ลู้มาดักรอผมโดยตรงไม่ง่ายกว่ารี”

“เฮอะ คนอย่างข้าจำเป็นต้องไปนั่งรอเจ้าหนูอย่างเจ้าด้วยหรือ” หนึ่งพรันพริงค้านเสียงแข็ง

“แต่ถ้าผมไม่หันตั้งตัว ผมคงตายตั้งแต่ก้าวแรกที่เดินออกจากอาคารจอมยุทธ์มือใหม่แล้วจริงไหม” เมธัสสวนกลับทำเอาบาร์เทนเดอร์ต้องขมวดคิ้วแน่น “แถมไม่ต้องเสียเงินมากมายให้ใครก็ไม่รู้อีกต่างหาก ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน มันก็เป็นการกระทำที่ไม่มีประโยชน์ต่อคุณเลย เว้นแต่...”

ชายหนุ่มใช้มือขวาล้วงแว่นกันแดดอันโตจากกระเป๋าเจ้าสัวน้อยที่อยู่ตรงเอดด้านขวาขึ้นมาสวม แล้วค่อยพูดต่อ “คุณคิดจะสร้างเรื่องราวใหญ่โต เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของผู้คนออกจากแคว้นทางตะวันตก”

บาร์เทนเดอร์จ้องเมธัสราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ทว่าเพียงพริบตาเขาก็เปลี่ยนเป็นยิ้มแยมพลางหัวเราะ “ฮ่าๆ คิดไปซะตั้งไกลเชียวนะเจ้าหนู ข้าแค่มีเงินเยอะเลยคิดจะแบ่งปันให้คนอื่นฯ บ้าง” หนึ่งพรันพริงกระตุกยิ้ม “แถมข้าไม่ได้กลับถิ่นเก่ามานาน เลยอยากสร้างเรื่องอะไรที่มันน่าสนุกสนานให้เพื่อนร่วมโลกใบนี้ได้เล่นกัน เจ้าก็เป็นเพียงผู้โชคดีเท่านั้นแหละ”

เมธัสยิ้มเป็น “แหม พอดูตถึงเงิน ผมเองก็เป็นคนโลภมากเสียด้วยสิ ถ้าฉันหมกเงินที่คุณว่าไปเป็นต้นทุนทำให้โลกใบนี้สนุกกว่าเดิมจะดีไหม”

บาร์เทนเดอร์หัวเราะลั่น “ฮ่าๆ เจ้านี่ช่างบ้าบิ่นยิ่งนัก คิดหรือว่าพวกข้าจะอ่อนแอขนาดแพ้ให้คนไม่ถึงสิบคน...”

“แล้วถ้ามีแปดมารร้ายร่วมอยู่ด้วยล่ะ” เมธัสตัดบท

บาร์เทนเดอร์ชะงักว้าง เพราะเขาเองก็ทำงานร่วมกับแปดมารร้าย จึงรู้เรื่องทั้งหมดจากอีกฝ่าย

อันที่จริงวันนี้เมธัสสมควรจะต้องไปเจอกับแปดมารร้าย เพื่อปรึกษาเรื่องการร่วมมือลอบสังหารตัวเขาเอง โดยแปดมารร้ายจะแสร้งทำเป็นสนใจ แต่แท้จริงแล้วเป็นการลอบให้เมธัสไปหรือกันเป็นการส่วนตัวช่วง 9.00 - 13.00 นาฬิกาในมหานครกีฬา เพื่อให้พวกเขาหลบหนีออกมาได้อย่างสะดวก จากนั้นพวกแปดมารร้ายก็จะอ้างว่า ดิดันเรื่องยุทธปิกไม่สามารถปลิกตัวไปตามล่าเขาในนครราชยักษ์ ซึ่งเป็นถิ่นของเขาได้

‘ก่อนที่เราจะมาเจ้าให้ตักก็มก็ออกมาส่งด้วยตัวมันเอง แถมยังบอกว่าเมธัสไปเข้าประชุมกับคิมซูฮอกแล้วมิใช่...หรือว่าแปดมารร้ายหักหลังเราจริง’

ตอนนี้หนึ่งพรันพริงรับมือแปดมารร้ายไม่ได้อย่างแน่นอน เขาจึงขมวดคิ้วแน่นพลงพุดอย่างเยือกเย็น “เจ้าเข้าร่วมกับพวกแปดมารร้ายแล้วจริงๆ ันรี ข้านี้กว่าต้องรอถึงวันที่พวกลูกศิษย์ของเจ้าตายหมดเสียอีก”

เมธัสส่ายหน้าพลงพุดด้วยน้ำเสียงเวทนา “ไม่รู้อะไรเอาซะเลย แปดมารร้ายเห็นว่าอาณาจักรประจิมไม่มีคุณค่าให้ใช้สอยแล้ว เลยคิดจะร่วมมือกับผมยึดครองยุทธภพทั้งหมด...” เขาหัวเราะอย่างขบขัน “ฮ่าๆ นี่กลับช่วยเร่งให้ผมเป็นเจ้ายุทธได้เร็วขึ้น ต้องขอบคุณเจ้าหนุ่มเทียนฟงจริงๆ ที่ช่วยอัดคุณชะเยินขนาดนี้”

ชายหนุ่มยกมือขวาขึ้นเรียกพัดเหล็กออกมาคลี่สะบัดอย่างพลัดพลิน แล้วยกมือซ้ายชี้ใส่อีกฝ่าย “ตอนนั้นแค่ผมคนเดียวก็คงล้มคุณได้สบายๆ แล้วละมัง”

บาร์เทนเดอร์มีไข้เด็กอมมือ จึงไม่บังเกิดโทสะกับวาจาขี้ขลาด จิตใจเขายังคงสงบนิ่งดูน่าแข็งขั้วโลก “แปดมารร้ายนับเป็นตัวอะไร ทำให้พวกข้าต้องกลัวด้วย อีกอย่างอาณาจักรประจิมก็ไม่เคยร่วมมือกับพวกฝ่ายอธรรมอยู่แล้ว” หนึ่งพรันพริงชูมือซ้ายขึ้นสะบัดอย่างรำคาญ “หากเจ้าคิดจะใส่ความข้า เกรงว่าคงเสียเวลาเปล่า เอาเป็น

ว่าข้าขอวกกลับมาพูดเรื่องการเจรจา ก่อน หากข้ายอมทำตามที่เจ้าต้องการ แล้วเจ้าจะมอบอะไรให้ข้าเป็นการตอบแทนล่ะเมธัส”

เมธัสยิ้มบาง เขาคลี่พัดใบกบไปมาอย่างแช่มช้าพยางค์เสียงนุ่ม “ผมก็จะไม่จับพวกคุณทั้งหมดเข้าคุกยั้งล่ะ”

ช่างเป็นวาทะที่ก้าวร้าวยิ่งนัก ทำเอาพวกวิสก็ทางตากระตุกกันถ้วนหน้า หากนับลำดับอาวุโสในยุทธภพ เมธัสยังไม่มีฐานะสูงพอจะข่มขู่พวกเขาได้

หากพูดถึงฐานะกำลัง ต่อให้เป็นคนระดับเจ้ายุทธและเจ้าจักรพรรดิเอง ก็เชื่อว่า จะกล้ามีเรื่องกับองค์กรมอสังหารของหนึ่งพร้นพริ้งโดยตรง เพราะคนของบาร์เทเนเดอร์ในนครราชายักษ์มีไม่น้อยกว่าห้าพันคน และมีอีกสามหมื่นคนกระจายอยู่ทั่วรานิสเทีย พวกเขาพร้อมจะบุกน้ำลุยไฟภายใต้คำสั่งของสุดยอดมือสังหารผู้นี้

ต่อให้ต้องเป็นศัตรูกับคนทั้งรานิสเทีย ทั้งหมดก็ไม่หักหลังบาร์เทเนเดอร์เป็นอันขาด แต่เมธัสกลับกล้าพูดว่าจะจับกุมพวกเขาทั้งหมด นับว่าชายผู้นี้ช่างกล้าบ้าบิ่นยิ่งนัก เพราะหากบาร์เทเนเดอร์โดนเมธัสจับขึ้นมาจากจริงๆ มือสังหารของร้าน 21 ขวดที่มีอยู่ทั่วรานิสเทียคงจะเปิดฉากแก้แค้นขึ้นทันที

“ฮ่าๆๆ” บาร์เทเนเดอร์หัวเราะดังกึกก้องอย่างไม่เคยมาก่อน

หลังจากที่เขาได้รับตำแหน่งเจ้ายุทธจากไปวานเซิน นี่เป็นครั้งแรกที่โดนท้าทายว่าจะทำลายองค์กรของเขา ผู้คนรอบข้างเองพอคิดไปคิดมาก็หัวเราะตามเช่นกัน เพราะจะว่าไปแล้ว นี่อาจเป็นเรื่องตลกที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยได้ยินมาก็เป็นไปได้

หลังจากหยุดหัวเราะได้หนึ่งพริ้นพริ้งก็เอ่ยขึ้น “ข้าไม่กลัวแปดมารร้ายหรอก แน่จริงก็เรียกพวกมันออกมาเลย หากมันคิดจะฆ่าข้าจริงๆ นี่ก็เป็นโอกาสอันดีที่ข้าจะได้กำจัดศัตรูของยุทธภพไปในคราวเดียว”

เมธัสพยักหน้าพยางค์ประสานมือคารวะอย่างสุภาพ “ขอบคุณที่ให้ข้อมูลที่นำสนใจกับผม”

บาร์เทเนเดอร์ฉุกคิด ตามอย่างสงสัย “เจ้าได้เบาะแสอันใด”

“แค่เรื่องที่ว่า ทำไมคุณถึงหลบหนีได้ประจวบเหมาะ ทำไมคุณถึงไม่กลัวแปดมารร้าย ทำไมคุณถึงไม่แปลกใจที่ถูกผมไล่ล่า ทำไมคุณถึงต้องตั้งค่าหัวผม และทำไมคุณถึงต้องลงมาร่วมแข่งยุทธบอล...” เมธัสหุบพัดแล้วขู่มั่นขึ้นท้องฟ้า “ผมยังคงใจกว้างพอจะให้โอกาสคุณกลับตัวกลับใจอีกครั้ง จงทำตามที่ผมสั่งซะ มิเช่นนั้น

วันนี้คุณจะมีเรื่องที่ไม่น่าจดจำไปชั่วชีวิตอีกหนึ่งเรื่อง”

“คนอย่างข้าไม่มีคำว่าเสียใจ เมื่อเลือกหนทางนี้แล้วข้าจะเดินไปจนถึงจุดสุดท้าย เพื่อเป้าหมายที่ตั้งไว้” บาร์เทเนเตอร์ยิ้มเหี้ยม “เมธัสเจ้าจงเตรียมตัวตายได้เลย แล้วข้าจะไปนั่งมองเจ้าร้องขอชีวิตที่ลานกลางเมืองเริ่มต้น”

เมธัสส่ายหน้าพาลงถอนใจ “เฮ้อ! ชีวิตผู้คนยากจะแปรเปลี่ยน ถึงจะมีเรื่องทุกข์โศกมากมายก็ไม่ควรนำคนอื่นมาร่วมด้วย แต่ผมยอมรับการตัดสินใจของคุณ...” เขาสะบัดพัดในมือขวาขึ้นไปยังพวกบาร์เทเนเตอร์ “ลาก่อน”

ผู้คนทั้งหมดยอมไม่เข้าใจวาจาของเมธัส หากแต่ในเวลานั้นเอง ป่าทึบสองข้างทางก็เริ่มสั่นไหว มีเสียงต้นไม้ล้มดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง คล้ายมีผู้คนนับหมื่นกำลังทะยานออกมา ทว่าพวกเขาก็มีใช้คนไร้ฝีมือ ขอเพียงจับกลุ่มตั้งค่ายกล ต่อให้ต้องเจอศัตรูนับแสน ก็ยังสามารถลากทั้งหมดให้ตกตายตามกันได้ พวกเขาจึงเร่งสร้างวงล้อมเพื่อมิให้บาร์เทเนเตอร์ซึ่งเป็นผู้นำโดนพวกเมธัสลอบทำร้ายในช่วงซุลมุน

ทว่าพวกเขากลับคิดผิด เพราะในป่ามีเพียงเสียงต้นไม้สั่นไหวเท่านั้น

แม้บาร์เทเนเตอร์จะมีระดับลดลง แต่ประสบการณ์ที่สั่งสมมาชั่วชีวิตมิได้หายไป ด้วย เขามองขึ้นท้องฟ้าพร้อมกับตะโกนลั่น “ข้างบน!!”

บนท้องฟ้าที่ไร้เมฆมืดดวงตะวันลอยเด่นเป็นสง่า ทว่าพริบตาในที่กึ่งกลางของดวงตะวันกลับมีเงาดำจุดหนึ่งปรากฏขึ้น ผู้ที่ใช้พลังลมปราณเพิ่มประสิทธิภาพให้ดวงตา ย่อมเห็นชัดเจนว่ามีบุคคลลึกลับสวมเสื้อคลุมและหน้ากากปิดบังโฉมหน้า ได้แฝงศรดอกหนึ่งที่อยู่ไร้พิษสงลงมาเบื้องล่าง

ในสายตาของเหล่ายอดฝีมือย่อมเห็นเป็นเพียงธนูหนึ่งดอก แต่ในสายตาของสุดยอดฝีมือจะเห็นเป็นธนูลมปราณนักร้อยดอก ส่วนในสายตาของยอดยุทธ์ที่ฝึกฝนวิชามานับไม่ถ้วน ย่อมเห็นรูปลักษณ์ปราณและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันที่แอบแฝงอยู่ในธนูดอกนี้ว่า มันได้ระเบิดออกจากหนึ่งเป็นสิบ แล้วเพิ่มทวีคูณอย่างต่อเนื่อง จนบัดนี้กลายเป็นธนูลมปราณนับหมื่นสายที่ยังแตกตัวอย่างไม่หยุดยั้ง และพร้อมที่จะคร่าชีวิตพวกเขาที่ยังไม่ทันตั้งตัว

พื๊ว!! ซวบ!! เปรี้ยง!! ฉีก!!

ธนูลมปราณที่เร็วยิ่งกว่าเสียงฟุ้งเข้าใส่พวกบาร์เทเนเตอร์กันถ้วนหน้า คนไหนต้านรับได้ก็ตีไป ทว่าผู้ที่โคจรพลังไม่ทันเป็นต้องร้องโอดครวญ แถมสิ่งทีตามติดมา

คือแรงอัดอากาศ ซึ่งรุนแรงระดับทำเอาปฐพียุบไปเกือบครึ่งเมตร และซัดพวกเขา ล้มลงนอนระเนระนาด ดันพรวดพราดบนพื้นราวกับกิ่งต้น

ถนนหลวงที่เป็นเพียงผืนดินสีน้ำตาลอ่อนบ้างเข้มบ้าง และมีต้นหญ้ากับ ดอกไม้หลากสีล้มลุกขึ้นตามรายทาง บัดนี้ได้กลายเป็นมิ่งโลहितในพริบตา

เมธัสไม่รอช้า เขาเก็บพัดในมือขวาใส่แหวนคลังเทพศาสตราพร้อมกับทะยาน ขึ้นฟ้าสูงเกือบห้าสิบลเมตร สองตาจับจ้องเหยื่อกลางเรียกหอกกุงเนอร์ออกมาอยู่ใน มือซ้าย แล้วใช้ทักษะทะลวงมารซึ่งแฝงด้วยพลังลมปราณพิฆะนางผู้วายชนม์

พื๊ว!! หอกเงินบินทะลวงร่างของผู้คนจำนวนมากอย่างรวดเร็ว

ผู้คนส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บจากธนูปราณอันกราดเกรี้ยวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงสิ้นชีพทันทีที่โดนคมหอก ส่วนพวกที่เหลือรอดล้วนต้องนอนดิ้นทุรนทุรายเพราะ พิษร้ายที่แฝงมากับหอกเงิน

“จับกุม!!!” เมธัสดิ่งลงพื้นเข้าหาศัตรูที่นอนระเกะระกะ สองมือล้วงกุญแจมือ ออกจากกระเป๋าคาดเอวแล้วเข้าจับเหล่านักโทษเป็นพัลวัน

“โอ้!!!” มีเสียงคนร้องดังมาจากในป่า

พื๊ว!! ด้านหลังพุ่มไม้ที่กำลังสิ้นไหวปรากฏร่างคนสวมชุดนินจาทับด้วย ผ้าคลุมสีขาว ที่ปลายแขนเสื้อและผ้าคลุมมีลายเมฆสีแดงเข้มขลิบทองปักเอาไว้อย่าง ประณีต ส่วนใบหน้าถูกบดบังด้วยหน้ากากสีขาวซึ่งแม้แต่ตรงช่วงเบ้าตาก็ยังมี เลนส์สีดำติดเอาไว้ จึงยากที่จะสังเกตเห็นใคร

เหล่าผู้ที่สวมชุดนินจาล้วนถือกุญแจมือ สองเท้าเหยียบอากาศพุ่งเข้าโจมตีและ คล้องกุญแจมือใส่พวกหนึ่งพริ้วพริ้ว จากนั้นก็โยนเหล่านักโทษไปยังบริเวณปากทาง เข้าป่า

ภายในป่ามีรถม้าเหล็กคันหนึ่งวิ่งออกมาสู่ถนนหลวง โดยมีเทเรซาเป็นผู้ขับที่ ส่วนรูปที่สวมชุดจอมยุทธ์สีขาวขลิบชมพูกับคุโรโกะที่สวมชุดยูคาตะสีชมพูลายก้าง ปลา นั่งอยู่บนหลังรถม้าเหล็กคันโตซึ่งดูแล้วน่าจะขยับลำบาก ทว่าดาร์ค อาซาพญา มัจจุราชมืดที่มีพลังลมปราณชั้นธรรมชาติก็สามารถลากรถเหล็กคันนี้อย่างสบายๆ เพียง พริบตาเดียวมันก็แล่นเข้าไปจอดข้างๆ พวกที่ถูกคล้องกุญแจมือตรงปากทางเข้าป่า จากนั้นประตูของรถม้าเหล็กก็เปิดออก เผยให้เห็นเพียงความมืดมดจลุมดำ

“พวกเราลุย” ลั่นเสียงหวานใสของเทพสาวแห่งโอลิมปัส ร่างของอาธินาที่สวม

ชุดจอมยุทธ์หญิงสีฟ้าอ่อนขลิบทองกับเฟรย่าที่แอบซ่อนอยู่ในปากที่ทะยานออกมาช่วยกันจับกุมนักโทษใส่รถม้าเหล็ก

รถม้าเหล็กคันนี้คือรถนักโทษ³ ซึ่งเป็นหนึ่งในอุปกรณ์ขังนักโทษแบบชั่วคราวของระบบ มีเพียงนักล่าระดับ 1 เท่านั้นที่ซื้อได้ เมื่อนักโทษโดนขังเอาไว้ในนี้ กฎแจ่มใจจะไม่มีวันเสื่อมสภาพ อีกทั้งผู้โดนขังจะไม่มีอาการหิวหรือบาดเจ็บ โดยผู้เล่นอื่นสามารถช่วยเหลือเพื่อนที่ถูกคุมขังได้โดยใช้วิธีสะเดาะกุญแจ ฟังประตู หรือทำลายตัวรถ

ความเป็นระเบียบแบบแผนของพวกเมธัส ทำเอาพวกบาร์เทนเดอร์มือไม้ปั่นป่วนพอสมควร โดยเฉพาะพวกที่สวมผ้าคลุมสีชาวลายเมฆแดงขลิบทองล้วนมีพลังขั้นเทพ และเชี่ยวชาญทั้งวิชาตัวเบาและการต่อสู้ด้วยมือเปล่า แม้จะมีเพียงสิบสามคน ทว่าในสายตาพวกเขาคล้ายมีผู้คนนับร้อยเลยทีเดียว

บาร์เทนเดอร์ได้รับการช่วยเหลือจากพวกวิสกี้ จึงไม่ได้รับบาดเจ็บอันใด ถึงกระนั้นเขาก็ต้องกำรามด้วยโทสะ “แกเจ้าเมธัส!!” บุรุษผมสีขาหนึ่ไปเอ่ยกับลูกน้องที่ยืนอยู่ด้านซ้ายและขวา “จิ้น ร่ม เข้าไปสังหารมันซะ”

ถึงจิ้นกับร่มอยากจะทำตามคำสั่งของบาร์เทนเดอร์ ทว่าพวกเขากลับหันหน้ามาสบตากันวูบหนึ่ง แล้วคล้องแขนบาร์เทนเดอร์คนละข้างจากนั้นก็รีบพาหลบหนีไปในทันใด

บาร์เทนเดอร์อุทานด้วยความตกใจ “อ๊ะ! พวกเจ้าคิดจะ...”

“ขอเพียงลูกพี่รอดตายแล้วมีพลังฝีมือกลับคืนมาดังเดิม” จิ้นพูดแทรก “แค่นั้นในวันนี้อยู่ได้รับการชำระอย่างแน่นอน”

“พวกเจ้าทั้งหมดจงต้านทานเมธัสไว้” ร่มตะโกนก้อง

เหล่ามือสังหารที่ทั้งบาดเจ็บและสับสนกลับสามารถตะโกนตอบอย่างพร้อมเพรียง

“ว้าก!!!” พริบตานั่นฝูงชนที่ไม่เป็นระเบียบได้พุ่งเข้าไปใส่พวกเมธัสอย่างบ้าระห่ำ

³ รถนักโทษจะมีให้เลือก 15 ระดับ ยิ่งระดับสูงก็ยิ่งมีพลังชีวิต พลังป้องกัน และมีพื้นที่จับนักโทษมากขึ้น ค่าพลังชีวิตเท่ากับ (ระดับของรถ x 10,000,000) หน่วย ค่าพลังป้องกันเท่ากับ (ระดับของรถ x 120,000) หน่วย และจำนวนนักโทษเท่ากับ (ระดับของรถ x 150) คน

ไม่กลัวตาย

เมธัสกระตุกยิ้มบาง 'ช่างเป็นมิตรภาพที่ดีจริงๆ แต่ผมยังมีสิ่งนี้อยู่ จิตนักสู้!!'

เวบ! ทันใดนั้นบนหน้าผากของเมธัสก็บังเกิดรอยสักรูปร่างประหลาด
เปล่งแสงเรืองรอง

"คุณหนีไม่พ้นหอคอบบาร์เทนเดอร์" ชายหนุ่มตะโกนก้อง "เงาผู้วายชนม์!!"

เมื่อชื่อวิชาถูกขาน ผู้คนนับร้อยที่อยู่รอบข้างพ้อคำปีศาจจากนรกต่างต้อง
เบิกตากว้างกับสิ่งที่เห็น

ฟ้าว! ปีก! ปราณสีดำทมิฬดูน่าสะพรึงกลัวได้พุ่งเข้าโจมตีผู้คนนับร้อยอย่าง
ฉับไว ทั้งพลัง ความเร็ว และพิษร้ายที่แฝงเอาไว้ แทบไม่แตกต่างจากที่เคยพบเห็น
จากบาร์เทนเดอร์เลยแม้แต่น้อย

พวกบาร์เทนเดอร์ได้แต่พึมพำอย่างตกตะลึง "เป็นไปได้"

หลังจากเมธัสสลายวงล้อมชุดแรกได้สำเร็จ เขาก็เร่งหายใจเข้าออกครั้งหนึ่ง
ก่อนจะทะยานร่างขึ้นเหนือพื้นเกือบสิบเมตรแล้วพุ่งเข้าหาบาร์เทนเดอร์ตามหลักจับ
โจรให้จับหัวหน้า ขอเพียงเขาสยบบาร์เทนเดอร์ได้ คนกลุ่มนี้จะท้อแท้และยอมให้เขา
จับกุมอย่างง่ายดาย หรือหากพวกนี้แยกย้ายกันหลบหนีไป ก็จะช่วยลดภาระให้เขาได้
มากเช่นกัน

วิสกี้กับไวน์ที่อยู่ระวางหลังเร่งทะยานร่างเข้าปะทะกับเมธัส "ฮ่าๆ เจ้าบ้าเอ๊ย!
ก่อนจะเจอลูกพี่ ผ่านด่านของพวกข้าให้ได้ก่อนเถอะ ยาก!!"

วิสกี้กระชับกระบี่ยาวด้วยมือขวา ส่วนไวน์ใช้มีดสั้นคู่ ทั้งสองแยกย้ายโจมตี
ใส่เมธัสจากทางซ้ายขวา พลังฝีมือที่ปลดปล่อยออกันว่าแข็งแกร่งกว่าตอนที่ลงแข่ง
ยูทบอล หากบอกว่าตอนนั้น สองคนนี้ใช้พลังฝีมือเพียงครั้งเดียวก็คงไม่เกินเลยไป
นัก

กระบี่ยาวของวิสกี้ที่มาจากด้านซ้ายช่างปราดเปรียวยิ่ง เพียงพริบตาเดียวก็ทิ่ม
แทงจนเกิดปราณกระบี่ยี่สิบสองสายส่งเสียงแหวกอากาศดังกระหึ่ม ส่วนไวน์ที่รุกจาก
ด้านขวาสะบัดมีดสั้นในมือสร้างปราณมีดสั้นออกมาอย่างต่อเนื่อง

ซুম!! เมื่อปราณกระบี่และมีดสั้นรวมกัน มันก็กลายเป็นลูกบอลกลมปราณ
ขนาดใหญ่มากที่กักเมธัสเอาไว้อย่างแน่นหนา

เมธัสไม่คิดถอยหนี สองมือประกบอยู่เบื้องหน้า แล้วพุ่งชนานกับพื้นพร้อม

กับหมุนตัวดูจว่าน เขาเร่งโคจรลมปราณด้วยเคล็ดทวนเพื่อประจุปราณธาตุสิบสายเข้าปะทะกับกำแพงลมปราณของวิสกี้และไวน์ จนเกิดเสียงดังเพียะถี่รัว

‘พลังปราณหนักแน่นสมกับเป็นคนสนิทของหนึ่งพรันพริง...’ เมธัสเร่งพลังหมุนทะลวงอีกชั้น ‘แต่แค่นี้หยุดผมไม่ได้หรอก’

เปรี้ยง!! ชายหนุ่มทะลวงออกไปได้สำเร็จ แล้วมุ่งตรงไปดูจกระสุนปืนใหญ่วิสกี้กับไวน์ที่กระเด็นถอยหลังไปเกือบสามเมตรต้องตกตะลึง ทั้งสองหันมาสบตากันแล้วตัดสติใจตกตายพร้อมกับเมธัส จากนั้นจึงเร่งพุ่งตามเป้าหมายโดยพลังฟูบ!! วิชาที่นั่นเองพวกเขากลับโดนพลังลมปราณอันเยียบเย็นสองขุมพุ่งเข้าสกัดจุดจากด้านหลัง แล้วในขณะที่คิดจะคลายการสกัดจุดนั้นเอง ที่ข้อมือก็โดนกุญแจมือคล้อง

ทั้งสองได้แต่ตกใจ เพราะไม่เคยคิดเคยฝันมาก่อนในชีวิตว่า พวกตนจะเสียท่าง่ายตายเพียงนี้ ร่างของพวกเขาถูกโยนเหมือนขยะไปยังบริเวณปากทางเข้าป่า แล้วลิ่งไปหาพวกเปรยาที่กำลังจับนักโทษแถวนั้นโยนใส่รถม้าเหล็กอย่างกระฉับกระฉงเมื่อสิ่งเดียวที่ขยับได้คือลูกตา ทั้งสองจึงได้แต่เหล่มองรอบด้าน เห็นพวกฟ้องนอนร้องโอดครวญอยู่บนพื้น แม้บางคนพยายามฝืนทนความเจ็บปวดเพื่อวิ่งหนี แต่ก็โดนเด็กสาวตัวเล็กสวมชุดยูคาตะสีชมพูลายก้างปลากระโดดเตะหลังจนล้มลงไปนอนคลุกฝุ่นดินอย่างน่าสมเพช

ในใจของสองเหล่าซันตีได้แต่ถามตนเองว่า ‘นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่’

ใช่ นี่คือสิ่งที่ทุกคนต่างร้องถามอยู่ในใจของตนเอง เพราะไม่ใช่เมธัสเพียงคนเดียวที่ใช้วิชาจากผู้วายชนม์ของบาร์เทนเดอร์ได้ แต่กลุ่มคนที่สวมผ้าคลุมสีขาวลายเมฆแดงขลิบทองล้วนแต่ใช้กระบวรทำนองนี้ได้เหมือนเป็นวิชาหลักของตน

เมื่อหนึ่งในท่าไม้ตายของหัวหน้ากลายเป็นท่าใช้เล่นของคนอื่น ใครบ้างจะไม่ตกตะลึงจนลืมหูลืมตาว่ากำลังอยู่ในช่วงวิกฤต และต้องต่อสู้เพื่อหาทางรอดจากการโดนพวกเมธัสจับกุม

บาร์เทนเดอร์มองสถานการณ์ออกว่าสมควรทำอะไรใด เขาสลัดสองแขนออกจากลูกน้องผู้ภักดีพร้อมกับตะโกน “จับโจรต้องจับหัวหน้า ขอเพียงพวกเราจับเจ้าเมธัสได้ พวกเราก็จะได้พวกฟ้องคืน จิน รัม มาช่วยพี่จับมันเถอะ”

จินและรัมไม่อาจค้านอีกฝ่ายได้ เพราะด้วยความเร็วประดุจสายฟ้าของเมธัส

วิชาตัวเบาของพวกเขาคงทำได้เพียงวิ่งหนีไปจนถึงมหานครกีฬาเท่านั้น ซึ่งนั่นจะเป็นการทำลายเกียรติศักดิ์ศรีของพวกเขาจนเสียเปล่าๆ

ทุกคนล้วนมีเกียรติและศักดิ์ศรีส่วนตัวที่ไม่ยอมให้ใครดูแคลน หากต้องโดนทำลายก็ขอตายเสียดีกว่า

เมื่อจิตใจพร้อมต่อสู้ สองมือจึงชักกระบี่คู่ ร่างกายพุ่งล้าหน้าบาร์เทนเดอร์ โดยคิดแลกชีวิตกับเมธัส ไม่ให้บาร์เทนเดอร์ต้องเสี่ยงมากจนเกินความจำเป็น

จินและรั่มล้วนฝึกวิชานิกกำลังต่อสู้ ต่อให้เบื้องหน้าเป็นหุบเหวพวกเขาก็มั่นใจว่าสามารถต้านทานอีกฝ่ายได้ไม่น้อยกว่าร้อยกระบวนท่า กระบี่ทั้งสองเล่มเปล่งแสงสีทองเจิดจ้า เคลื่อนคล้อยไปมาดุจสายลมกระโชก มันกรีดอากาศจนเกิดเสียงดังกระหึ่ม ซึ่งก่อนที่เสียงจะดังไปกระทบโสตประสาท คมกระบี่ก็พุ่งเข้าฟันร่างของเมธัส จนขาดไม่เหลือชิ้นดี ทว่าพวกเขากลับไม่รู้สึกลึบดินแม้แต่แต่น้อย เพราะร่างเบื้องหน้ากลับเป็นเพียงร่างเสมือนเท่านั้น

บาร์เทนเดอร์ยอมรู้จักวิชาไม้ตายกันหีบของตนเองดี จึงรีบตะโกนก้อง “รีบหลบเร็วเข้า”

“หอกอัสนีแฝงธาตุพิษขั้นที่ 25” มีเสียงดังขึ้นจากเบื้องบน

เมื่อจिनกับรั่มแหงนหน้าขึ้นมอง ก็เห็นหอกลมปราดแปลงประกายแสงสีดำนสนิทหลายสิบเล่มกำลังพุ่งลงมา

ทั้งสองเป็นชนชั้นยอดยุทธ์จึงไม่ยอมมืออ่อนไหวรับความตายโดยง่าย กระบี่คู่ในมือเปล่งแสงเจิดจ้าแล้วตัวดีใส่ประกายแสงสีดำนอย่างหักโหมพลงเคลื่อนตัวหลบหอกลมปราดที่เหลือ ทว่าทันทีที่กระบี่ปะทะกับพลังลมปราด มันกลับแทรกซึมผ่านอาวุธเข้ามาทำร้ายชีพจรภายในของพวกเขาโดยตรง พิษชาทำให้พวกเขาขยับตัวได้ช้าลง ส่งผลให้ทั้งสองหลบปราดหอกที่เหลือไม่ทันจึงโดนพุ่งเข้าเสียบท้าวาง

จिनกับรั่มนึกว่าตนเองคงจะสิ้นใจ ทว่ากลับมีมือคู่หนึ่งประทับใส่กลางหลัง จากนั้นบาดแผลก็เริ่มสมานอย่างฉับไว ทว่าร่างกายกลับขยับเขยื้อนไม่ได้แม้แต่ปลายนิ้ว เพราะข้อมือโดนคล้องกุญแจ ตอนนั้นเองที่ทั้งสองรู้ว่าคนที่มาช่วยเหลือเป็นใคร จากที่ควรดีใจว่ายังมีชีวิตอยู่ กลับต้องเสียใจที่ตนดันตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู แถมร่างยังโดนขวางไปยังปากทางเข้าป่าเหมือนพวกพ้องที่ลอยตามติดกันมาทีละคนสองคน

บาร์เทนเดอร์คิดจะเข้าไปช่วย แต่ก็ได้โดนเมธัสฟาดทอกเงินเข้ามาขวาง ดีที่เขา

ยังไวพอ จึงหลบหนีได้ทันท่วงที ถึงกระนั้นเพลงหอกที่พุ่งตามติดก็ปิดโอกาสสวนกลับของเขาจนหมดสิ้น

ตอนนี้เขาทำได้เพียงยกมีดสั้นเข้าต้านทานคมหอกอยู่ฝ่ายเดียว และทุกครั้งที่ปะทะกัน ลมปราณของเมธัสก็คล้ายเม็ดทรายแทรกผ่านลมปราณคุ้มกายของเขาเข้ามาได้อย่างสมบูรณ์แบบ

แม้มันจะเล็กเท่าเม็ดทราย ทว่าพลังทำลายกลับไม่แพ้คลื่นมหาสมุทรที่โถมซัดจุดชีพจรต่างๆ เริ่มถูกสกัด ลมปราณเริ่มโคจรติดขัด ขอเพียงผู้ต้ออีกไม่เกินสิบวินาที เขาคงต้องล้มลงไปนอนกับพื้นอย่างแน่นอน

“พวกเรารีบเข้าไปช่วยท่านหนึ่งพรีนพรีนเร็ว!!” ครั้นรักษาตัวจากฝนธนูลมปราณเสร็จ กลุ่มผู้ติดตามก็รีบกระโจนเข้ามาช่วยเหลือบาร์เทนเดอร์อย่างไม่คิดชีวิต

เมธัสต้องถอนตัวออกจากบาร์เทนเดอร์อย่างช่วยไม่ได้ เพราะหากเขาโดนพัวพันจากคนจำนวนมาก มันก็ยากที่จะออกมาแรงเพื่อจับเป็น “คุณนี่มีคนกักตี้ยะจริงๆ นะ ผมชักจะนับถือคุณเสียแล้วลี”

แม้ปากจะกล่าวนับถือ ทว่าหอกในมือกลับมีประกายสายฟ้าแล่นแปลบปลาบ พอเอนร่างหลบหอกยาวที่แทงมาจากเบื้องหน้าได้ เมธัสก็พุ่งสู่พื้นพร้อมกับตะโกนก้อง “อสูรบาตหลายปรุพีแฝงธาตุมขั้นที่ 36!!”

เปรี้ยว!! ตูม!! คริน!! เมื่อปลายหอกสัมผัสพื้น กระแสไฟฟ้าก็วิ่งพล่านไปทั่วบริเวณ แคมยังมีสายฟ้าพุ่งเข้าใส่อาวุธในมือของผู้คนทั้งหมดอย่างฉับพลัน

“อ้าก!!” มีเสียงร้องเจ็บปวดดังระงม

“โอ้ย!!” ร่างผู้คนนับร้อยสิ้นกระตุกเพราะโดนไฟชอร์ต มีเพียงไม่กี่สิบคนเท่านั้นที่ใช้ปราณธาตุสายฟ้าเป็นหลัก ร่างกายเลยรู้สึกชาเพียงเล็กน้อย พวกนั้นรีบทะยานเข้ามาหมายสังหารเมธัสที่ยังยืนอยู่บนพื้น

พิว!! ฝัวะ!! พวกที่สวมชุดคลุมคล้ายจะรู้ว่าเมธัสต้องชะงักงันชั่วครู่ จึงทะยานร่างเข้ามาขัดขวางพวกเขาได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังฟาดฝ่ามือที่แฝงปราณพิษกับน้ำแข็ง สกัดจุดพวกเขาได้ภายในฝ่ามือเดียว

เหล่ามือสังหารล้วนมีจุดจบเหมือนพวกพ้อง นั่นคือโดนจับโยนเหมือนสิ่งของที่ไม่มิลิทธิมีเสียงใดๆ

เมธัสสุดหทัยใจเข้าเต็มปอด ทักษะเช็คคันด์วินด์ทำงานตามหน้าที่ ครั้นกวาดตามองไปมาเที่ยวหนึ่ง ก็พบเห็นนางของชายที่เขาต้องจัดการ บุรุษผมสีชาลอยตัวอยู่เหนือพื้นเกือบสองเมตร สองมือเปล่งแสงสีทองอร่ามอัดพลังลมปราณช่วยเหลือพวกพ้องรอบด้านที่ละคนสองคน

‘ช่างสมกับเป็นจ้าวยุทธ์ โดนลดระดับถึงขนาดนั้นยังว่องไวและแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม’ ถึงในใจจะนึกชื่นชม ทว่าสิ่งที่จำเป็นต้องทำก็ยังคงต้องทำต่อไป

“คุณบาร์เทนเดอร์ หากคิดจะโจมตีพวกที่สวมชุดคลุมละก็ ผมขอเตือนว่าอย่าดีก่า เพราะพวกเขาล้วนมีระดับ 600” เมธัสยิ้มพรางตะโกนช่วยๆ “ผู้เลี้ยงผมที่มีระดับเพียง 400 ยังมีสิทธิ์สู้มากกว่าเยอะ ฮ่าๆ”

บาร์เทนเดอร์ดวงตาแดงฉานด้วยความเกรี้ยวโกรธ เขาฟาดฝ่ามือซ้ายรักษาพวกพ้องสองคนให้ขยับเขยื้อนได้ จากนั้นก็ทวาดเสียงดังกึกก้อง “ดี!! ให้นำมาลองดูซิว่า ใครจะแน่กว่าใคร ย้าก!!” หัวร่างบุรุษผมสีชาปกคลุมด้วยแสงสีทอง มือขวาบังเกิดเปลวไฟลามถึงข้อศอก ส่วนมือซ้ายมีน้ำแข็งเกาะเกือบครึ่งแขน “คิมหันต์เหมันต์ ทลายโลกา!!”

กระบวนท่านี้เมธัสในคราบเทียนฟงเคยรับมือมาแล้ว ทว่าวันนี้เขาไม่คิดจะรับแบบธรรมดา แต่จะใช้วิชาที่คิดค้นขึ้นใหม่เข้าต้านทาน มือขวาไหล่ทอกไว้ด้านหลัง ส่วนมือซ้ายกางนิ้วชี้พุ่งเข้าใส่สองมือที่ประสานกันของบาร์เทนเดอร์พรางตะโกนก้อง “ดรรชนีลึบธาตุนรวบ”

ครืน!! ลมปราณลึบสายของหนึ่งดรรชนีปะทะกับลมปราณสองสายของสองฝ่ามือโดยตรง

แม้ร่างของทั้งสองไม่เคลื่อนไหว ทว่ากลับมีเสียงพลังลมปราณปะทะกันดังเปรี้ยบปร่าังมิขาดสาย สายลมรอบด้านถูกแรงปะทะอัดฝุ่นดินให้ลอยฟุ้งไปรอบด้าน ผู้คนรอบข้างที่มีหันตั้งตัวต้องล้มกลิ้งไปกับพื้น

นี่คือการวัดพลังลมปราณที่สะสมอยู่ภายใน และความแยบคายของเคล็ดวิชาที่ต่างคนต่างมี ถึงกระนั้นสิ่งสำคัญที่สุดกลับเป็นสมาธิที่ใช้ใครจรรยาณให้หมุ่นวน แม้ทั้งสองจะสามารถอัดพลังลมปราณให้แน่นจนเล็กเท่าปลายเส้นผม ทว่าบาร์เทนเดอร์กลับเสียสมาธิมาตั้งแต่ต้น จึงเริ่มเป็นฝ่ายพลาดพลั้ง

“อ้อ!” ทันทีที่มีโลหิตไหลออกจากริมฝีปากของหนึ่งพรันพริง ปรากฏธาตุน้ำแข็งและไฟก็สลายสิ้นจนเกิดเสียงดังตูม

ฟ้าว!! ร่างของบุรุษผมสีชาโดนพลังลมปราณของเมธัสอัดจนหมุนตัวดูจกั๊กหันและปลิวกระเด็นไปไกลกว่าสี่สิบลเมตร

ส่วนเมธัสมีเลือดไหลซึมที่ริมฝีปากเพียงเล็กน้อย ทว่าเขาไม่เสียเวลาพักผ่อนหรือรีรอให้ศัตรูร้ายมีโอกาสตั้งหลัก สองเท้าก็เหยียบอากาศพาร่างทะยานเข้าไปหาบาร์เทนเดอร์ที่กำลังจะลุกขึ้นยืน มือซ้ายอัดพลังปราณธาตุน้ำแข็งสกัดจุดบุรุษผมสีชาเอาไว้กันความผิดพลาด แล้วพุ่งร่างกลับไปหาพวกเทเรซ่าซึ่งกำลังง่วนอยู่กับการจับคนโยนใส่รถม้าเหล็ก

“ผมเองก็ไม่คิดจะมีปัญหากับคุณหรอก” ชายหนุ่มโยนร่างของบาร์เทนเดอร์ลงบนพื้นจนเกิดเสียงดังตูบ มือซ้ายล้วงกุญแจมือคล้องข้อมือของหนึ่งพรันพริงพลางพูด “เพียงแต่ว่าคุณไม่รู้จักถอย ผมก็เลยต้องทำแบบนี้”

“ชนะเป็นจ้าวแพ้เป็นทาส ข้าไม่มีอะไรจะพูด เพียงแต่...” บาร์เทนเดอร์ที่ยังไม่โดนสกัดจุดเฝ้าร้องตะโกนอย่างเคียดแค้น “หากเราได้เจอกันอีก ข้าจะฆ่าเจ้าให้ตายคามือ”

โป๊ก!! ศีรษะของหนึ่งในหกจ้าวยุทธ์โดนเกียะไม้คู่หนึ่งเหยียบใสอย่างจังจนใบหน้าจมมิติธรณี

เมธัสเหลือบมองสาวน้อยแมวดำผู้เป็นเจ้าของเกียะไม้ ซึ่งตอนนั้นกำลังมีสีหน้าขุ่นมัว

“ถ้าคิดจะฆ่าเจ้านายก็ผ่านฉันให้ได้ก่อนเถอะเจ้าบ้าเสียงดัง” ลี้นวจาเย็นชาคุโรโกะก็ใช้เท้าขวาเตะศีรษะของหนึ่งพรันพริงดูจกั๊กฟุตบอล ทำให้ร่างของบุรุษผมสีชาลอยหายเข้าไปในหลุมดำของรถนักโทษอย่างเงิบงัน “ซี นำहुงุดหิดชะมัดเลยเมี้ยว!!”

เนื่องจากก่อนหน้านี้แมวน้อยกำลังนอนหลับอุตุไ้ตร่มไม้ในปากกว้างอย่างเปลือยเปลือย พอถูกปลุกขึ้นมาสู้อย่างกะทันหันจึงอารมณ์เสียมากเป็นพิเศษ

เมธัสได้แต่ยิ้มขำ มือขวาเก็บถุงเนอร์เข้าไปในอก แล้วใช้สองมืออุ้มคุโรโกะมากอดเล่น “แหม วันนี่คุโรโกะน่ารักจริงๆ เลย”

“เมี้ยว! อย่ากอดแบบนี้สิ จักจี้นะเจ้านาย” คุโรโกะตื่นเหมือนไม่พอใจ ทว่า

ทางของเธอกลับตั้งตรง ส่วนปลายกระดูกอย่างนุ่มนวล บ่งบอกให้รู้ว่าแท้จริงแล้วเธอกำลังยินดี

เมธัสลูบศีรษะของแมวน้อยอีกครั้งก่อนจะวางลง ชายหนุ่มให้เธอเฝ้ารถ นักโทษไม่ให้มีการผิดพลาดอย่างเด็ดขาด ส่วนเขายังต้องไปเข้าร่วมกับร่างแยกที่อยู่ในชุดคลุม ทำการจับเป็นและตายเหล่าศัตรูที่ยังเหลืออีกมากกว่าแปดร้อยคน แม้ส่วนใหญ่จะบาดเจ็บสาหัส แต่ก็มีส่วนหนึ่งที่ยังสามารถต่อสู้ร่างแยกของเขาได้ เลยต้องจับตายบ้างเป็นบางราย

ในขณะที่กำลังจะพุ่งเข้าไปในวงต่อสู้นั่นเอง เสียงของระบบก็ดังขึ้น

‘ผู้เล่นเมธัสจับตายนักโทษได้ครบยี่สิบห้าคน ได้รับทักษะดำรงชีพเป็น ‘มือปราบ ผีกหัด’ ระดับ 10 ค่ะ’

เมธัสชะงักเล็กน้อย ‘โอ้! นอกเกมเราเป็นสายลับ มาในเกมเราเป็นมือปราบ สงสัยเราจะรุ่งด้านนี้จริงๆ ลินะ ฮึๆ’

เปิดฉากใหม่ จิตรกรพเนจร และ การกิจช่วยยพู่พิทักษ์

เมื่อกลุ่มมือสังหารสูญเสียหัวหน้า แถมยังโดนการโจมตีที่แฝงด้วยพิษร้ายซ้ำหลายครั้งของกลุ่มคนที่สวมผ้าคลุมขาวลายเมฆแดงขลิบทอง ทำให้กลุ่มมือสังหารที่เหลือรอดต้องแยกกันต่อสู้อย่างไม่เป็นระเบียบ ส่งผลให้ทำร้ายถูกพวกเดียวกันเอง บางคนก็โดนเม็ธส์หรือคนสวมผ้าคลุมจับเป็น ส่วนบางคนก็ต้องตกตายด้วยน้ำมือของเพื่อนพ้อง

เกมไล่จับผู้ร้ายจึงจบลงในลักษณะนี้

เม็ธส์ยืนพินิจสมรภูมิที่เต็มไปด้วยโลหิตและสิ่งของที่ตกกระจัดกระจายตามพื้น แล้วก้มหน้าดูนาฬิกาข้อมือ ‘อืม...ใช้เวลาทั้งหมดยี่สิบเจ็ดนาที คงกลับเมืองทันก่อนพวกมือสังหารที่เหลือจะยกกำลังมาช่วยบาร์เทนเดอร์’

“เจ้านาย ตรงนี้เรียบร้อยแล้ว จะออกเดินทางเลยมัย” เสียงของเทเรซ่าดังขึ้นจากด้านหลัง

เม็ธส์มองไปยังต้นเสี้ยงก็เห็นรถนักโทษอยู่ห่างจากเขาไปเกือบสิบเมตร บนหลังคารถมีรูบึ่งหนึ่งพับเพียบใช้มือขวาลูบศีรษะของลูกแมวดำตัวน้อยที่นอนอยู่บนตัก ส่วนตรงที่หนึ่งคนขับเรียงจากขวาไปซ้ายเป็นเทเรซ่า เฟรย่า และอาธิน่าที่ดูเหนื่อยล้ากันพอสมควร

“แบ็บหนึ่งนะ” เขาหันหน้ากลับมาแล้วแหงนขึ้นมองท้องฟ้าพร้อมกับเอ่ยอย่างสุภาพ “ขอขอบคุณท่านจักรพรรดิเมฆาสีชาติที่ส่งคนมาช่วยผมวันนี้”

ผู้ที่ถูกเรียกว่าจักรพรรดิเมฆาสีชาต ร่อนลงมาหยุดอยู่เบื้องหน้าเมธัส คันธนูเหล็กนิลในมือยาวเกือบสองเมตร เรียกได้ว่าสูงกว่าตัวผู้ถือเสียอีก ตอนนั้นพวกที่ผ้าคลุมขวาลายเมฆแดงขลิบทองได้ทะยานร่างมายืนอยู่เบื้องหลังของจักรพรรดิเมฆาสีชาตอย่างเป็นระเบียบ

“ทุกอย่างเป็นไปตามข้อตกลงของเรา” จักรพรรดิที่ไม่ถูกจัดอยู่ในเก้าจักรพรรดิพูดอย่างเฉยชา “พอเสร็จธุระแล้วเจ้าจงไปพบข้าที่บ้านก็แล้วกัน”

เมธัสโค้งกายรับคำสั่ง “แล้วผมจะไปเข้าพบท่านครับ”

จักรพรรดิเมฆาสีชาตทะยานร่างขึ้นท้องฟ้า โดยมีกลุ่มคนผ้าคลุมขวาลอยตัวตามติดดูเงา

เมธัสแหงนหน้ามองส่งพวกเขาลอยหายไปกลางอากาศอยู่ครู่หนึ่งก็พูดลอยๆ “ท่านไปได้ข่าวใหญ่อย่างที่ต้องการหรือยัง”

ป้ายังคงเงิบสบ ทว่าพริบตาเดียวก็ปรากฏร่างของปรมาจารย์ชาวดำลอยจากมุมหนึ่ง มาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเมธัส

ไปว่านเซินดูกระซุ่มกระซยุดเด็กหนุ่ม สองมือยังคงจดทุกรายละเอียดที่ตนเองเห็นเมื่อครู่ เขาเอ่ยถามอย่างร้อนใจ “จอมยุทธ์น้อยพอจะช่วยให้ปู่รู้เรื่องราวของจักรพรรดิเมฆาสีชาตหน่อยได้หรือไม่”

เมธัสส่ายหน้าเล็กน้อย “ไม่ได้หรอกครับท่านไป เรื่องราวในวันนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งในการสร้างตำนานของผม” ชายหนุ่มยิ้มพลางพูดติดตลก “เรื่องของพวกจักรพรรดิเมฆาสีชาตเป็นเพียงส่วนแต่งแต้มเท่านั้น ท่านไปจดแล้วผมเคยติดต่อกับพวกเขาอีกพอแล้ว”

ไปว่านเซินไม่เถียงอันใด แต่ยังคงถามต่อไปทันควัน “แล้วจอมยุทธ์น้อยคิดว่าหนึ่งพรันฝรั่งเป็นพรรคพวกของแปดมารร้ายจริงรึ”

“จริง แต่ไม่มีหลักฐาน สิ่งที่พอจะอาศัยมายืนยันได้มีสามอย่าง” เมธัสยกมือขวาแล้วชี้ขึ้น “หนึ่งคือเวลาที่เขาออกเดินทางจากมหานครกีฬา เพราะข่าวสารนั้นผมบอกกับพวกแปดมารร้ายเท่านั้น ไม่ควรรู้ถึงหูของหนึ่งพรันฝรั่งโดยง่ายเช่นนี้”

ชายหนุ่มชูนิ้วกลางแล้วอธิบายต่อ “สองคือ คนของพวกเขาดูแปลกใจที่เจอผม แถมยังระวังตัวมากเกินความจำเป็น” จากนั้นเขาก็ชี้ขึ้นนาง “สามคือ หากคนระดับหนึ่งพรันฝรั่งคิดจะเดินทางกลับ ก็สมควรใช้แค่รถม้าเพียงคันเดียวกับลูกน้อง

คนสนิทสักห้าสิบถึงหนึ่งร้อยคน...”

เมธัสเลื่อนมือขวากลับมาล้างล้างล้าง สองตาจับจ้องรถลินคอล์นที่พวก NPC กำลังขับกลับไปยังเมืองเริ่มต้น “ไม่สมควรจะมีผู้ติดตามมากมายและใช้ลูกเล่นเด็กๆ พรรคนี้”

ไปว่านเซินมีสีหน้าเห็นพ้องกับความคิดของเมธัส ทว่าก็ยังคงยิงคำถามต่อ “แล้วจอมยุทธ์น้อยไม่ไปเข้าประชุมกับพวกแปดมารร้ายมันจะดีรี” ชายชราที่มีสีหน้าห่วงใย “หรือไม่ก็กลัวว่าพวกแปดมารร้ายจะหักดิบทำร้ายเจ้า หลังข่าวเรื่องบาร์เทเนเตอร์โดนจับถูกแพร่ออกไป”

“ผมไม่เคยกลัวเรื่องนั้น ผมเชื่อว่าคนมีประโยชน์ย่อมถูกเชิญชวนให้เข้าร่วมเอง” เมธัสยิ้มกว้าง มือขวาเรียกพัดออกมาโบกอย่างเพลิดเพลิน “ส่วนคู่ค้าที่ไร้ความหมายย่อมไม่มีคุณค่าให้เกื้อหนุนอีกต่อไป”

ไปว่านเซินยกมือลูบเคราที่ยาวจดอกของตนพลางพยับหน้าเห็นด้วย เพราะนิสัยของกลุ่มจักรพรรดิอสูร มักจะใช้ผู้คนโดยไม่สนใจคุณค่าของชีวิต หากไร้ซึ่งประโยชน์ก็จะใช้แล้วทิ้งทันที ช่วงเกิดสงครามยุทธภพจึงดำเป็นตัวอย่างที่ดี

จู่ๆ เมธัสก็หัวเราะลั่น “ฮ่าๆ แถมที่น่าขำที่สุดคือ ผมให้เทกะชินปลอมตัวเป็นผม ด้วยความสามารถของเขารับรองว่าไม่มีใครจับผิดได้หรอก”

“โอ้! เทกะชินแห่งสี่มารซ่อนอย่างนั้นรี” ไปว่านเซินมีสีหน้าสนใจ “ปู่อยากจะพบเขาเหลือเกิน จอมยุทธ์น้อยว่างพอจะแนะนำเขาให้ปู่ได้ไหม”

“คนผู้นั้นนับว่ายากจะเข้าใจ” เมธัสส่ายหน้าพลางพยับเหล็กสะบัดสองครั้งแล้วพูดต่อ “นิสัยเย็นชาและชอบอยู่ตัวคนเดียว ผมเองก็ไม่รู้จะขอรับรองอย่างไร ถ้าไม่ใช่ว่า...”

ทันใดนั้นด้านหลังของเมธัสก็มีเงาร่างชายคนหนึ่งปรากฏขึ้นดูจตุพราย “ถ้าพวกมันไม่อยู่ ึ่งชีวิตของเจ้าก็เป็นของข้า”

เมธัสรีบโน้มตัวลงนอนบนพื้น จนคล้ายคนที่ล้มทั้งยืน แต่ก็ช่วยให้เขาหลบมีดสั้นเล่มหนึ่งที่เกิดบเลียบทะลุหัวใจได้อย่างหวุดหวิด

ไปว่านเซินที่เห็นใบหน้าของผู้ลอบทำร้ายต้องเปลืออูทานเบาๆ “ดาร์คไซด์!!”

“ใช่ ข้าเอง ตายซะเถอะเมธัส” ดาร์คไซด์ยิ้มเย็นพลางพยับมุ่นมีดสั้นในมือ สองเข่าย่อลงอย่างรวดเร็ว เพื่อปักมีดใส่กลางหลังของเมธัส

“ข้าไปนะดาร์คไซด์ ฮ่าๆ” เมธัสหัวเราะพลางใช้สองมือตบพื้นดิน จนร่างคล้าย

เป็นนกยักษ์ตัวหนึ่งบินเรียดพื้นออกไป

“ฮ่าๆ ข้าแค่ต่อให้เจ้าหนึ่งก้าวเท่านั้น อย่าเพิ่งเข้าใจผิด” ดาร์คไซด์พุ่งร่างตาม เมธัสพร้อมกับสะบัดมิติสั้นไปมาสร้างคลื่นลมปราณพัดพื้นใสเมธัสอย่างสุดกำลัง
 พุบ!! ตึง!! ต้นไม้ในป่าหลายสิบต้นโดนลูกหลงจนล้มลงอย่างต่อเนื่อง
 ดาร์คไซด์แค้นเสียงอย่างเย็นชา “เฮอะ เอาแต่หนีแบบนี้มันให้ลูกผู้ชายเธอ”
 “นั่นสิ! เอาแต่หนีแบบนี้ มันใช่จอมยุทธ์จริงๆ รี” มีเสียงเย็บเย็บดังขึ้นจาก
 ฟากฟ้า

ดาร์คไซด์สะดุ้งเฮือก เขาเลิกตามล่าเมธัส แล้วรีบยกมิติทั้งสองเล่มขึ้นไว้ที่
 เบื้องหน้า เพื่อต้านรับสิ่งที่พุ่งลงมาดุจสายฟ้าลงทัณฑ์

เคร็ง!! เสียงเหล็กปะทะกันดังกังวาน พื้นที่ดาร์คไซด์ยืนอยู่เกิดรอยแตกกร้าว
 ยาวเหยียด ก่อนจะเกิดเสียงครืนครันดังเลื่อนลั่นตามมา

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ ไอ้หนู” จ้าวหิมชือถือถือดาบอสุราเคื่องแค้นพื้นใส
 ดาร์คไซด์ผู้หยิ่งยโส

“เราเจอกันบ่อยแล้วละ ไอ้แก่ ย่าห์!!” ดาร์คไซด์ตะโกนพร้อมกับใช้สองมิติใน
 มือดันดาบอาถรรพ์ให้ตั้งขึ้น ส่วนตนเองถอยหลังไปหลายก้าว

จ้าวหิมชือถือก้าวตามอย่างกระชั้นชิดพลางพัดดาบอย่างมิขาดสาย “แค่นี้ยัง
 ไม่จบหรอก”

สองยอดยุทธ์พุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ผลัดกันรุกและรับอย่างน่าอัศจรรย์

ไปว่านเฉินคิดจะลอยตัวตามไปดู แต่กลับโดนมือขวาของเมธัสจับบ่าซ้ายไว้
 พลังพูดห้าม “อย่าตามไปเลยท่านไป ลองพวกนั้นสู้กันเถียงนี้ ถ้าไม่ตายไปข้างหนึ่ง
 คงไม่เลิกรา”

ปรมาจารย์ขาวดั่งรุ้งสีเห็นด้วย เพราะแค่พลังลมปราณที่ระเบิดออกทุกครั้งที่
 มีการปะทะ ก็ทำเอาป่าไม้พังไปช่วงหนึ่ง หากคิดที่จะลอยตัวตามไปดูจริงๆ เขาคงต้อง
 เสียชีวิตอย่างไม่จำเป็น แต่ในใจยังอดลอบเสียดายไม่ได้

เมธัสหันไปเฝ้าแล้วเอ่ยด้วยความรำคาญ “นี่ คุณที่ซ่อนตัวอยู่ตรงนั้น หาก
 ไม่ยอมออกมาอีก ผมจะเข้าไปจับคุณละนะ”

ไปว่านเฉินหันไปมองตามสายตาเมธัสด้วยความฉงน เขาเดินทางมาซุ่มทำข่าว
 ตามข้อมูลจากบัตรสนเท่ห์ใบหนึ่ง ที่บอกถึงการลอบสังหารหนึ่งพรันพริงของเมธัส

ตอนแรกเขาก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่าบาร์เทนเดอร์จะหลบหนี แต่เขาก็กลัวจะอดทำข้าวด้ง จึงเสี่ยงชีวิตมายังที่แห่งนี้ เขาพบเมธัสมาติดพันรอตั้งแต่ยามสาย อีกฝ่ายจึงบอกให้เขาไปซ่อนและห้ามเผยตัวจนกระทั่งเมื่อครู่ ซึ่งเขาเองก็รู้สึกได้ว่ามีคนกลุ่มอื่นซ่อนตัวอยู่ด้วย จึงใช้กระแสน้ำตรวจสอบ เลยพอจะรู้ว่าผู้ที่ตักชুমก่อนหน้าเขามีจำนวนมากน้อยแค่ไหน

ยกเว้นเพียงจักรพรรดิเมธาสีชาติที่ลอยตัวอยู่บนฟ้า มันยากเกินที่เขาจะส่งกระแสลมไปถึง รวมทั้งดาร์คไซด์และจ้าวหิมะที่คล้ายเพิ่งจะออกจากที่หลบซ่อนพิเศษ “สองคนเมื่อที่เราอาจจะจับไม่ได้เพราะอีกฝ่ายเก่งเกินเราไปช่วงใหญ่ แต่กับคนคนนี้ทำไมคล้ายเพิ่งจะโผล่ออกมานะ”

“อย่าเข้าใจผิดนะครับ” มีเสียงบุรุษที่ฟังดูลนลานดังขึ้นจากมุมหนึ่งของป่า “ผมเป็นแค่จิตรกรพเนจรคนหนึ่งเท่านั้น”

เบื้องหน้าเมธัสมีชายหนุ่มผมดำทรงหางม้ายาวจดเอวสวมชุดบัณฑิตสีขาว ยกมือทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะ มือซ้ายถือกระดานไม้ มือขวาถือพู่กัน เดินตรงมาหาพวกเขาอย่างเชื่องช้า

เมธัสใช้พลังลมปราณดูร่างของอีกฝ่ายลอยเข้ามาใกล้ แล้วปล่อยให้ลึกลงไปนั่งกับพื้น ส่วนกระดานไม้ถูกเขาคคว้าไว้ ชายหนุ่มพลิกเปิดกระดาษที่วางซ้อนทับกันอยู่บนแผ่นกระดานอย่างฉับไว ก่อนจะอุทานด้วยความตกตะลึง

“นี่มัน...”

ไปว่านเขินรู้สึกถึงสิ่งผิดปกติ จึงพรวดพราดมายืนอยู่ด้านหลังเมธัสแล้วยื่นศีรษะมองดูด้วยความใคร่รู้ และเขาก็ได้พบเห็นภาพต่อสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่อีกครั้ง ทว่ามันถูกเรียงร้อยออกมาเป็นภาพวาดที่ดูมีชีวิตชีวา ทุกกระบวนท่าที่ใช้ออกถูกเรียบเรียงตามลำดับก่อนหลัง การปะทะทุกฉากดูรุนแรงและดูเด่น ราวกับว่ามันกำลังเกิดขึ้นที่เบื้องหน้าเขา

“ช่างเป็นภาพการต่อสู้ที่งดงาม สามารถวาดได้เหมือนจริงยิ่งนัก” ชายชราเอ่ยชมเชยจากใจจริง “กระบวนท่าของจอมยุทธ์น้อย คล้ายจะถูกผนึกเอาไว้ในกระดาษแผ่นนี้ก็มิปาน”

เมธัสยื่นกระดาษวาดรูปให้ไปว่านเขินไปชมดู แล้วเหลียวมองไปยังชายหนุ่มที่ดูประหลาดเพราะโดนชม “น้องชายชื่ออะไรี”

จิตรกรพเนจรก็หันหน้ากลางตบตะกุกตะกัก “อะ...เอ๋อ ผมชื่อปีแอร์ครับ”

เมธัสล้วงมือขวาลงไปในกระเป๋าคาดเอว ดึงถุงเงินใหญ่เท่าลูกฟุตบอลออกมา
ถุงหนึ่ง แล้วโยนลงเบื้องหน้าจิตรกรหนุ่ม “ปีแอร์ น้องวาดภาพได้น่าสนใจนัก นี่ถือ
เป็นค่าวาดรูปสำหรับประกอบหนังสือพิมพ์ของท่านไปก็แล้วกัน”

ปีแอร์หยิบถุงเงินเปิดออกดู แล้วต้องรีบส่ายหน้ากลางส่งคืน “ไม่ได้มั้งครับ นี่
มันเยอะเกินไป ภาพหนึ่งผมคิดแค่หนึ่งหมื่นซึ่งเท่านั้นเองครับ”

“ที่เหลือถือว่าเป็นทิปก็แล้วกันน้องชาย” เมธัสยิ้มขำกลางพลีกล้วยไปนั่งบนรถ
นักโทษ “ท่านไป ผมขอตัวพนักโทษไปเข้าคุกก่อนนะครับ”

ยังไม่ทันที่ไปว่านเซินจะตอบ รถนักโทษก็วิ่งผ่านแฉ่งโลहितไปตามถนนหลวง
เพื่อกลับสู่เมืองเริ่มต้น

“เฮ้อ! ไปมาไร้ร่องรอย คดีการณ็รอบคอบ สามารถสังเกตเห็นได้ทุกราย
ละเอียด อย่างนี้ใครที่ตั้งต้นเป็นศัตรูกับเมธัสคงต้องปวดหัวทุกวันแล้ว...” ไปว่านเซิน
ฉวยพู่กันประจำตัว แล้วพลิกเปิดภาพวาดไปมาเที่ยวหนึ่ง เขาพินิจรูปที่เมธัสใช้หนึ่ง
ดรรชนีสยบหนึ่งพริ้วพริ้ว

ปัญญาไหวพริบเลิศล้ำ สามารถโยงความผิดหัวหล้า ถักทอคำตอบออกมาได้
อย่างสมบูรณห์ ช่างสมกับฐานะมือปราบ...’ ไปว่านเซินกวาดตามองถนนกว้างที่เป็น
สมรภูมิ ‘สังหารได้ก็ไม่สังหาร ปล่อยได้ก็ไม่ปล่อย ขอเพียงได้เงินครบเต็มเม็ดเต็ม
หน่วย ไม่ยี่หระว่าอีกฝ่ายจะเป็นจะตายเยี่ยงใด ช่างสมเป็นคนไร้ความปราณี...’

ปรมาจารย์वाद้าหมู่มือขวา ในก็่มือปล้นปรากฏพู่กันขึ้น เขาจดมันลงบนภาพ
วาดแล้วเขียนตัวอักษรไว้ตรงมุมซ้ายล่างว่า *มือปราบไร้* ขณะที่กำลังจะลงอักษรช่วง
สุดท้าย เขากลับต้องชะงักยกพู่กันขึ้น

‘คำว่าไร้ปราณีมันเหมาะกับผู้ที่โหดเหี้ยมอำมหิตมากกว่า ส่วนชายหนุ่มคนนี้
กลับไม่ทรมาณหนึ่งพริ้วพริ้ว ซึ่งสมควรจะเป็นศัตรูที่มีชื่ออยู่ร่วมโลก’ ชายชราหลับตา
ทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วต้องคลี่ยิ้ม ‘และยังพูดจារาวกับว่ากำลังทำทุกอย่างตาม
แผนการ จนเหมือนไร้ซึ่งอารมณ์ร่วม...นี่คล้ายกับคนที่ไร้ซึ่งชีวิตจิตใจ...’

“ข้าไปว่านเซินขอยอมรับเจ้าในฐานะยอดยุทธ์ชั้นแนวหน้า” ปรมาจารย์वाद้า
เอ่ยด้วยความตึกตัก มือขวาจดพู่กันลงบนภาพวาดแล้วขยับไปมาพาลงพูด “และขอ
มอบฉายาให้เจ้าว่า มือปราบไร้ปราณี”

ไปว่านเซินพึงพอใจกับฉายาที่คิดขึ้น พอเก็บพู่กันเสร็จก็เบนหน้าไปจับจ้องชายหนุ่มหน้าใส ที่ดูจะโล่งใจเพราะรอดชีวิตมากกว่ายिनที่ได้เงิน ชายชราเลยลองเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “หลานปีแอร์ตั้งใจมาวาดภาพฉากต่อสู้เหล่านั้นั้หรือ”

ปีแอร์ที่หยิบถุงเงินใส่กระเป๋าคาดเอาเสร็จ ต้องรีบสายหน้าถึรัว “เปล่าณะครับ ผมแค่มาวาดภาพทิวทัศน์เท่านั้น”

“อ้าว! แล้วไหนถึงมาที่นี่ได้ล่ะ” ชายชราถามด้วยความฉงน

“ผมได้ยिनเสียงระเบิดดังสนั่นอยู่แถวนี้” จิตรกรหนุ่มใช้มือซ้ายชี้ไปยังถนนปากทางเข้าป่า “เลยลองวิ่งมาสำรวจดูว่าเกิดอะไรขึ้น พอเจอคนต่อสู้กัน ตอนแรกก็คิดจะหนีไปทางนั้น” บรูซชมพทางม้าหันหลังไปยังมุมป่าที่เดินออกมา แล้วค่อยหันหน้ามาคุยกับชายชราด้วยดวงตาเปล่งประกาย “แต่พอเห็นว่าฝ่ายหนึ่งมีคนน้อยกว่า แล้วสามารถกดดันฝ่ายที่มีคนมากกว่าได้อย่างงดงาม เลยอดที่จะวาดภาพเก็บเอาไว้ไม่ได้ นะครับ”

ไปว่านเซินมั่นใจว่า เด็กหนุ่มคนนี้คงมาตอนที่ตนเองมัวแต่จดจ่ออยู่กับการบันทึกฉากต่อสู้ จึงลองสอบถามถึงสิ่งต่างๆ ที่จิตรกรคนนี้วาดออกมา อันเป็นสิ่งที่แม่แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่เห็น...

ด้วยพลังกำลังของยอดอาชาดาร์ค รถนักโทษได้วิ่งแข่งขบวนรถสินค้าไปช่วง

ใหญ่ และอีกครึ่งชั่วโมงก็คงจะถึงเมืองเริ่มต้นแล้ว เนื่องจากดาร์ครู้ว่าต้องวิ่งไปทางไหน เทเรซ่าและเมธัสที่คอยคุมบังเหียนเลยไม่ต้องลำบาก เขาจึงฝึกพวกเทเรซ่าให้พักผ่อน ส่วนตนเองนั่งโคจรพลังลมปราณอยู่ตรงที่นั่นคนขับ เพื่อฟื้นฟูอาการบาดเจ็บภายในที่ได้รับมาก่อนหน้านี้ โดยมีลูกแมวน้อยขอมานอนบนตัก

“นี่ไม่ถึงเลยว่บารุเทนเดอร์จะเก่งเอาเรื่องขนาดนี้ ทั้งที่มีพลังไม่ถึงครึ่งของเมื่อก่อน หากต้องต่อสู้ตอนที่เขาพลังเต็มสิบส่วน เราจะสู้ตรงๆ ได้ไหมนะ”

เมธัสต้องยอมรับความจริงในความเก่งกาจของอีกฝ่าย แม้เขาจะชนะในครั้งนีหว่าครั้งต่อไปผู้ที่เพลิงพล้าอาจจะเป็นเขา เพราะหนึ่งพรันพริงมิใช่จอมยุทธ์ที่ได้ชื่อเสียงจากการต่อสู้ตรงไปตรงมา หากแต่เป็นการลอบสังหารอย่างเงียบกริบ ไร้ซึ่งเสียงกรี๊ดร้องก่อนตายของเหยื่อ เขาจึงเป็นฝ่ายรุกแทนการรับ เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายมีโอกาสได้ใช้จุดแข็งของตัวเอง

‘สงสัยต้องรีบหายตัวอีกครั้ง หวังว่าทางด้านปีแอร์จะไปได้สวยนะ’

ทันใดนั้น จางเป่าเป่า และจ้าวหมิงซื่อก็ทะยานมานั่งอยู่ด้านข้าง

“ปีแอร์สามารถตีสนิทไปวานเฉินได้อย่างที่พวกเราต้องการ ส่วนเรื่องอื่นๆ น่าจะไม่มีปัญหา” จ้าวหมิงซื่อที่อยู่ข้างซ้ายรายงานอย่างฉับไว “ร่างแยกที่เหลือได้ไปเตรียมพื้นที่ และสร้างเรื่องเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจเรียบร้อยแล้ว”

จางเป่าเป่าพูดเสริม “ข้างหน้าทางสะดวก ไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น”

เมธัสพยักหน้ารับ ลูกอมแยกร่างเม็ดที่สอง ช่วยให้เขาสร้างฐานะใหม่ได้อีกครั้ง เพราะมีทั้งพยานเวลาและพยานบุคคลเช่นไปวานเฉิน เขาจึงไม่ต้องห่วงเรื่องศักดิ์ฐานะของปีแอร์มากนัก

วันนี้เป้าหมายหลักของเขามีเพียงสองเรื่องคือ หนึ่ง สร้างฐานะใหม่ที่ยืนยันตัวตนได้อย่างสมบูรณ์แบบมากกว่าเดิม สองหาทางยกเลิกการตั้งค่าหัวนอกระบบของตัวเอง ซึ่งจะส่งผลต่อเรื่องอีกนานปีการ

คุโรโกะที่นอนหนึ่งมาตลอดพลันเอ่ยขึ้น “เจ้านาย การเสียลูกอมแยกร่างไปแบบนี้มันดีจริงหรือเมี้ยว”

เมธัสก้มหน้ามองลูกแมวน้อยพลางตอบ “ดีสิ อย่างน้อยทุกอย่างเรียบร้อยนะ”

“หนึ่ง สร้างหลักฐานปลอมอีกชุด ทำให้ยากแยกแยะสิ่งใดจริงสิ่งใดเท็จ” จ้าวหมิงซื่อเอ่ย “สอง ยืนยันว่าปีแอร์ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา หรือเป็นพวกเราปลอมแปลงโฉม”

“สาม แสดงศักยภาพในปัจจุบันของพวกเรา ไม่ให้ผู้คนกล้ารังควานคนของเราอีกต่อไป” จางเป่าเป่าพูดเสริม “สี่ ระบุค่าหัวของพวกเราไปอีกช่วงหนึ่ง แต่ถ้าโชคดีบาร์เทนเดอร์อาจเลิกตั้งค่าหัวของพวกเราถาวร”

“ห้า ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับคนที่ผมร่วมมือ” เมธัสสรุปจบ “และหก ใต้เบาะแสบางส่วนของเรื่องการตั้งค่าหัวผม ทำให้ผมกำหนดแนวทางการแก้ไขได้แต่เนิ่นๆ ไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายเป็นผู้ควบคุมเกมนี้ต่อ”

“ฟังไม่รู้เรื่องเลย กลับตอดดีกว่าเมี้ยว” ลูกแมวน้อยอ้าปากหาอย่างเกียจคร้าน “พอถึงเมืองค่อยฝึกกันนะเมี้ยว”

สิ้นวจา คุโรโกะก็พับศีรษะลงหันหลังต่อพร้อมกับส่งเสียงพี๊เบาๆ ทำเอาเขาและร่างแยกทั้งสองต้องหัวเราะซ้ำกับความน่ารักลูกแมวดำตัวนี้

‘หึๆ คราวนี้ก็เหลือแต่จัดการเรื่องปลื้กย้อยที่เหลือ’ เมธัสยิ้มกริ่ม ‘หลังจากนี้จะได้ออกเดินทางไปแก้ไขภารกิจปลดระดับ 300 ซะที’

เมื่อครู่เขาตั้งใจจะโกนว่าตนเองมีระดับ 400 ผู้คนจะได้ไปตั้งหน้าตั้งตารอเขาทำภารกิจปลดระดับ 400 ซึ่งน่าจะช่วยลดความเสี่ยงให้เขาได้มากพอสมควร

ณ อาคารสมาคมกล้า

ถึงเมธัสจะเปิดเผยหน้าตา แต่กลับไม่มีใครกล้าเข้ามาหาเรื่อง เพราะผู้คนส่วนใหญ่ยำเกรงในตัวเจ้าวมิงซึ่งกับจางเป้าเป้า ส่วนพวกลูกน้องที่เหลือของบาร์เทนเดอร์ก็ถูกร่างแยกอื่นๆ หลอกล่อไปคนละทาง เขาจึงสามารถเดินเข้าอาคารได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะโดนใครลอบทำร้าย

เมื่อทำเรื่องติดต่อส่งตัวนักโทษเสรีจ NPC พัดตีกี้ให้เขานำรถนักโทษไปจอดที่ด้านหลังอาคาร โดยให้ประตุรถม้าแผนกับประตุบานหนึ่งที่ยื่นออกจากผนัง อีกฝ่ายบอกว่ามันจะเกิดทางเชื่อมพิเศษ เพื่อดูนักโทษทั้งหมดที่อยู่ในรถเข้าสู่คุกของระบบ ซึ่งตอนนี้เสี่ยงจากระบบก็เริ่มแจ้งยอดเงินที่เพิ่มขึ้นในบัญชีของเขาอย่างมีขนาดสาย

คนร้ายส่วนใหญ่มักจะมีเงินไม่มากนัก ประมาณสามแสนถึงหนึ่งล้านซึ่งเพราะเหล่าอาชญากรที่มีค่าหัวมักจะโอนเงินเข้ากิลด์หรือกองทัพ เพื่อป้องกันการโดนจับมาเข้าคุกเยี่ยงนี้ พอต้องการใช้เงินค่อยให้ผู้ดูแลการคลังโอนเงินผ่านบัญชีมา ซึ่งนี่อาจเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เหล่ามือปราบไม่ออกตามจับพวกนักโทษ เพราะมันได้ไม่คุ้มเสียนั่นเอง

แต่ก็ต้องยกเว้นเพียงบาร์เทนเดอร์ซึ่งมีเงินในธนาคารถึง 1,000,000,852,000 ซึ่จ เพราะเขาเป็นคนตั้งค่าหัวนอกระบบผ่านกระดานข้อมูล จึงต้องมีเงินอยู่ในบัญชีธนาคารอย่างต่ำหนึ่งล้านล้านซึ่งเสมอ มิเช่นนั้นหัวข้อที่ตั้งค่าหัว⁴ ของเขาเอาไว้จะถูกยกเลิกทันที

เมื่อนักโทษคนสุดท้ายถูกส่งตัวเข้าคุก เสียงของระบบก็ดังขึ้นอีกครั้ง

‘ผู้เล่นเมธัสลับเป็นนักโทษครบหนึ่งร้อยคนสำเร็จ ทักษะดำรงชีพ ‘มือปราบ

⁴ หัวข้อประเภทชื่อข้อมูลหรือสิ่งของนั้น หากผู้ตั้งไม่มีเงินรางวัลติดตัว หัวข้อนั้นจะถูกระบบสั่งยกเลิกโดยอัตโนมัติ เพื่อป้องกันการทุจริตไม่มอบเงินรางวัลให้ผู้ขาย

ฝึกหัด' เลื่อนขั้นเป็น 'มือปราบชั้นกลาง' ค่ะ...

ผู้เล่นเมธัสจับเป็นนักโทษครบสามร้อยคนสำเร็จ ทักษะดำรงชีพ 'มือปราบชั้นกลาง' เลื่อนขั้นเป็น 'มือปราบชั้นสูง' ค่ะ...

ผู้เล่นเมธัสจับเป็นนักโทษครบห้าร้อยคนสำเร็จ ทักษะดำรงชีพ 'มือปราบชั้นสูง' เลื่อนขั้นเป็น 'สุดยอดมือปราบ' ค่ะ...

ผู้เล่นเมธัสจับเป็นนักโทษครบแปดร้อยคนสำเร็จ ทักษะดำรงชีพ 'สุดยอดมือปราบ' เลื่อนขั้นเป็น 'จ้าวแห่งมือปราบ' ค่ะ และได้รับทักษะพิเศษของตำแหน่งจ้าวแห่งมือปราบ คือ 'เหรียญพิทักษ์ธรรม' กับ 'จอมยุทธ์ผู้ทรงธรรม' ค่ะ และท่านได้ของรางวัลประจำตำแหน่งจ้าวแห่งมือปราบคือ 'มงกุฎแจ่มอิศตารค่ะ'

ชายหนุ่มเปิดนาฬิกาเพื่อศึกษาทักษะใหม่ในบัดดล

เหรียญพิทักษ์ธรรม	-	ใช้เงิน 1,000,000 ซึ่ง ทำให้ค่าพลังทุกอย่างของผู้เล่นที่เป็นนักโทษมีค่าหวัลดลง 50% เป็นเวลา 30 วินาที (ไม่ได้ผลกับสัตว์อสูร)
จอมยุทธ์ผู้ทรงธรรม	-	สัตว์อสูรฝ่ายบวกจะเชื่อใจท่านเพิ่ม 50% สัตว์อสูรฝ่ายลบเกิดอาการเกรงกลัวท่าน 50%

'อืม...ไม่เลวแฮะ' ชายหนุ่มพอใจกับสิ่งที่ได้

ขณะนั้นเองเสียงของระบบกลับดังขึ้น 'ผู้เล่นเมธัส จับเป็นผู้ร้ายได้ในคราวเดียวถึงหนึ่งร้อย...สามร้อย...และห้าร้อยคน จึงสำเร็จภารกิจระดับตำนาน 'มือปราบแห่งศาลเที่ยงธรรม' 'ยอดมือปราบแห่งศาลเที่ยงธรรม' และ 'แมวมหลวงผู้พิทักษ์แห่งศาลเที่ยงธรรม' ท่านจะถูกส่งตัวไปพบเทพเที่ยงธรรมเพื่อไปรับรางวัลโดยตรงค่ะ'

'ฮา! แมวมหลวง...' ขณะที่เขากำลังทวนสิ่งที่ได้ยินในใจ ร่างกายก็ถูกดูดหายไปอย่างฉับพลัน

ติง! ตึง! ตึง!

มีเสียงกลองดังก้องรอบด้าน ภาพดำมืดเริ่มมีแสงสว่างไสวจากพระอาทิตย์ที่เพิ่งจะขึ้นจากขอบฟ้าด้านขวามือ มันแยงตาเขาจนต้องเปลือกมือขึ้นมาบังหน้า มันช่างคล้ายกับตอนที่เขาเข้าเกมมาใหม่ๆ มีเพียงกลุ่มเมฆสีขาวลอยอยู่ตามพื้น บน

ห้องฟ้ามี่สายรุ้งพาดยาวดงดงงาม และมีดวงดาวส่องประกายอยู่อีกฟากของท้องนา

“ยินดีต้อนรับ แมวหลวงคนแรกแห่งรานิสเทีย” มีเสียงบุรุษวัยกลางคนที่ฟังดู สุขุมและมั่นใจตั้งขึ้นจากเบื้องหลัง

เมื่อเขาหันกลับไปก็เห็นบุรุษวัยสี่สิบเศษ ใบหน้าดำขลับมีลักษณะจันทร เลี้ยวสีของขนาดเล็กอยู่กลางหน้าผาก ใส่ชุดขุนนางแบบโบราณสีแดง ยืนเอามือโพล่ หลังห่างจากเขาเพียงสามเมตร

เมธัสถามด้วยความสงสัย “คุณเป็นผู้ดูแลหรือครับ”

บุรุษหน้าดำหัวเราะเบาๆ พลังพยักหน้ารับ “ผมชอบคนไหวพริบตีแบบคุณจริงๆ จะได้ไม่เสียเวลาพูดมากความ ผมคือ NPC ตำแหน่งเทพเที่ยงธรรม มีหน้าที่ มอบรางวัลพิเศษให้เหล่าจ้าวแห่งมือปราบครับ”

พอ NPC หนุ่มยกมือขึ้นตีคิ้ว สภาพแวดล้อมก็เปลี่ยนไปกลายเป็นห้องแห่งหนึ่ง คล้ายที่ทำงานของขุนนางโบราณ มีอักษรโบราณเขียนอยู่ทั่ว แต่ที่เมธัสพอจะอ่านออกคือป้ายที่ติดอยู่ตรงผนังด้านหลังสุดของโต๊ะทำงาน

“ศาลเทพเที่ยงธรรม” เมธัสอ่านด้วยความสนใจ

เทพเที่ยงธรรมหายตัวไปนั่งบนเก้าอี้ไม้บุแผ่นทองที่อยู่หลังโต๊ะไม้ยาว แล้วส่งยิ้มนุ่มนวลให้เขาด้วยความยินดี “ผมไม่ขอเล่าประวัติมากนัก เพราะผมรู้ว่าคุณได้อ่าน ประวัติศาสตร์ทั้งหมดในรานิสเทียแล้ว ดังนั้น คุณน่าจะยังจำศาลเทพแห่งนี้ได้ใช่ไหมครับ”

เมธัสพยักหน้ารับ นี่คือนี่หนึ่งในสิ่งที่เขาจดบันทึกไว้ เพราะคาดว่ามันน่าจะเกี่ยวข้องกับภารกิจพิเศษ

ในบันทึกตำนานพงศาวดารเทพ มีสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า ‘ห้องประหารคนบาป’ ในที่แห่งนั้นหากกล่าวโกหกมดเท็จแม้ครั้งคำ ร่างกายจะโดนพลังแห่งความยุติธรรมลงทัณฑ์ในบัดดล และมีเทพแห่งความยุติธรรมองค์หนึ่งรอพิพากษาบาปของมนุษย์ที่มาเยือน...

‘เฮ้ย! หรือว่าเราจะโดนซักฟอกเรื่องที่หลอกผู้คนแล้วจับไปประหารรีเปล่าเนี่ย’ เขาจุกคิดถึงสิ่งที่ชวนให้ปวดหัว

เทพเที่ยงธรรมเห็นสีหน้าจิตใจของเขาของเมธัส ต้องหลุดหัวเราะอีกครั้ง “ฮ่าๆ ใต้ตรงที่มันบอกว่าถ้าใครโกหกในศาลแห่งนี้จะต้องเจ็บปวดทรมาน มันเขียนเกินจริงนะ

ครับ” NPC หมุ่มยกมือขวาโบกไปมาก่อนจะพูดต่อ “คุณต้องแยกแยะให้ออกว่า เรื่องใดจริง และเรื่องใดที่ทางเรากู้ขึ้นเอง”

เมธัสหัวเราะแห้งๆ แก่แก้อ แล้วเดินเข้าไปหาอีกฝ่าย “ผมถูกส่งตัวมาเพื่อรับรางวัล ไม่ทราบว่ามันมีอะไรบ้างหรือครับ”

เทพเที่ยงธรรมอมยิ้มพลางตอบ “พอดีคุณทำสำเร็จรวดเดียวสามงานรวด ซึ่งปกติไม่เคยมีใครทำได้...” NPC หมุ่มมีสีหน้าขบคิด “อ้อ ผมควรพูดว่าตั้งแต่เปิดเกม RWO มา ยังไม่เคยมีใครพิชิตภารกิจนี้ได้สักคนจะดีกว่า”

เมธัสรู้สึกสงสัย จึงเปิดปากถาม “เอ...การจับเป็นคนเพียงหนึ่งร้อยคน มันก็น่าจะมีคนทำได้นี่นา”

เทพเที่ยงธรรมยกไหล่พลางอธิบาย “มันก็มีอยู่ เพียงแต่ส่วนใหญ่จะมาไม่ถึงเมืองเริ่มต้น แถมพวกที่มีค่าหัวมักจะไม่ใช่เสียงมาอยู่ใกล้บริเวณภาคกลางที่มียอดพีมีย่อยเยอะ ขอเพียงพวกผู้มีค่าหัวโดนจับที่เขตอื่น พวกเขาก็จะรีบติดต่อบระดมพวกเดียวกันที่ตอนนั้นแทบจะจัดตั้งกลายเป็นองค์กรขนาดใหญ่มาช่วยกันที่...”

NPC หมุ่มยกมือขวาขึ้นตบใส่อากาศเบื้องหน้าพลางพูดเสียงเข้ม “ทำให้นักโทษส่วนใหญ่แหกรถนักโทษไปได้เกือบทุกครั้ง นี่ขนาดทางเราลดจำนวนนักโทษในภารกิจให้เหลือน้อยที่สุดแล้ว ก็เพิ่งจะมีคุณผ่านได้เป็นคนแรกเฉยแหละครับ”

เทพเที่ยงธรรมหยิบค้อนทองเหลืองขนาดเล็กทูประฆังทองเหลืองที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานเบาๆ จนเกิดเสียงแก๊งดังกังวาน ทันใดนั่นก็มีเสียงกลองดังถึ้วขึ้นจากเบื้องหลังของบุรุษหน้าดำ ครั้นเสียงกลองจบลง เทพเที่ยงธรรมก็พูดลอยๆ

“คุณเมธัสไม่ต้องคิดมากนะ ผมแค่ทำตามบทเท่านั้น” NPC หมุ่มสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพูดอย่างจริงจัง “เอาละ เรามาพูดเรื่องของรางวัลทั้งสามอย่างที่ ผมจะมอบให้ และภารกิจที่คุณจะรับก็ได้ หรือไม่รับก็ได้อีกจำนวนหนึ่งกันดีกว่า”

เมธัสพยักหน้ารับ จากนั้นเบื้องหลังพลันปรากฏเก้าอี้ไม้บุขนวมส่วนด้านหน้ามีโต๊ะไม้กับอาหารและเครื่องดื่มชุดหนึ่งปรากฏขึ้น

เทพเที่ยงธรรมพูดต่อ “ไม่ต้องคิดมากนะครับ พอดีหลังจากนี้ผมจะต้องพูดยาวมากๆ” บุรุษหน้าดำทำสีหน้าเบื่อหน่าย “ผมเลยต้องขอให้คุณนั่งพัก และรับประทานอาหารรอจนกว่าผมจะพูดจบ เชิญนั่งครับ”

เมธัสนั่ง เพราะอีกฝ่ายบอกว่าจะเร่งรีบ แต่กลับจัดสิ่งของคล้ายจะให้เขานั่ง

เช่นานเป็นวัน ทว่าเมื่อเทพเที่ยงธรรมเริ่มสาธยายว่า ผู้เล่นที่เป็นนักโทษซึ่งถูกเขาจับมานั้นมีค่าหัวเท่าใด ทำผิดก็คดี และบอกอันดับที่มีอยู่บนกระดานค่าหัวที่ละคนๆ ชายหนุ่มก็นั่งลงบนเก้าอี้ สองมือจับข้อนิ้วและรับประทานอาหารไปพลางส่งสายตาเห็นใจอีกฝ่ายไปพลาง ที่ต้องเห็น้อยกับบทบาทนี้เป็นพิเศษ

‘เฮ้อ! ขึ้นชื่อว่าศาล ยิ่งไงก็ต้องพูดยาวลีนะ ต่อให้ตัดสั้นเหลือแต่ชื่อกับจำนวนโทษมันก็ยาวอยู่ดี แถมนี่เราเล่นจับเป็นมาถึงเก้าร้อยสิบแปดคน ท่าทางจะกินเวลาเป็นชั่วโมงแน่ๆ’

จำนวนผู้ติดตามบาร์เทนเดอร์มีทั้งหมดหนึ่งพันสองร้อยสี่สิบคน โจนเมธัสจับเป็นเก้าร้อยสิบแปดคน จับตายหกสิบห้าคน และเสียชีวิตไปในขณะซูลมุนสองร้อยห้าสิบเจ็ดคน ไม่มีใครหลบหนีไปเลยแม้แต่คนเดียว แสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญไม่กลัวตายของมือสังหารชุดนี้

หลังจากขานชื่อนักโทษครบหนึ่งร้อยคน เทพเที่ยงธรรมที่พูดเป็นน้ำไหลไฟดับค่อยได้พักหายใจ “รางวัลของภารกิจมือปราบแห่งศาลเที่ยงธรรม คือ สมุดบัญชีนักโทษประหารแห่งรานิสเทีย ซึ่งจะช่วยให้คุณสามารู้ได้ว่ามีนักโทษเพิ่มขึ้นหรือน้อยลง โดยไม่ต้องไปเสียเวลาติดต่อกับสมาคมนี้กล้า”

บนโต๊ะที่มีอาหารไม่มีวันหมดได้ปรากฏหนังสือปกสีทองเล่มหนึ่งหนาประมาณสามร้อยหน้า พอเขาเปิดหน้าแรกก็มีช่องสี่เหลี่ยมสองช่อง เขียนคำว่า ‘มนุษย์’ กับ ‘สัตว์อสูร’ พอเขาใช้ปลายนิ้วสัมผัสช่องที่เขียนว่ามนุษย์ หน้ากระดาษก็เปลี่ยนเป็นสารบัญ เรียงระดับตามตัวอักษรคล้ายพจนานุกรม

ทว่าด้านหลังตัวอักษรกลับมีตัวเลขที่ไม่เรียงอันดับแบบปกติ เช่น ก. 30,582 ข. 8,205

เทพเที่ยงธรรมรีบอธิบายว่า ตัวเลขด้านหลังคือจำนวนนักโทษที่มีชื่อต้นตามตัวอักษร ขอเพียงกดเลือกตัวอักษรต้น หนังสือหน้าถัดไปจะเป็นรายชื่อของนักโทษ ซึ่งจะเรียงไปตามพยัญชนะเหมือนรายชื่อทั่วไป

เมธัสอ่านพลางฟังอีกฝ่ายเริ่มขานชื่อนักโทษของภารกิจที่สองอีกสามร้อยคน...

ณ สำนักผู้กันจรดฟ้า สาขาเมืองเริ่มต้น

ปีแอร์ได้รับการต้อนรับจากไป่वानเซินอย่างสนิทสนม ด้วยความรู้ที่มึรอบด้าน

และความสามารถในการวาดภาพประกอบให้ข้าวของชายชรา ชายหนุ่มจึงเป็นที่โปรดปรานในบัดดล

ไปว่านเซินนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ตรงกลางที่อยู่แถวขวาของห้องโถง มือซ้ายยกถ้วยชาสีขาวจากโต๊ะไม้เตี้ยด้านซ้ายขึ้นมาจิบ เขาเผยยิ้มระรื่นก่อนจะหันไปหาปิแอร์ที่นั่งอยู่ด้านซ้ายมือของตน

“ซาหยกหิมะที่มีขายอย่างจำกัด นี่ไม่ถึงว่าจะได้ดื่มสบายแบบนี้” ชายชรายิ้มแห้ง “ทั้งที่ปู่เป็นคนชวนมาดื่มชา แต่กลับต้องลำบากหลานปิแอร์ให้เลี้ยงน้ำชาปู่เสียเอง โทษทีนะ ฮ่าๆ”

เนื่องจากลูกศิษย์ในสำนักไปทำงานกันหมด จึงไม่มีใครอยู่ในตอนนี้ ทำให้เจ้าสำนักวัยชราที่ไม่ได้จับต้องของในสำนักมานาน ค้นหากาน้ำชาไม่เจอ...

“ไม่หอรกครับ” ปิแอร์โบกมือขวาเป็นพัลวัน “ผมต่างหากที่โชคได้รู้จักกับปรมาจารย์ชาดำผู้เรื่องนาม ซึ่งเป็นอันดับหนึ่งของสิบสองผู้อาวุโสแห่งยุทธภพ”

ไปว่านเซินถูกจัดเป็นหนึ่งในสิบสองผู้อาวุโสแห่งยุทธภพ ส่วนที่ได้อยู่ในลำดับหนึ่งเพราะเป็นคนที่ชื่อเสียงมาก และพบเจอง่ายที่สุด ผู้เล่นที่ขอบออกเดินทางผจญภัยตามลำพัง ได้เล่าขานกันว่า ทวีปรานิสเทียมีผู้อาวุโสแห่งยุทธภพที่หน้านับถือสิบสองคน โดยพวกเขาอาศัยอยู่ตามสถานที่ต่างๆ ทวีปรานิสเทีย หากไม่ได้ไปคารวะครบทั้งสิบสองคน จะไม่ถือว่าเป็นจอมยุทธ์พเนจรอย่างแท้จริง

ไปว่านเซินหัวเราะเซิน “นั่นมันเรื่องเกินจริง คนชราไร้หน้าตาแบบพวกเรา ก็เป็นแค่ตาแก่ยายเฒ่าที่ชอบนั่งคุยฟังเรื่องของลูกหลานเท่านั้น” ชายชราวางถ้วยชาในมือซ้ายลงบนโต๊ะ “หากอยากเห็นคนที่น่าสนใจจริงๆ ควรไปพบพวกจ้าวยุทธ์เสียมากกว่า”

ปิแอร์มีสีหน้าครุ่นคิด แล้วตอบอย่างไม่มั่นใจ “อืม...แต่ว่าพวกจ้าวยุทธ์ไม่ใช่คนที่ จะพบเจอได้ง่ายๆ ไม่สิ! ต้องบอกว่า” จิตรกรหนุ่มมีสีหน้าหวาดผวา “การอยู่ในสายตาของพวกจ้าวยุทธ์คือวันหายนะของผู้คน แบบที่ถึงวันนี้ตอนที่ผมเห็นหนึ่งพันพริ่งกับเมธัส ยังรู้สึกเลยว่า พวกเขาน่ากลัวผิดมนุษย์มนาจริงๆ นะครับ” ชายหนุ่มหันไปยิ้มสดใส “ผมนะ คิดว่าได้เจอคุณปู่ใจดีสักคน ยังดีกว่าเจอพวกเขาครบทั้งหกคนเสียอีก”

แม้จะมีผู้คนมาประจบประแจงไปว่านเซินอยู่เป็นนิจ ทว่าคนที่ดูเขินอายและจริงจังมีน้อยเพียงหยิบมือ ชายชราจึงรู้สึกสนใจปิแอร์เป็นพิเศษ จนอยากชักชวนให้

เข้าสู่สำนักของเขามาเป็นคนวาดรูปประกอบข่าว

เพียงแต่ผู้เล่นที่กล้าใส่ฉายา ‘พเนจร’ ตามหลัง มักจะไม่อยู่ติดที่มากนัก และจะไม่ยอมตั้งกลุ่ม หรือรวมตัวกับใครเป็นพิเศษ เพราะผู้เล่นสายนี้ได้ชื่อว่า ชอบท่องเที่ยวเพียงลำพัง หรือเปลี่ยนกลุ่มที่เดินทางด้วยอยู่เรื่อยไป สมกับคำว่า ‘พเนจร’ อย่างแท้จริง

ปิแอร์อัปปากคล้ายจะกล่าวอะไร แต่กลับซังกแล้วก้มหน้าลง ทำเอาไปว่านเขินนึกฉงน ทว่าพอตั้งใจฟังเสียงรอบข้าง จึงพบว่าไม่มีใครบางคนมายืนอยู่ที่ประตูทาง

ไปว่านเขินหันไปโบกมือ “เหมยเซี่ยะเอ๋ย มาเจอช่างวาดรูปจำเป็นหน่อยสิจ๊ะ ปู่ว่าหลานต้อง...เฮ้อออ”

ผู้เฒ่าต้องสะอึกเมื่อเห็นใบหน้าโกรธขึงของหลานสาว กับท่าร่างที่พุ่งเข้ามาดูสายฟ้าแลบ ซึ่งความจริงเขาก็เป็นคนคิดค้นขึ้น และถ่ายทอดให้หลานสาวที่น่ารักน่าชังนางนี้

“ปู่ลืมไปแล้วใช่ไหมว่า วันนี้ปู่ต้องไปแข่งขันวิ่งผลัดตอนบ่าย นี่อีกห้านาทีก็จะถึงเวลาแข่งแล้วด้วย ทำไมถึงไร้ความรับผิดชอบแบบนี้ล่ะ” แม้ไปเหมยเซี่ยะจะมีใบหน้าเย็นชาและพูดเสียงห้วน ทว่าเธอก็ยังคงงามมีเลื่อมคลาย

“อะไรกัน จะสายไม่ได้เด็ดขาด ปู่ต้องรีบไปแข่งแล้ว” ไปว่านเขินลูกพรอด “เหมยเซี่ยะช่วยรับรองแขกพิเศษคนนี้แบบพิเศษที่สุดหน่อย” ขณะที่กำลังก้าวเท้าขาเข้าไปข้างหน้า ชายชราที่พูดด้วยน้ำเสียงวิงวอน “หลานอย่าทำร้ายเขานะ เพราะเขาเป็นช่างวาดภาพจำเป็น เดี่ยวอีกครึ่งชั่วโมงปู่จะกลับมา...”

พี่ว!! ปริญญาจารย์ขาดกลายเป็นลำแสงเส้นหนึ่ง ลอดผ่านบานหน้าต่างออกไปโดยไม่สนใจสีหน้าเดือดปุดๆ ของหลานสาว

ไปเหมยเซี่ยะขยี้เท้าอย่างหัวเสีย “ปู่หะปู่ ชอบทำตัวเป็นเด็กอยู่เรื่อย ลักวันจะจับมานั่งเทศน์สักสามสิบบท เฮ้อ...”

เธอยังคงเป็นหญิงสาวเจ้าอารมณ์เช่นเดิม ทำให้ชายหนุ่มนักแปลงโฉมต้องกลั้นหัวเราะอย่างเต็มที่

‘ใจเย็นไว้ปิแอร์ ตอนนี้นายคือปิแอร์ หนุ่มชื่อยาวและชอบวาดภาพมากที่สุด’ เมธัสรีบทำตัวให้สมเป็นปิแอร์ เขานั่งก้มหน้าพาลองแอบชำเลืองมองหญิงสาวแล้วก็ต้องก้มหน้างุด เมื่อเห็นสายตาเย็นชาของเธอเหลียวมองมา

ไปเหมยเซียะเห็นนอกักปกริยาเก้อเขินของชายหนุ่มแปลกหน้า จึงเดินเข้าไปหาอย่างเหนื่อยใจ ทำไมช่วงนี้นั้นถึงเจอแต่คนแปลกๆ นะ ช่วงยุทธปิกมันช่างวุ่นวายซะจริง โดยเฉพาะเจ้าหมอนั้น ถ้าไปโดยไม่ล่าฉนั้นหรือ ไว้เจอหน้าจะอัดให้ยับไปเลย ชี

แม้เธอจะไม่สนใจคนเจ้าชู้กรุ่มกริมเยี่ยงเทียนฟ่ง ทว่าอารมณ์ขันของเขาก็ช่วยให้เธอรู้สึกรื่นเริงพอสมควร บรรยากาตของกองเชียร์กระรอกยักษ์เปลี่ยนแปลงไปมากเมื่อปราศจากบุรุษคนนั้น ทำเอาเธอที่มีหน้าที่ทำข่าวกองเชียร์หน้าใหม่ ยังเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายโดยไม่รู้ตัว

ปีแอร์ผู้ดูลูกขึ้น เขาแงยหน้าเล็กน้อยพร้อมกับพูดตะกุกตะกัก “ละ...คือว่า ผะ...ผะ...”

ถึงไปเหมยเซียะจะไม่ชอบคนพูดน้ำไหลไฟดับ แต่เธอก็ไม่ชอบคนพูดตะกุกตะกักเช่นกัน จึงนั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ห่างจากอีกฝ่ายสองตัวแล้วพูดตัดบท “ฉันไม่สนว่าคุณเป็นใครหรอกนะ เพราะฉันจะอยู่เป็นเพื่อนคุณเพียงครึ่งชั่วโมง ฉะนั้นไม่ต้องทำตัวสนิทสนมกันมากนักก็ได้ ส่วนเรื่องสภาพาตของคุณจะใช้ได้หรือไม่ได้ ไว้ฉันขอตรวจทานอีกครั้งก็แล้วกัน”

ปีแอร์ได้แต่อ้าปากค้าง ก่อนจะหุบปากแล้วลงไปนั่งจิบน้ำชาอย่างเงียบงัน

ไปเหมยเซียะเห็นอีกฝ่ายไม่โต้ตอบก็ไม่แยแส เธอหันไปเปิดกระดานข้อมูลเพื่อดูข่าวยุทธปิกล่าสุด เพราะผลของการแข่งขันครั้งนี้จะเป็นตัววัดว่า พวกเขาจะได้มาเยือนภาคกลางอีกหรือไม่ จะเกิดสงครามครั้งใหญ่หรือเปล่า และใครเล่าจะกล้ารับรองว่า ผู้แพ้จะทำตามคำสั่งของผู้ชนะ

หลังจากเธอนั่งอ่านข้อมูลมานานกว่าสิบห้านาที หมิงสาวก็หันไปมองบุรุษที่ปูของเธอสั่งให้จับตามองไม่ให้หลบหนีเป็นอันขาด นี่คือนัยของคำว่า ‘พิเศษของพิเศษ’ ทว่าเธอก็ต้องตกใจกับสิ่งที่เห็น

“นั่นนายกำลังทำอะไร...” ไปเหมยเซียะขมวดคิ้วแน่น เพราะชายหนุ่มที่เธอไม่สนใจกำลังนั่งขีดเขียนอะไรบางอย่างด้วยดินสอแท่งหนึ่งซึ่งยาวไม่ถึงทำนิ้ว บนกระดานแผ่นหนึ่งอย่างลับๆ ล่อๆ ซึ่งในขณะที่หันมามองเขานั้น เธอก็สกับกับดวงตาที่ทอแวลนลานจนหน้าสงสัยเป็นอย่างยิ่งของอีกฝ่าย

“ผะ...ผะไม่ได้ทำอะไรนะ ผะแค่ ผะแค่...” ปีแอร์รีบสายหน้าพาลางเก็บกระดานไม้ไปซ่อนด้านหลัง ซึ่งมันไม่ได้ช่วยให้ของสิ่งนี้หายไปจากสายตาของเธอสัก

นิดเดียว

“ไม่ต้องพูดมาก รีบส่งภาพที่นายวาดมาเดี๋ยวนี้เลยนะ เจ้าโรคจิต” ไปเหมยเซียะ ตวาดใส่อีกฝ่าย พอเห็นชายหนุ่มหันซ้ายหันขวาท่าทางเอะอะ เธอก็เกิดความรำคาญ “ซิ ฉันทนเองก็ได้ ฮึบ!”

หญิงสาวยกมือขวาใช้พลังลมปราณดึงดูดย่างแบบคาย กระดานไม้ก็ลอยเข้ามาในมือของเธอ

ปีแอร์อุทานด้วยความตกใจ “ยะ...อย่าดูนะครับ”

ไปเหมยเซียะมีนิสัยเป็นนักข่าว การห้ามก็เหมือนยั่วยุให้ทำ พอเธอหมุนกระดานไม้เที่ยวหนึ่ง ก็เห็นกระดาษปึกหนึ่งถูกตัวหนีบหนีบเอาไว้ หญิงสาวปลิวตัวไปยืนอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง เพื่อหลบหลีกมือของปีแอร์ที่คิดจะชิงกระดานไม้กลับไป

เธอหัวเราะกับความมุ่งมั่นของอีกฝ่ายที่พลาดจนล้มลงไปนอนจับอากาศบนพื้น “อย่าซุ่มซำมทำข่าวของในสำนักฉันเสียหายนะ ไม่งั้นฉันจะสั่งสอนนายให้หลายจ่ารีบกลับไปนั่งบนเก้าอี้ซะ”

ปีแอร์ได้แต่กลับไปนั่งเก้าอี้ตัวเดิม พลังก้มหน้าก้มตาเหมือนเด็กน้อยที่ถูกเด็กโตกว่ารังแก

ไปเหมยเซียะมองดูรูปภาพบนกระดานไม้ ก็พบว่า เป็นภาพวาดด้วยพู่กัน เช่นภาพป่าไม้ที่ดูมีชีวิตชีวา ภาพสัตว์อสูรที่นิ่งหรือนอนอยู่ตามป่า ซึ่งก็ดูดีพอใช้ได้ พอพลิกผ่านมามีอีกสี่ปกว่าแผ่น ภาพต้นไม้ใบหญ้าก็หายไปจนหมดสิ้น เหลือเพียงภาพที่รันพันแทงของคนจำนวนหนึ่งที่ต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย ทุกกระบวนท่าดูชัดเจนทุกอิริยาบถดูุดัน ครั้นเปิดไปอีกไม้ก็ภาพก็เห็นภาพบุรุษคู่หนึ่ง ซึ่งเป็นคนที่เธอรู้จักดีกำลังปะทะกันอยู่กลางอากาศ

ชายหนุ่มคนหนึ่งยืนไหล่หอกในมือขวาไว้เบื้องหลังอย่างสง่าผ่าเผย ใช้นิ้วชี้มือซ้ายปะทะกับสองฝ่ามือของชายอีกคนหนึ่งที่มีศักดิ์เป็นถึงเจ้ายุทธ

พรีบ! พอพลิกหน้าต่อไปเหตุการณ์ก็เปลี่ยนเป็นภาพชัยชนะของบุรุษหนุ่มที่มีค่าหัวนอกระบบสูงที่สุดในแผ่นดิน มันอดทำให้เธออุทานด้วยความประหลาดใจมิได้ แถมยังมีอักษรลายพู่กัน เป็นลายมือของปู่ตัวแสบที่มักเล่นเกมตั้งชื่อจอมยุทธ์ตามใจชอบ ซึ่งเธอเองก็ไม่ทราบว่า ทำไมผู้คนจำนวนมากถึงอยากได้รับฉายาจากปู่ของเธอหนัก เมื่อพลิกไปอีกสองถึงสามแผ่น เธอก็ได้เห็นภาพการต่อสู้ระหว่างดาร์คไซค์กับ

จำหวมิ่งซื่อ ทำเอาผู้ที่เห็นรู้สึกเลือดลมร้อนระอุ อยากเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้
นั้น

‘มิน่า ทำไมไม่ไปถึงสนใจเจ้าหมอนี่นัก ถึงภาพจะไม่ได้สวยเลิศเลอ แต่อารมณ์
ของการต่อสู้กลับแผ่ซ่านผ่านปลายพู่กันออกมา...ฮะ’ เธอพลิกกระดาษต่อไปอีกสาม
แผ่น ก็ได้เห็นภาพวาดด้วยดินสอ เป็นใบหน้าของหญิงสาวที่เธอคุ้นหน้ามากที่สุด

หญิงงามนางนี้กำลังใช้ปลายนิ้วชี้ลูบไล้หน้าจ่ออากาศ สายตาเคร่งเครียดและ
ใบหน้าเย็นชากลับไม่ได้ทำให้เธอดูน่ากลัวอย่างที่คิด โดยเฉพาะรอยยิ้มมุมปากที่เชิด
ขึ้นเล็กน้อย กลับทำให้เธอดูมีเสน่ห์อย่างลึกลับ น่าค้นหาและเข้าใจ

‘นี่คือฉันอย่างนั้นหรือ’

ไปเหมยเซียะอดถามตัวเองไม่ได้ ครั้นพลิกต่อไปอีกหน้า ก็เห็นภาพตัวเองใน
อิริยาบถคล้ายเดิม เพียงแต่ดวงตากำลังทอแววยินดี คิ้วที่มักขมวดขีดพ่นคลายลง
ทำให้เธอดูนุ่มนวลเป็นอย่างยิ่ง ‘นี่คงเป็นเราตอนที่กำลังอ่านข่าวชัยชนะของห้าสิบเจ็ด
สำนักใหญ่สินะ’

ส่วนภาพถัดมา เธอกลับมีสีหน้ากัลลภลุ่ม ริมฝีปากยิ้มสนิท ดูแล้วช่างน่า
สงสาร ทำให้ผู้พบเห็นอยากปลอมโยน ‘ฮะ! นี่คงเป็นช่วงที่ฉันวิตกเรื่องผลการแข่ง
ยุทธกัณบอล...ที่มลูกน้องของแปดมารร้ายมันชนะคะแนนไปอย่างขาดลอย จะมีใคร
สามารถหยุดพวกมันได้บ้างนะ’

เธอรูสึกเคร่งเครียดอีกครั้ง พอพลิกกระดาษไปอีกแผ่น ก็พบว่าภาพนี้มีใช้
ภาพเธอกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ในสำนัก หากแต่กำลังเดินชมวิวทิวทัศน์ริมทะเลสาบกับ
ชายไร้หน้าคนหนึ่ง เสื้อผ้าถูกสายลมพัดจนปลายกระโปรงสะบัดเบาๆ มือซ้ายจับปอย
ผมที่ปรกหน้าทัดไว้ข้างหู มือขวากุมมือซ้ายของบุรุษข้างกาย ที่คล้ายจะพยายามเดิน
ไปบังสายลมชี้แก้มให้เธอ แม้ใบหน้าของเธอยังคงงอแง ทว่านัยน์ตากลับทอแว
ยินดีที่มีใครบางคนอยู่ติดใกล้

‘นี่ผายคิดอะไรมีทราบ ถึงได้กล่าวดาภาพฉันเดินเที่ยวกับใครหน้าไหนก็ไม่รู้’
ไปเหมยเซียะขมวดคิ้วแน่น เธอวาดใส่เจ้ามือบอนที่วาดภาพนี้ “หรือจะบอกว่าหมอน
นั้นเป็นนายเอง หา! เจ้าคนโรคจิต”

ปีแอร์ส่ายหน้าพลงโบกมือทั้งสองข้างอย่างลนลาน “ไม่ใช่หะครับ คือว่า
เอ่อ...”

“รีบตอบมาเดี๋ยวนี้เลยนะ ไม่งั้นนายโดนฉันทัดแน่ๆ” ไปเหมยเซียะพลี๊วกายไปยืนอยู่เบื้องหน้าของอีกฝ่ายพร้อมกับชุกก้านขาวข่มขู่อย่างจริงจัง

ปีแอร์ตอบด้วยเสียงสั้นกระโถน “มะ...เมื่อกี้ ผมเห็นคุณหนูไปทำหน้าที่คิดถึงใครบางคน ผะ...ผมก็เลยด่วนสรุปว่า น่าจะเป็นคนที่คุณหนูชื่นชม หากไม่ใช่ก็ขอโทษด้วยครับ”

ไปเหมยเซียะฉุกคิดถึงเรื่องกองเชียร์กระรอกยักษ์ และคนที่มียรอยยิ้มกวนอารมณ์วูบหนึ่ง แม้เธอจะไม่ยอมรับว่าตัวเองทั้งเกลียดและชอบชายคนนั้นในเวลาเดียวกัน ทว่าใบหน้าก็อดร้อหน้าไม่ได้ หญิงสาวโยนกระดานไม้ลงบนตักของปีแอร์แล้วหมุนตัวเดินจากไป

ปีแอร์ใช้สองมือคว้ากระดานไม้ที่เกือบจะกระเด็นตกจากหน้าตัก แล้วถอนใจเฮือก “เฮ้อ! วาดเล่นนิดหน่อยก็โกรธเลยเธอเนี่ย ถ้าเกิดเราวาดภาพโอบกอดมิลงมือฆ่าเราเลยเธอ ผู้หญิงอะไรดูจัง”

ไปเหมยเซียะหยุดยืนอยู่หน้าประตู แล้วหันหน้ากลับมาพูดเบาๆ “ฉันยอมรับภาพของนาย แต่วันหลังห้ามวาดภาพที่จินตนาการเอาเองอีกนะ”

“ครับ จะไม่ทำอีกแล้วครับ” เขารีบตอบแล้วก็มึนหน้าลง ทว่าก็ยังแอบชำเลืองมองรอยยิ้มที่มุมปากของหญิงสาว มันทำให้เขารู้ว่าถึงอย่างไรครั้งหน้าก็คงไม่โดนเธอฆ่าแน่นอน

ไปเหมยเซียะบอกให้เขานั่งอยู่ที่นี้ ก่อนจะพลี๊วกายจากไป ปล่อยให้เขาออกไปว่านเซินเพียงลำพัง ซึ่งนั่นก็ช่วยให้เขาโล่งใจขึ้น...

หลังจากที่เทพเที่ยงธรรมขานชื่อนักโทษอีกสามร้อยคน เมธัสก็ได้ทักษะพิเศษ ‘เนตรจันทร์เสี้ยว’ ที่ใช้สำหรับมองดูว่า ใครเป็นคนที่มีความหวัง ซึ่งมันจะเป็นปานรูปจันทร์เสี้ยวสีทองอยู่ที่กลางหน้าผาก หากไม่เร่งรีบพลังลมปราณ ปานก็จะไม่แสดงรูปลักษณะออกมา

เนตรจันทร์เสี้ยว	-	ทักษะนี้จะทำให้ผู้ใช้เห็นอักษรคำว่า ‘นักโทษ’ อยู่กลางหน้าผากของผู้มีค่าหัว (ติดตัว)
------------------	---	---

หลังจากที่เทพเที่ยงธรรมขานชื่อนักโทษอีกห้าร้อยคน เมธัสก็ได้รับกระบี่
ทัณฑ์สวรรค์ ของระดับ 1 ซึ่งเป็นกระบี่ประจำตำแหน่งแมวหลวงผู้พิทักษ์แห่งศาล
เที่ยงธรรม ซึ่งจะช่วยเพิ่มความประสิทธิภาพในการปราบหรือจับผู้เล่่นที่มีค่าหัว
หรือสังหารสัตว์อสูรพิเศษ โดยสามารถเก็บเอาไว้ในเนตรจันทร์เสี้ยว เวลาที่อยู่ใกล้คน
ที่มีค่าหัวสูงกว่าหนึ่งพันล้านซีจ กระบี่จะร้องเตือน

ทัณฑ์สวรรค์ กระบี่ระดับ 1 (ไร้ธาตุ)

พลังโจมตี 8,400 พลังปราณ 11,000

เพิ่มสถานะทุกอย่าง 10

ทักษะพิเศษ

ปราบมาร ผู้มีค่าหัวที่อยู่ใกล้กระบี่เล่มนี้จะถูกกดพลังทุกอย่างลดลง 30%
(ติดตัว)

เทพเที่ยงธรรมพูดเหนื่อยจนลิ้นห้อย จึงต้องขอเวลานั่งพักจิบน้ำชาไปสองถ้วย
พอสีหน้ากลับมากระชุ่มกระซวย เขาก็ยกมือขว้างขึ้นมากวักเรียก “คุณเมธัสมาทางนี้
หน่อย ผมจะให้คุณดูกระดานภารกิจของศาลเที่ยงธรรมว่ามีอะไรบ้าง”

เมธัสใช้มือซ้ายหยิบกระบี่ทัณฑ์สวรรค์แล้วลุกเดินไปโต๊ะทำงานของ NPC หนุ่ม
ที่บัดนี้สีสิ่งของปรากฏขึ้น มันเป็นม้วนบันทึกสามสีวางอยู่บนถาดทองคำทรงสี่เหลี่ยม
ผืนผ้าสามใบ ได้แก่ สีขาว สีแดง และสีดำ ม้วนสีขาวที่ถาดซ้ายสุดเป็นภารกิจของ
มือปราบแห่งศาลเที่ยงธรรม ม้วนสีแดงบนถาดกลางเป็นของยอดมือปราบแห่งศาล
เที่ยงธรรม และม้วนสีดำที่อยู่ถาดขวาสุดเป็นของแมวหลวงผู้พิทักษ์แห่งศาลเที่ยงธรรม

เทพเที่ยงธรรมเลื่อนถาดทั้งสามใบไปหาเมธัส “นี่คือภารกิจทั้งหมดเก้าสิบเก้า
อย่าง เจริญรับไปทำให้หมดตามสบาย” จากนั้นเขาก็จุกคิดบางสิ่งขึ้นมาได้ “อ้อ พอทำ
เสร็จคุณก็ต้องนำมันมาส่งให้ผมโดยตรงด้วยนะ”

เมธัสผงกศีรษะพลางถาม “แล้วผมจะเข้ามาที่นี้ยังไงล่ะ”

“ผมลืมบอกไปเลย” บุรุษหน้าดำยิ้มแห้ง “การมาที่นี้จะต้องอยู่ในเมืองเริ่มต้น
ของรานิสเทียและต้องใช้ป้ายใบนี้”

พริบ! จู่ๆ ที่เบื้องหน้าของเมธัสก็ปรากฏป้ายทองคำทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ยาว
หกนิ้วกว้างสามนิ้วลอยค้างอยู่กลางอากาศ มันมีอักษรนูนเขียนว่า ‘มือปราบ’ อยู่ใต้
ภาพนูนรูปศีรษะแมวดูน่ารัก

“ป้ายมือปราบของศาลเที่ยงธรรมมีทั้งหมดสามระดับคือ ทองแดง เงิน และทองซึ่งจัดเป็นขั้นสูงสุด” เทพเที่ยงธรรมยิ้มแฉ่ง “คุณเมธัสมาวันแรกก็ตั้งปรี๊ดปรั้งเลื่อนขั้นขึ้นเป็นมือหนึ่งของศาลเลยนะครับ เพียงแต่ว่านอกจากคุณแล้ว ผมยังไม่มีลูกน้องคนอื่นเลย ฮ่าๆ”

เมธัสอดยกมือขวาเกาศีรษะไม่ได้ เพราะเขาเองก็ไม่ได้ถึงว่า เกมนี้จะไม่มีคนทำงานเป็นมือปราบจริงจังเลยสักคน แต่หากเขาทราบข่าวจากฟินสตาเรียบจะไม่ได้คิดเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด เพราะบัดนี้ที่นั่นกำลังมีคนกลุ่มหนึ่ง พยายามไล่จับผู้เล่นที่มีค่าหัวอย่างเอาเป็นเอาตาย

ชายหนุ่มยื่นมือขวาไปหยิบป้ายทองเบื้องหน้า จึงพบว่ามันมีรายละเอียดเขียนอยู่

ป้ายแมวหลวงผู้พิทักษ์ สิ่งของ ระดับ 15 เพิ่มค่าสถานะ ไว 120 โซด 150 วิธีใช้คือ แสดงให้สัตว์อสูรฝ่ายบวกเห็น แล้วพวกเขาจะให้ความช่วยเหลือในระดับหนึ่ง เช่น แบ่งข่าวสารหรือช่วยต่อสู้กับคนร้าย

‘อ้อฮือ!! มีประโยชน์มหาศาลเลยแฮะ อย่างนี้ต้องเก็บด่วน’ เขายัดมันใส่กระเป๋าคาดเอวโดยพลัน

เทพเที่ยงธรรมผุดลุกขึ้นพูดด้วยสีหน้าคล้ายเพิ่งจะนึกอะไรขึ้นได้ “คุณเมธัสผมได้ยินมาว่าคุณกำลังจะเดินทางไปทั่วทั้งสี่ทิศเลยใช่ไหม”

“ใช่ ท่านเทพมีอะไรจะแนะนำหรือเปล่า” ชายหนุ่มสนใจข้อมูลจาก NPC ระดับสูง เพราะมักจะมียุทธวิธีต่อเขาเหลือคณา

เทพเที่ยงธรรมมีสีหน้าครุ่นคิด ก่อนจะพูดเสียงเครียด “อันที่จริงมันเป็นภารกิจสำหรับผู้เล่นที่มีระดับเกิน 500 แต่กับคุณเมธัส ถึงจะมีศัตรูมากกว่านั้นก็คงไม่หวั่นอยู่แล้วจริงไหม”

พอชายหนุ่มผงกศีรษะรับ NPC หนุ่มก็พูดต่อ “งั้นเอาเป็นว่า ผมขอมอบภารกิจพิเศษ ‘ช่วยสี่ผู้พิทักษ์’ ที่ถูกสัตว์อสูรชั่วร้ายกักขัง ด้วยการปลดปล่อยพวกเขาให้กลับมาช่วยเหลืองานของท่านแมวหลวงนะครับ”

“พอบอกไปบ้างได้ไหม” เมธัสถามอย่างจริงจัง

เทพเที่ยงธรรมยิ้มแบ่น “อันนี้ผมคงตอบได้เพียงว่า ไปตามหาเอาเองนะ” บรูซหน้าดำชูมือขวาขึ้นโบกอย่างว่องไวพร้อมกับพูดเสียงใส “ลาก่อน” พอสิ้นวาจาที่ดู

อ่อนโยน มือขวาก็ทุบลงบนโต๊ะจนเกิดเสียงดังต๊อบ “เลิกศาล!!!”

ตึง! ตึง! มีเสียงกลองดังขึ้นจากทุกทิศทาง

เมธัสยังไม่ทันจะเอ่ยลาก็ต้องตกอยู่ในความมืดอีกครั้ง พอรู้สึกตัวอีกที เขาก็มายืนอยู่ด้านหลังอาคารสมาคมนักล่า โดยมีจ้าวหมิงชื้อกับจางเป่าเป่านั่งรออยู่บนที่นั่งคนขับรถนักโทษ

“ว่าไง ได้อะไรมาบ้างล่ะ” จ้าวหมิงชื้อถาม

“ของดีนะ” เมธัสยกกระบี่ที่ฉัตรสวรรค์ขึ้นอวด

“โซว์หน่อยสิ” จ้าวหมิงชื้อพูดแบบกวนๆ ตามแบบฉบับผู้คลั่งอาวุธ ส่วนจางเป่าเป่าก็ซึ่มมือซึ่มไปมา เพื่อบอกเป็นนัยว่ามีคนแอบฟัง

“อันนี้ของผมนะ ไม่ให้ง่ายๆ หรือก” เมธัสเล่นตามน้ำ

“งกจริงนะเจ้าหนู แต่ช่างเถอะ ข้าขอดูคุณกระบี่บ้างมๆ สักรอบก็พอ” จ้าวหมิงชื้อเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื้นตัน

“ได้เลย เชิญชมมันได้ หึๆ” เมธัสใช้มือขวาจับด้ามกระบี่ แล้วค่อยๆ ซักมันออกมาอย่างเชื่องช้าจนเกิดเสียงดังเซ็งกังวานน่าฟัง

ฟุบ!! ทว่าทันใดนั้นบนศีรษะ แก้ม และบั้นท้ายของเมธัส ก็มีหู หนวด และหางแมวสีทองปรากฏขึ้นทันควัน ซึ่งชายหนุ่มเองก็มองเห็นได้จากเงาสะท้อนบนตัวกระบี่

‘เฮ้ย! กระบี่เทพี่ใช้เล่นมายากลได้ด้วยเว้ยเฮ้ย! หรือว่านี่จะเป็นมุกแมวหลวง’

เมธัสได้แต่ส่ายหน้า ส่วนจ้าวหมิงชื้อกับจางเป่าเป่าต้องพยายามกลั้นหัวเราะสุดชีวิต...

เมธัสกำลังใช้มือซ้ายที่ถือฝักกระป๋องเคาะจังหวะซึ่งมีหูติด ทว่าจู่ๆ เขากลับได้ยินเสียงหัวเราะของคนที่สาม ซึ่งทำให้เขาตกใจยิ่งกว่าเดิม

ดาร์คที่เคยส่งเสียงร้องฮือๆ แบบม้า กลับระเบิดเสียงหัวเราะ และพูดเหมือนมนุษย์ “ฮ่าๆ เจ้านายเล่นตลกอะไรเนี่ย ฮ่าๆ”

เมธัสรีบสะบัดหน้าไปมา เพราะว่าเขาจะหลุดไป ทว่าเจ้าดาร์คกลับยังคงพูดต่ออย่างขบขัน

“ฮ่าๆ เจ้านายมีหางด้วย แต่ดาร์คว่าเจ้านายไม่เหมาะกับหูแมวและหางแมวนะ” ดาร์คกระดิกหู “มันต้องหูน้ากว้างๆ” ม้าดำสนิทส่ายหางต่อ “กับหางเป็นพู่ยาวๆ แบบผมนี่”

‘เฮ้ย! ทำไมมันม้าพูดได้ละ’ เมธัสสงบจิตสงบใจชั่วคราว ‘อืม...เรายังอยู่ในเกมนี้หนา จะคิดมากไปทำไม ฮ่าๆ’

เขาหันไปมองพวกจ้าวหมีงชื่อแล้วส่งเสียงทักลมปรารณ “ดาร์คมันพูดเป็นภาษาคนอยู่หรือเปล่า หรือว่ามันพูดภาษาม้า”

จ้าวหมีงชื่อยกมือซ้ายเคาะจังหวะ แล้วหันไปสบตากับจางเป้าเป้า ก่อนจะหันมาตอบ “ร้องแบบมันนั่นแหละ หรือว่ามันมีอะไรผิดปกติหลังจากที่นายมีหูแมวงั้นรี ซีโร่”

เขาอธิบายคร่าวๆ แล้วลองเก็บกระป๋องเข้าฝักดู หู หาง และหนวดแมวก็อันตรธานไป เสียงร้องของดาร์คก็กลับมาเป็นเสียงม้าตามปกติ ‘เฮ้อ! มึงจี้ด้วยเฮะ

แต่ก็ดี เมื่อมันจะมีประโยชน์ในอนาคต'

เมธัสหันไปสบตากับพวกจ้าวหมิงชื่อ "เริ่มแผนขั้นต่อไป ไว้เจอกันที่นัดหมาย"

พูดเสร็จร่างแยกทั้งสองก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าแล้วหายวับไปในพริบตา ส่วนตัวเขาชักกระบี่ที่ฉัตรสวรรค์ออกมาอีกครั้ง "ฮ่าๆ เจ้าดาร์ค นายเข้าใจที่ผมพูดใช่ไหม"

ดาร์คผงกศีรษะพลางตอบ "เข้าใจลึกลับรับเจ้านาย แต่เจ้านายเข้าใจผมด้วยหรือ"

"ใช่ หลังจากนั้นพวกเราคงได้คุยกันเยอะขึ้นนะ ฮ่าๆ" เมธัสเดินไปใช้มือซ้ายลูบแก้มคอเป็นมันนางของอีกฝ่าย

ดาร์คร่ำร้องด้วยความยินดี "อ้อ! เยี่ยมไปเลย เจ้านายรู้ใหม่ว่า ข้ามีเรื่องอยากจะบอกเจ้านายมากขนาดไหน" ม้าดำพูดอย่างขุ่นเคือง "เจ้าปลามังกรนะ มันชอบพูดตลกซ้ำ แต่เวลามีเรื่องกันทีไรมันกลับด่าลงไปใต้ทะเล ฮี"

ดาร์คยกเท้าซ้ายหน้ากระแทกพื้นด้วยความโมโห

"เจ้าพวกลูกม้าอ่อนหัดนั่นอีก แต่ละตัววิ่งช้าเสียจริง ฮี" ดาร์คหายใจรุนแรงจนเกิดเสียงดังพืดพาด แล้วบ่นต่อ "ข้าสอนพวกมันจนเหนื่อยก็วิ่งไม่ได้เรื่อง เลยโดนพวกม้าเหล็กนั้นแย่งงานไปหมด สุดท้ายเลยได้แต่ทำหน้าที่วิ่งเหยาะเหยาะไปมาบนทุ่งหญ้า"

ม้าหนุ่มก้มศีรษะลง ดวงตาทอแววเศร้าสลด ทำเอาเมธัสรู้สึกหดหู่ตามไปด้วย หวังก่อนที่ชายหนุ่มจะได้เอ่ยปลอบใจ อีกฝ่ายกลับชูศีรษะขึ้นพูดต่อ

"ยังมีน้องลูกแมวนั้นอีก ข้ารู้ว่าเธอฟังข้าเข้าใจ แต่กลับไม่ยอมบอกปัญหาของข้าให้เจ้านายฟัง" ดาร์คสายศีรษะไปมาอย่างโมโห "เห็นแก่ตัวจริงๆ แล้วไหนจะเรื่อง..."

เมธัสที่รับฟังต่อต้องสะอึกครั้งใหญ่ เพราะปัญหาในใจของอาชาดำมีมากมายมหาศาลเกินกว่าที่เขาคาดฝัน

"เข้าใจแล้วดาร์ค ใ่วันหลังผมจะรับฟังเรื่องที่เหลือนะ" เมธัสใช้มือซ้ายตบหลังคอของมันเบาๆ "ส่วนตอนนี้ผมอยากให้นายกลับเข้าฝึกก่อน พอเสร็จงานเมื่อไหร่จะไปแก้ปัญหามาให้"

ดาร์คผงกหัว น้ำตาไหลรินด้วยความยินดี "ผมรักเจ้านายที่สุดเลย คิดแล้วเชื่อว่าน้องลูกแมวนั้นมันพูดโกหก ยังไงเจ้านายก็หวังใยพวกเราเท่าเทียมกัน"

เมธัสอดหัวเราะไม่ได้กับความขี้เล่นของคุโรโกะ หลังจากเปลี่ยนดาร์คเป็นม้าเหล็ก และเก็บรถนักโทษใส่กระเป๋าคาดเอา เขาก็หายตัวกลับไปบ้าน เพื่อปล่อยพวก

เพร่าไปพักผ่อน นอกจากเฮเลนกับเทเรซ่าเขาก็ไม่ได้พาใครมาด้วยอีก เพราะหลังจากนี้การต่อสู้ที่แท้จริงกำลังจะเริ่มต้นขึ้น

เวลา 03.30 นาฬิกา

ณ ลานกลางเมืองเริ่มต้น

เคร็ง!! มีเสียงโลหะปะทะดังกังวาน

“ร้ายกาจมากเทกะชิน แต่ถ้าเจ้ามีฝีมือแค่นี้อย่าคิดเลยว่าสามารถช้อนอย่างพวกเราจะตัดเทียบแมดมารร้ายอย่างพวกเรา ฮ่าๆ” คนเอ่ยเป็นชายหนุ่มผิวคล้ำ ไว้ผมสั้น สีเดียวกับนัยน์ตาซึ่งดำสนิทดูจนลึบ ใบหน้าดูต้น ร่างกายกำยำสูงเกือบสองเมตร ใส่เสื้อกั๊กหนังเสือโคร่ง สองมือถือพลองเหล็กสีแดงราวกับโลหิตเหวี่ยงไปมาดูพายุคลั่ง บุกชนุมผู้เยือกเย็นและไร้อารมณ์ยังคงตีหน้าตายไม่รู้ลึกรู้สา “ข้าแค่อ่อนข้อให้เจ้าตามที่เมธัสขอร้องมา หากคิดจะให้ข้าเอาจริง เจ้าก็ต้องแสดงฝีมือมากกว่านี้ บลัดเครซซี่ ฮีบ!”

กระบี่ยาวสีดำในมือขวาของเทกะชินจ้วงแทงตามจุดชีวิตของบลัดเครซซี่อย่างรวดเร็ว ถึงกระนั้นพลองแดงก็ร้ายรำดูจะลอกคลื่นไร้ที่สิ้นสุด ทั้งตัวดีขึ้นลงและปิดซ้ายปายขวา ด้านคมกระบี่ดำที่หิมฟี่ที่เคลื่อนคล้อยดูจะสรพิษร้ายนับร้อยตัวได้อย่างน่าอัศจรรย์

ฝูงชนมีโอกาสดูการต่อสู้แบบฟรีๆ จึงจับจ้องที่หนึ่งเสียงตายตามหลังคาอาคารและยอดไม้สูง เพื่อชื่นชมฝีมือของยอดยุทธ์คู่นี้

เกือบห้านาทีแล้วที่คนทั้งสองเผลอขึ้นมาอย่างกะทันหัน และเปิดฉากต่อสู้กันอย่างดุเดือดเผ็ดมัน เพียงแต่ว่าเทกะชินเป็นฝ่ายตั้งรับเสียส่วนใหญ่ ทว่าพอได้ยินคำกล่าวอ้างเมื่อครู่ ทุกคนก็รู้สึกว้าวชายคนนั้นต้องช้อนเร้นฝีมือไว้มากเป็นแน่

เมื่อมีการต่อสู้ของยอดยุทธ์ ย่อมต้องมีไปวานเซ็น

“โอ้!! เยี่ยมไปเลย เพลงพลองระลอกคลื่นคลั่งยังคงพลิ้วไหวไร้ที่ติ ถึงจะใช้พลังเพียงครึ่งเดียว แต่อานุภาพก็ยิ่งร้ายกาจยิ่งนัก”

ไปวานเซ็นตะโกนไปพลางจับบันทึกลงไปกลาง ที่ด้านข้างมีชายหนุ่มผมดำใช้เชือกสีขาวคล้องกระดานไม้เอาไว้ที่คอ เขยันทางกระดานไม้กับหน้าท้องเป็นแนวเฉียง สองมือผลัดเปลี่ยนกระดานและดินสอไปมาอย่างฉับไว

ผู้เฒ่าที่แอบชำเลื่องมองความไวของคนข้างตัวต้องโพล่งด้วยความยินดี “เยี่ยมมากปิแอร์ เจ้าจรวดกระบวนท่าของเทกะชินเอาไว้ให้มากๆ ปูจะได้นำไปวิเคราะห์ทีหลัง”

ปิแอร์ขานรับเบาๆ “ครับท่านปู่”

หน้าที่ของปิแอร์ คือการสร้างภาพลักษณ์นักวาดภาพชั้นเยี่ยมที่สะบัดพู่กันพเนจรไปทั่วหล้า...

บลัดเครซึนยา มาร์คัลโลทิต เป็นหนึ่งในแปดมารร้ายที่ขึ้นชื่อว่าแข็งแกร่งดุเดือด และป่าเถื่อนที่สุด อันที่จริงเขาก็ไม่คิดจะเผยตัวออกมาเลยนี่ หากไม่โดนเทกะชินยั่วยุจนบันดาลโทสะเสียก่อน เขาอาจยังคงนั่งปั้นหน้าสำทนากับอีกฝ่ายในฐานะตัวแทนของเมธัสต่อไปก็ได้

ย้อนกลับไปเมื่อหลายชั่วโมงก่อน

เทกะชินใช้โฉมหน้าเมธัสเข้าพบแปดมารร้ายในห้องอาหารส่วนตัวของโรงแรมแห่งหนึ่งในมหานครกีฬา

เมื่อพบกัน เทกะชินเพียงพูดขึ้นว่า ‘พวกเราจะลอบสังหารหนึ่งพรุ่นพริง’

พวกแปดมารร้ายก็เออออห่อหมกตามไป ทว่าหลังจากนั้นห้าชั่วโมงเศษ พวกเขากลับมิได้ปรึกษา วางแผน หรือเผยแพร่รายละเอียดอื่นใดในเรื่องนี้อีก มีแต่หยิบยกเรื่องอื่นขึ้นมาพูด ทั้งเรื่องการแข่งขันยุทธพิภพ จำนวนทีมของฝ่ายจักรพรรดิอสูร ปัญหาในเขตเมืองต่างๆ ในทวีปรานิสเทีย พวกกลุ่มโจรขึ้นชื่อหลายกลุ่ม และสัตว์อสูรหายากที่พวกเขาเคยสังหาร

แม้จะดูแปลกพิกลอยู่บ้าง ทว่าพวกเขาเองก็พึงพอใจกับการถ่วงเวลาอีกฝ่ายไว้ แต่แล้วเรื่องราวกลับไม่เป็นไปดังคาด...

บาร์เทนเดอร์โตนเมธัสจับกุม ข่าวนีแพร่สะพัดไปทั่วเมืองเริ่มต้นและมหานครกีฬา

ไม่สิ! สมควรบอกว่า มันลือไปทั่วทั้งเกม RWO เลยมมากกว่า เพราะเมธัสได้เขียนประกาศอย่างโจ่งแจ้งบนกระดานข่าวสาร จากนั้นพวกเขาก็ได้รับทราบข่าวจากลูกน้องคนสนิทที่ติดต่อมา และยังได้เห็นหลักฐานชิ้นสำคัญคือหัวข้อตั้งค่าหัวเมธัสได้หายไปจากกระดานข้อมูล

เมธัสที่อยู่เบื้องหน้าคล้ายจะรู้สถานการณ์ จึงจัดการดึงหน้ากากออก เผยให้เห็นชายหนุ่มที่มีใบหน้าเย็นชาจนพวกเขาเองยังขนลุกเกรียว สีหน้าแววตาล้ำมิใช่คนเดิมที่คุยเรื่อยเรื่อยกับพวกเขาเมื่อสักครู่

“ผมเป็นเงาของเมธัสชื่อเทกะชิน วันนี้ปลอมเป็นเมธัสเพื่อเข้าประชุมจับบาร์เทนเดอร์ ซึ่งพวกคุณไม่มีใครคัดค้านใช่ไหม” เทกะชินยกน้ำชาจิบอย่างไร้อารมณ์

เวลานั้นคล้ายกับมีสายฟ้าฟาดใส่กลางกระหม่อมแปดมารร้าย เพราะจะทำให้พวกเขาสิ้นคำพูดของตนเองก็มีได้

“ไม่กี่ชั่วโมงก่อน เมธัสชื่อชาวตวนจากพวกทรยศของบาร์เทนเดอร์สำเร็จ เลยกออกไปโล่งๆ” ชายหนุ่มวางถ้วยชาในมือซ้ายลงพลางเอ่ยต่อ “แต่เขาไม่ยอมรับพวกคุณ เลยส่งผมมาเข้าประชุมแทน เพื่อบอกว่า ไว้โอกาสหน้าค่อยร่วมงานกันใหม่...คงไม่มีปัญหาอะไรนะ”

แปดมารร้ายต่างตาโตเมื่อได้ยินเรื่องคนทรยศ แต่พอเห็นแววตาเฉยเมยของอีกฝ่าย คล้ายไม่เห็นหัวพวกเขาทั้งแปด ก็ให้รู้สึกรำคาญลูกต่ายิ่งนัก

คิมชูฮอก บุรุษหนุ่มวัยยี่สิบสองปี ผมสีดำยาวประบ่า ดวงตาสีน้ำตาลเข้มสวมชุดจอมยุทธ์สีขาวขลิบเงิน สูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบหกเซนติเมตร นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเทกะชิน เขามีสีหน้าเคร่งเครียดพลางพูดเสียงเรียบ “เมธัสเห็นว่าพวกเราไม่คู่ควรกับการเป็นเพื่อนอย่างนั้นรึ ถึงได้ใช้วิธีหลอกลวงเยี่ยงนี้”

เทกะชินสบตากับคิมชูฮอก ทำเอาอีกฝ่ายต้องสะดุ้งเฮือก เจ้าของสายตาเย็นยะเยือกกระตุกยิ้มบางเพื่อเย้ยหยัน “เพราะเห็นว่าคู่ควรที่จะใช้ เขาเลยส่งผมมาใช้พวกคุณแล้วไง คิมชูฮอก”

สิ้นวาจา เทกะชินก็ลุกพรวด เพราะเมื่อใดที่เมธัสร่างหลักประกาศเรื่องจับตัวบาร์เทนเดอร์สำเร็จ เทกะชินจะต้องพาพวกแปดมารร้ายไปยังลานกลางเมืองให้ได้ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

“เฮ้ย! เมื่อกี้เห็นว่าเป็นเพื่อนร่วมงานหรอกระนะ เลยกยอมพูดติดด้วย” บลัดเครซซี่ ผุดลุกขึ้นตามพร้อมกับตวาด “แต่เนี่ยเป็นแค่สุนัขรับใช้ ข้าบลัดเครซซี่จะไม่ให้เจ้าไปไหนเด็ดขาด จนกว่าเจ้าเมธัสจะมาพบหน้าพวกเรา”

เทกะชินส่ายหน้า “เมธัสจะไม่มาหาพวกคุณ เพราะพวกคุณเชื่อใจไม่ได้ และไม่มีคุณค่าให้คบหา ลาก่อน”

พูดจบเขาก็พลี๊วกายไปหยุดอยู่หน้าประตู แต่ในขณะที่กำลังยื่นมือขวาไปเปิดประตู กลับมีชายหนุ่มคนหนึ่งใช้มือขวาคว้าข้อมือของเทกะชินไว้ เขามีผมสั้นสีทอง จัดทรงตั้งจนเหมือนขนเม่น ใบหน้ายืยวน สวมแว่นดำกรอบทองทรงกลม สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร สวมชุดจอมยุทธ์สีขาว มีลายสายฟ้าสีเงินสลักทองตามปกเสื้อ

“เฮ้! พี่ชายคิดว่าตัวเองแก่มากหรือ ถึงได้คิดจะมากีมา คิดจะไปก็ไปแบบนี้” ชายหนุ่มผมทองพูดเสียงสูงระคายโสตประสาท “ต่อให้เป็นพวกจ้าวยุทธ์หรือจักรพรรดิ ยังต้องยกมือคารวะพวกเราสักครั้งก่อนไปเชียวนะ”

แม้ว่าจะบอกให้เทกะชินพูดลา ทว่ามือที่คว้าข้อมือของเขากลับกำแน่น จนคล้ายกรรไกรเหล็กไหลที่คิดจะตัดเส้นผมเส้นหนึ่งให้ขาดสะบั้น

ถึงในมหานครกีฬา พลังทำลายทุกอย่างจะเป็นศูนย์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าความเจ็บปวดจะถูกลบหายไปด้วย

“คิมซูฮอก ผมจะนับหนึ่งถึงสาม” เทกะชินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย “หากไอชิวายังไม่ปล่อยมือ ผมจะลงมือละนะ หนึ่ง...”

คิมซูฮอกรีบพูด “รีบออกมาเดี๋ยวนี้ไอชิวา”

ไอชิวามีหรือจะฟังคำเตือน เขาเร่งโคจรพลังปราณไปที่มือขวา เพื่อเสริมพลังบีบให้มากยิ่งขึ้น ทว่าการกรรไกรเล่มนี้กลับมีอาจตัดลำแขนที่แข็งแกร่งประดุจเพชรได้

“สอง สาม...” เทกะชินเหลียวมองไปยังไอชิวา แล้วเหวี่ยงแขนข้างนั้น จนร่างของไอชิวาไปชนกับประตู

โครม!! บานประตูไม้พังเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ถึงกระนั้นไอชิวาที่ฝึกฝนร่างกายมาอย่างดียอมไม่เจ็บปวดกับเรื่องแค่นี้ ทว่าเทกะชินกลับไม่ได้เหวี่ยงเขาใส่ประตูเพียงอย่างเดียว แต่ยังแกว่งร่างของเด็กหนุ่มใส่เจ็ดमारร้ายที่เหลือดูจอาวุธชนิดหนึ่ง

พวกคิมซูฮอกรีบเอื้อมตัวหลบกันจ้าละหวั่น ทำให้ไอชิวาต้องคำรามดังกึกก้อง “ไอ้เวรเอ๊ย! ขอเตะสักทีเถอะ”

เทกะชินพลิกร่างหลบลูกเตะขวา แล้วหมุนตัวเล็กน้อยเปลี่ยนเป็นใช้สองเขากดแผ่นหลังของไอชิวาจนติดพื้น มือซ้ายจับข้อมือขวาของอีกฝ่ายพลิกขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว

กร็อบ!! เสียงกระดูกแขนหักดังสนั่น

“อ้าก!!” โอชาว่าเจ็บปวดจนร้องลั่นห้อง

บลัดเครซซ์ตัวตด้วยความเดือดดาล “นี่แกกล้าทำร้ายพวกข้าขึ้นหรือ...เฮ้ย!
แกเองก็โหล่หลุดเลยนี่หว่า”

เทกะชินลุกขึ้นยืน แขนขวาแกว่งไปมาเหมือนไม่มีอะไรยึดที่โหล่ เขาเหลียว
มองดูโหล่ชาวพาลางพูดลอยๆ “ก็แค่โหล่หลุด ไม่เห็นจะแปลก ฮึบ!”

ชายหนุ่มผู้ไร้ซึ่งอารมณ์และความเจ็บปวด ใช้มือซ้ายจับแขนขวาดันขึ้นจนเกิด
เสียงดังกร๊อบ จากนั้นแขนขวาก็กลับมาหมุนขึ้นลงได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ถึงพวกแปดมารร้ายจะไม่กลัวความเจ็บปวด แต่ก็ไม่ถึงขนาดไม่อุทานเวลาได้
แผล ไม่ร่ำร้องเวลาแขนขาหัก ครั้นมาเจอบุคคลที่ไม่หวั่นเกรงต่อความเจ็บปวดเช่น
ผู้ชายเมืองหน้า ก็นั่งนิ่งในหัวใจก็อดจะลอบเกรงกลัวอีกฝ่ายมิได้

เทกะชินเหลียวมองพวกคิมชูซอกเที่ยวหนึ่ง ก็เตะร่างของโอชาว่าที่ยังนอน
กลิ้งอยู่บนพื้นใส่ให้ต่ากิมที่กำลังลนลานจนผลอล้มทั้งยืน

ริมฝีปากของบุรุษไร้อารมณ์โคลี่ยิ้มเหยียดพยายามพาลางพูดลอยๆ “ก็เท่านั้น
ไม่ได้มีอะไรน่าสนใจเลยอย่างที่จ้าวหมิงชื่อว่า สงสัยในโลกนี้นอกจากมันแล้ว คง
ไม่มีใครเหมาะสมที่จะเป็นคู่ต่อสู้ข้า...” เขาหัวเราะเบาๆ พร้อมกับหันหลังให้ “หึๆ ไปละ
เจ้าพวกเด็กน้อย”

“แก!!” บลัดเครซซ์รู้สึกเหมือนโดนอีกฝ่ายตบหน้าผาดใหญ่ เขาพุ่งตัวเข้าหา
เทกะชิน แต่บุรุษผู้เย็นชายิ่งกว่าน้ำแข็งก็พลิวตัวจากไปโดยไม่แยแส ซึ่งบลัดเครซซ์
ก็คลุ้มคลั่งสมชื่อ เพราะเขาทะยานร่างตามอย่างไม่ลดละจนถึงลานกลางเมืองเริ่มต้น...

กลับมายังเวลาปัจจุบัน

เทกะชินยังคงยิ้มหยันอีกฝ่าย พาลางใช้กระบี่ที่มแทงไปมาเหมือนเล่นกับเด็ก
แต่ถ้าหากมีใครได้เห็นสีหน้าภายใต้หน้ากากแปลงโฉม จะรู้ว่าเทกะชินเองก็ใกล้ถึง
ขีดจำกัดแล้วเช่นกัน

พวกมารร้ายที่เหลืออีกเจ็ดคนลอยตัวดูสถานการณ์อยู่ต่างๆ คอยระวังไม่ให้
ใครลอบทำร้ายบลัดเครซซ์ ที่อาจจะได้รับบาดเจ็บหรือเกิดเหตุไม่คาดฝัน

มีเสียงตะโกนด้วยความตกตะลึงดังขึ้น “เทวอลูกพี่ผีพินัน นั่นมันเทกะชิน
นี่คร้าบ พี่จะไปเล่นมันไหม”

ไปอ่านซินหันไปมองเจ้าของเสียง แล้วตะโกนด้วยความยินดี “โอ้! หลานพง
เจ้ามาทำอะไรตรงนั้น ไหนมีข่าวลือว่าเจ้าไปหาเงินใช้หนี้มีชีรี”

ที่มุมหนึ่งของฝูงชน มีร่างของชายสองคน คนหนึ่งมีโซ่คล้องที่คอ ส่วนอีกคน
ใส่แว่นตากันแดดมือซ้ายจับปลายโซ่เอาไว้แน่น หากใครจำได้ก็จะรู้ว่า ชายคนนั้นคือ
อดีตราชากระรอกเทียนฟง

เทียนฟงทำหน้าที่ซิมเค้า ใช้สองมือจับสายโซ่ที่คล้องคอสายไปมา “ก็นี่ใครรับ
โซ่ลูกหนี้ของผม ส่วนด้านหลังก็พี่ผีพนันที่มาคุมผมเดินทางลงใต้ พอดี...แอ็ก”

ผีพนันดึงโซ่ที่ล่ามคอเทียนฟงจนร่างของอดีตราชากระรอกหนุ่มเซ “เฮ้ย! วันนั้น
ผมไม่ได้พาคูณมาเดินเที่ยวทักทายเพื่อนเก่านะ” บรูซเว่นดำพูดอย่างจริงจัง “พอชื่อ
ของโซ่ที่ต้องการเสร็จ เราจะมุ่งหน้าไปยังทะเลลึกทางทิศตะวันตก เพื่อจับปลามังกร
มาทอดเกล็ด” น้ำเสียงของนักพนันเริ่มคึกคัก “เห็นช่วงนี้ราคามันกำลังขึ้น น่าจะช่วย
ปลดหนี้ให้คุณได้ไว แถมยังได้ฝึกวิชาไปในตัว เรียกว่าแห่งทีเดียวได้สามตั้ง”

เทียนฟงอ้าปากคล้ายกำลังจะพูดบางอย่าง แต่กลับโดนผีพนันลากคอไปอย่าง
รวดเร็ว ทว่าเขาก็ยังใช้สองมือชี้ไม่ไปยังบรูซคนหนึ่ง “เดี๋ยวลิศรับลูกพี่ผีพนัน หมอ
นั่นมันเมธัสที่ลูกพี่อาเธอร์สั่งให้ตามหาไม่ใช่หรือ พวกเราไปจับเขาดีกว่านะครับ”

เมื่อชื่อของชายหนุ่มผู้ถูกโจษจันไปทั่วหล้าดังขึ้น ผู้คนทั้งหมดต่างก็มองตาม
ปลายนิ้วของเทียนฟงไปทันที บนท้องฟ้ามุมหนึ่งท่ามกลางฝูงชนเนืองแน่น มีบรูซสาม
คนแต่งตัวได้โดดเด่นยิ่งกว่าผู้ใด

“เฮ้ย! นั่นมันเมธัสนี่หว่า”

“มีจ้าวหมิงซือกับจางเป่าเป่าด้วยเว้ย”

“เหวอ ใครไม่อยากโดนลูกหลงถึงตายก็รีบถอยไปให้ไกลเร็วเข้า”

เกิดความสับสนอลหม่าน และเสียงตะโกนโวยวายดังลั่น ผู้คนแถวนั้นถ้า
ไม่ลอยตัวหลบหนีก็ต้องถอยห่างด้วยความเกรงกลัว จนทำให้บางคนเริ่มรู้สึกรำคาญ...

ปลัดเครซึ่ถอนตัวจากการประมือกับเทกะซิน แล้วคำรามด้วยความเดือดดาล
“เสียบหนอยเว้ย!!!”

เสียงตะโกนนี้ดังกลบเสียงของผู้คนทั้งหมด และยังมีอาณาภาพมากพอที่จะ
ทำให้ทุกคนต้องบาดเจ็บภายใน คนที่มีพลังลมปราณชั้นธรรมชาติหรือต่ำกว่านั้น ต้อง
กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ซึ่งบีแอร์เองก็เป็นหนึ่งในนั้น

“แคกๆ” ชายหนุ่มยกมือซ้ายขึ้นมาปิดปากที่มีโลหิตไหลล้อย
ไปว่านเซินรีบใช้พลังลมปราณช่วยรักษาอาการบาดเจ็บภายในให้ “ไม่เป็นไรนะ
ปีแอร์”

มีหยาดโลหิตส่วนหนึ่งหยดลงเปรอะเบื้อนภาพวาดบนกระดานไม้ ปีแอร์จึงรีบ
ฉีกกระดาษแผ่นนั้นออก เพื่อไม่ให้เลือดซึมลงไปถูกภาพที่วาดเสร็จก่อนหน้านี้ จาก
นั้นจึงหันมาตอบไปว่านเซิน “ขอโทษนะครับ เพราะผมมีพลังแค่ชั้นฟ้า เลยต้องเป็น
ภาระให้ท่านปู่ ผมจะรีบวาดภาพเมื่อกี้ใหม่อีกครั้งนะครับ”

เขารีบเช็ดโลหิตที่เปรอะมือซ้ายกับเสื้อ แล้วจับแผ่นกระดานไม้ไว้แน่น ส่วน
มือขวาก็เริ่มวาดภาพที่เสียหายไปเมื่อกี้ใหม่อย่างว่องไว โดยไม่สนใจอาการบอบช้ำ
ภายในของตัวเอง ทำให้ไปว่านเซินรู้สึกนิยมชมชอบอีกฝ่ายมากยิ่งขึ้น หนึ่งหนุ่ม
หนึ่งชราจึงเริ่มทำงานในฐานะนักข่าวร่วมกันต่อไปอย่างเงียบงัน...

บลัดเคอร์ซีผู้พลองใส่เมธัส แล้วพูดกระซอกโฮกฮาก “แกเจ้าเมธัส แกควรจะ
ยินดีมากแล้วที่พวกเราช่วยมือด้วย แต่นี่แกกลับใช้ตัวแทนมาเข้าประชุม แถม
ยังบังอาจ...” มารคลั่งโลหิตไม่กล้าต่อว่าอีกฝ่ายที่ไปจับหนึ่งพรันเพริงต่อหน้าสาธารณชน
ได้ เลยได้แต่ซังกวากา แต่พอขำเล็งไปเห็นไอซาวาก็พูดต่อ “กล้าส่งเจ้าเทกะชิน
มาลอบทำร้ายพวกเรา ยังดีที่พวกขำมีน้ำใจ เลยยังไม่สั่งหารสุนัขรับใช้ของเจ้าทิ้ง ว่า
มาสิว่าเจ้าจะชดใช้ความผิดนี้อย่างไร”

ครันเมธัสส่งสัญญาณมือ เทกะชินก็ทะยานร่างหายวับไปในฝูงชน ซึ่งพวก
คิมชูฮอกก็ไม่คิดจะไปตามจับอีกฝ่าย เพราะในเมื่อตัวหัวหน้าได้ไพล่ออกมาแล้ว การ
ไล่ตีลูกน้องก็เป็นเรื่องเกินความจำเป็น

บลัดเคอร์ซียิ้มเยาะ “เฮอะ หนีเหมือนลูกหมาไม่มีผิด นึกว่าจะแน่ ข้า...”

จู่ๆ เสียงตะโกนของเทียนฟงก็ดังแทรกขึ้น “ลูกพี่ผีพ่นครับ เทกะชินหนีไป
แล้ว พวกเรารีบไปจับเขาดีกว่าไหม ทำทางหมอนั้นหน้าจะบาดเจ็บภายใน”

บลัดเคอร์ซีรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างมากยิ่ง ทว่าพอจะหันไปด่าเทียนฟง ผีพ่นกลับ
ชิงเชกบาลชายหนุ่มเสียงดังคนนี้ไปเสียก่อน

“เจ้าบ้าเอ๊ย! นั่นไม่ได้เรียกว่าหนี แต่กลับไปซ่อนตัวเพื่อลอบสังหารต่างหาก”
ผีพ่นแ่อย่างรำคาญลงหันซ้ายแลขวา “อาเธอร์เองก็ประมาทจนต้องตายเพราะ
กลยุทธ์นี้ พวกเรารีบไปกันเถอะ อยู่ตรงนี้ต่อไปก็เสียเวลาทำมาหากินเปล่าๆ”

ผีพ่นกระซอกที่ล้ามคอเทียบฟองอย่างแรง แล้วทะยานร่างไปยังทิศตะวันตก แต่เทียบฟองกลับไม่ยอมไปง่ายๆ เขารีบชี้มือขวาไปยังเมฆัส

“แต่พี่ครับ นั่นมันเมฆัสที่พ่อเธอร์ต้องการตัวเขี่ยวะ” เทียบฟองเห็นผีพ่นหันมายิ้มจึงพูดต่อ “พวกเราควรจับเขาไปให้พี่...แอ็ก!”

ผีพ่นกระตุกโซ่อย่างแรงอีกครั้งพลางพูดด้วยความรำคาญ “แล้วไง สิ่งที่เราจะทำตอนนี้คือ พาแกไปหาเงินมาล้างหนี้ของพวกก่อน ส่วนเรื่องเมฆัสปล่อยให้พวกอาเธอร์จัดการเอง”

จ้าวหิมชื่อเสวยยิ้ม “เจ้าผีพ่น ไม่เข้ามาเล่นกับข้าสักรอบเทรอ”

ผีพ่นใช้มือขวาล้วงไฟออกมาสำหรับหนึ่ง “จะเล่นบ๊อคเบตบ๊อคแก้ว หรือแบล็กแจ็กดีล่ะ” ไฟในมือขวาเริ่มลอยขึ้นกลางอากาศ และเพียงใช้นิ้วชี้มือขวาจิ้มเบาๆ ไฟเโวไฟดำก็ลอยออกจากล้ารับอย่างจับใจ “แต่ถ้าอย่างอื่นผมคงต้องขอปฏิเสธ”

จ้าวหิมชื่อกลับไม่ถือสาอีกฝ่าย เขายกมือขวาโบกไล่ครั้งหนึ่ง

ผีพ่นเก็บไฟใส่กระเป่าเสื้อ แล้วหันไปมองพวกคิมชูชอกพลางพูด “พวกนายยังไม่ใช้คู่มือของจ้าวหิมชื่อหรือก ตอนนี้มีโอกาสหนึ่งก็จงรีบหนีไปซะ”

บลัดเครซึกัดฟันกรอด สองมือควงพลองไปมาดูจพายุ แล้วเงื้อขึ้นสูงคล้ายเตรียมจะฟาดสุดแรงพร้อมกับพุ่งร่างไปหาผีพ่น “แค่นี้พลังชั้นจักรวาล อย่ามาหลอมนะเพี้ย”

ครืน!! เสียงพลองแหวกอากาศดังกระหึ่มจนคล้ายอุกกาบาตตกสู่โลก

พลังลมปราณที่อัดแน่นในพลองเหล็ก รุนแรงจนผู้ชมที่อยู่ใกล้ผีพ่นต้องกระโจนหลบเพราะกลัวโดนลมปราณที่ระเบิดออกมา

ผีพ่นกลับไม่หลบหนีเยี่ยงคนอื่นๆ เขาเพียงสะบัดมือขวายิงกระสุนปราณสีทองก้อนหนึ่ง ปะทะกับพลองที่คลุ้มคลั่งไม่แพ้ผู้ถือ ถึงพลังสายนั้นจะสลายหายไปเมื่อกระทบถูกพลอง แต่ผีพ่นกลับยังคงยืนนิ่งค้ำในท่าชูมือขวาราวกับรูปปั้น ไม่หลีกหนีพลองเหล็กที่ยังคงพุ่งลงมาตามเดิม

ปึก!! มือขวาของผีพ่นกลับสามารถต้านรับพลองของบลัดเครซึก์ ที่สามารถถล่มได้แม้แต่ก่อนหินยักษ์สูงทำลิบเมตรโดยการฟาดเพียงครั้งเดียวเอาไว้ได้ ทำให้ผู้คนที่ต้องอุทานด้วยความตกตะลึง

บลัดเครซึก์เบิกตาก้างพลางอุทานด้วยความงุนงง “เป็นไปไม่ได้ ทำไมพลังของ

ซ้ำถึง...”

“ถึงได้บอกไว้ว่าพวกนายยังไม่คู่ควรจะสู้กับพวกเราที่มีพลังชั้นจักรวาล เอาไว้โคจรพลังได้ครบร้อยแปดจุดก่อนเถอะ ค่อยมาประมือกันอีกครั้ง” ผิพนั้นดันมีขอวาวขึ้นเพียงเล็กน้อยก็ซัดพลองยาวพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

บลัดเคอร์ซีลลอยละลิวตามอาวุธในมือไปด้วยใบหน้าซีดเผือด เพราะมีพลังลมปราณคล้ายหยดน้ำแทรกซึมเข้ามาในปราณคัมภีร์ของเขา และยังมีระเบิดจุดชีพจรในร่างจนเขาต้องกระอักโลหิตคำโต

ผิพนั้นทะยานร่างพร้อมกับลากเทียนฟ่งที่มีสภาพเหมือนสุนัขไปด้วยกันอย่างฉับไว

เทียนฟ่งร้องลั่น “โอ๊ย! ลูกพี่ คอผมจะหักอยู่แล้ว ทะลุถนอมผมหน่อยสิครับ...ฮะ!” แต่พอเขาเห็นหญิงสาวนางหนึ่ง ก็มีสีหน้ายัณดีและตะโกนขึ้นสุดเสียง “เหมยเซียะผมรักคุณที่สุด ไว้มีโอกาสผมจะกลับมาให้คุณเหยียบบิเกนะครับ”

หญิงสาวที่โดนบอกรักกลางเมืองอดหน้าแดงวูบหนึ่งมิได้ เธออยากจะตามไปสังหารอีกฝ่ายให้ตายคามือ ทว่าเธอมาที่นี่เพื่อทำข่าวการศึกอันดุเดือดที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น เลยได้แต่ปลิวกายไปยืนอยู่ข้างปฐพีของตนพร้อมกับคิดในใจ ‘คนน่าตายเอ๊ย! ไว้กลับมาเมื่อไหร่ฉันจะจับนายฉีกเป็นชิ้นๆ’

เธอมองไปยังปีแอร์ที่ก้มหน้าหลบอยู่ด้านข้าง “นายวาดไปถึงไหนแล้ว เอาภาพทั้งหมดมาให้ฉันดูเดี๋ยวนี้”

จิตรกรหนุ่มรีบส่งกระดานไม้ในมือให้อย่างลนลาน ทำเอาเชือกที่คล้องกระตุกคอของเขานเกือบหัวที่ม นักข่าวสาวรู้สึกหงุดหงิดไม่น้อย จึงเข้าไปช่วยอีกฝ่ายแกะเชือกออกจากคอ ทว่าทันใดนั้นชายหนุ่มก็ดึงกระดานไม้กลับ แล้วเหมยมองไปยังเบื้องบน

“นี่นาย...ฮะ!” ไปเหมยเซียะคิดจะต่อว่าปีแอร์ แต่พอจับคลื่นลมปราณของคนกลุ่มหนึ่งได้ เธอก็ต้องรีบยกหน้ามองท้องฟ้าในทันใด

จ้าวหมิงซีลลอยตัวไปอยู่หน้าพวกแปดมารร้าย โดยมีไฟดำกิมใช้แขนขวาพุงร่างบลัดเคอร์ซีลคล้ายยังไม่หายจากอาการบาดเจ็บภายใน

คิมซุซอกยกมือคารวะอีกฝ่าย “ผมชื่อคิมซุซอก ฉายามารไร้จิต” พอแนะนำตัวเสร็จก็หันไปทางซ้ายพร้อมกับผายมือไปยังอิสตรีที่ลอยตัวอยู่ห่างไปเพียงครึ่งเมตร

“ส่วนนี่คือมารไรรักอ้ายฮั่ว”

อ้ายฮั่ว เป็นหญิงสาววัยยี่สิบเอ็ดปี ผมสีดำยาวจดเอว ถักเปียเส้นเล็กๆ สองเส้นอยู่ด้านหลังของศีรษะ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน สูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสอง เซนติเมตร ใส่ชุดสาวชาววังเป็นผ้าไหมหลากสีสันทัน และสวมเครื่องประดับพองาม กิริยาท่าทางก็ดูเป็นกุลสตรีเงินไม่คล้ายเป็นมารร้ายแม้แต่นิดเดียว

มารไรรักยกสองมือคارวะพร้อมกับพูดเสียงหวาน “ฉันอ้ายฮั่ว ยินดีที่ได้พบท่านผู้เฒ่า”

มีหญิงสาวอีกนางลอยตัวอยู่ข้างๆ มารไรรัก เธอมีใบหน้าและรูปร่างละม้ายอ้ายฮั่ว แต่ถักเปียสองเส้นไว้ที่ด้านขวาของศีรษะ สวมชุดจอมยุทธ์หญิงรัดรูป อดลัดส่วนชวนให้จ้องมอง คอเสื้อก็เผยให้เห็นเนินอกอันขาวเนียน หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงหวานหยาดเอี่ยม “ฉันน้องสาวของพี่ฮั่ว ชื่อซุซุนจื่อ ฉายา มารมารรักค่ะ”

ซุซุนจื่อขยับตาให้จ้าวหมิงชื่อและซม้ายชายตาไปยังแม็คส แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างสองพี่น้องคู่นี้

ชายหนุ่มอายุยี่สิบห้าปี ดวงตาสีเงิน ผมเขียวเข้มยาวประบ่า ใบหน้าห้าวหาญ สูงเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร สวมชุดนักสู้สีน้ำเงินเข้มทับด้วยเกราะอ่อนสีด้า ลอยตัวอยู่ด้านขวามือของคิมซุซอก เขาส่งสายตาทหาเรื่องพลางพูดหัวนๆ “ข้าไอ้วทิจิมมารทรนง ตาแก่ถ้าไม่อยากตายก็รีบไสหัวไป ข้าไม่ได้อ่อนหัดเหมือนเจ้าปลัดเครซึ่หรือกนะ”

บุรุษวัยสี่สิบเศษ ดวงตาสีดำ ผมสีน้ำตาลเข้มยาวประบ่า ค่ำหน้ามีเมตตา สูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร เป็นผู้ที่มียายุมากที่สุดในแปดมารร้าย แต่งตัวเหมือนหมอยาจนๆ เป็นลื้อสีขาวสลับทา เขายกมือซ้ายขึ้นขวางไอ้วทิจิม

“ทิจิมอย่ามู่ทะลุนักลิ พวกเรามาเพื่อเจรจานะ” บุรุษชุดหมอยาหันหน้ามาพูดกับจ้าวหมิงชื่อ “ผมชื่อบาทบ ฉายามารพฤกษา ยินดีที่ได้พบท่านผู้เฒ่าลื้อมใส่”

ไอ้ซาว่าที่ลอยตัวอยู่ด้านขวามือของบาทบ ยกสองมือคารวะแบบขอไปทีพลางพูด “มารสายฟ้าไอ้ซาว่า เมื่อกี้เทกะชินยังติดหนี้ผมอยู่ เตี่ยวช่วยเรียกมันมาเจอผมหน่อยได้มั๊ย”

“ส่วนผม มารทองคำ...” ในขณะที่ไฟต๋ากิม บุรุษผมทองยาวประบ่า นัยน์ตาสีฟ้า สูงกว่าคิมซุซอกเล็กน้อยกำลังจะแนะนำตัว...

“ใครบอกว่าข้าต้องการรู้ชื่อฉายาของพวกแก เป็นแค่ตัวประกอบก็อย่าพาล่ามให้มากนัก เพราะเดี๋ยวอีกชั่วโมงเดียวข้าก็ลืมแล้ว” จ้าวหมิงชื่อพูดแทรกอย่างเบื่อกๆ พยายามมือขวาสะบัดไล่ “รีบไปเรียกจักรพรรดิอสูรมาคุยกับข้านี้ แล้วข้าจะไว้ชีวิตพวกเจ้า”

ช่างเป็นวาจาที่ก้าวร้าวยิ่งนัก แม้แต่คนใจเย็นอย่างคิมซุชอวยังแผยรอยยิ้มเหยิ่มเหยิ่ม

“จ้าวหมิงชื่อ ผมไม่ต้องการคนไร้ประโยชน์มาร่วมงานกับผม คุณช่วยทดสอบฝีมือพวกเขาหน่อยนะ” เมธัสลอยตัวขึ้นมาอยู่ระหว่างคนทั้งเก้า แล้วพูดต่ออย่างอ่อนโยน “แล้วทางคุณคิม หากคุณสามารถชนะจ้าวหมิงชื่อได้ ผมจะมอบเงินหนึ่งล้านล้านซิงที่ได้จากบาร์เทนเดอร์ให้คุณทันที สนใจไหม”

หากก่อนหน้านี้คือวาจาที่ก้าวร้าว ตอนนี้เป็นวาจาเหยียดหยาม ทว่าข้อเสนออันน่าสนใจก็ดึงดูดให้พวกเขาอมรับคำทำโดยพลัน

เมธัสพลุกพล่านมายังเบื้องล่าง แล้วหยิบก้อนหินบนพื้นโยนขึ้นไปกลางอากาศกลางบอก “พอมันระเบิด ก็เริ่มต้นต่อสู้ได้ เชิญ!!”

หลังจากก้อนหินลอยขึ้นไปเกือบสามสิบเมตรมันก็ระเบิดเสียงดังปรีม

แปดมารร้ายไม่รอช้า รีบตั้งค่ายกลแปดมารพิชิตสวรรค์ ที่ต่อให้เป็นจ้าวยุทธ์ก็ยังคงต้องร้องขอให้พรรคพวกเข้ามาช่วย ทว่าจ้าวหมิงชื่อกลับยิ้มแย้มพร้อมทั้งเรียกหนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ออกมา

วินาทีนั้นพลังของพวกเขาแปดมารร้ายคล้ายโดนบางสิ่งกดดันทำให้เสียพลังไปถึงสามส่วน แถมยังโดนจิตสังหารอันรุนแรงกระแทกจิตวิญญาณจนแทบสิ้นสติ แล้วทันใดนั้นที่ทรวงอก หน้าผาก หรือลำตัวของมารร้ายแต่ละคนต่างก็โดนอัดกระแทก แม้จะเพียงครั้งเดียว แต่พลังลมปราณก็ลดลงฮวบฮาบ จนไม่สามารถต้านทานการโจมตีครั้งถัดไปได้

แกร๊ก!! เมื่อรู้สึกเจ็บที่ข้อมือเล็กน้อย พลังลมปราณในร่างก็สูญสิ้นไป ทั้งแปดดิ้งลงสู่พื้นอย่างรวดเร็ว แต่ร่างของพวกเขามีได้ตกกระแทกพื้น เพราะได้พลังลมปราณของเมธัสช่วยพยุงร่างลงมายืนที่พื้นอย่างนุ่มนวล

เมธัสถามด้วยรอยยิ้ม “พวกคุณรู้สึกอ่อนของตนเองหรือยัง”

คิมซุชอวยยิ้มเจื่อน พวกเขาอาละวาดไปทั่วยุทธภพ ถึงจะไม่ได้แผยตัวมานาน

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเลิกเล่นหมา ปลิ้นชิงผู้บริสุทธิ์ ถึงจะไม่มีหลักฐานที่สามารถสืบสาวมาถึงตัว แต่ระบบของเกม RWO ก็ยังคงเพิ่มค่าหัวของพวกเขาอยู่เรื่อยๆ

บลัดเครซี้ตวาดด้วยความรำคาญ “ชนะเป็นจ้าว แพ้เป็นทาส จะเอาไปก็รีบจัดการซะ”

“มารคลั่งโลहित ผมไม่ได้ต้องการทาส” เมธัสส่ายหน้า ทำเอาแปดมารร้ายต้องลอบยืมยินดี ชายหนุ่มพูดต่อ “บั้งเอิญผมต้องการแค่จับโจรเข้าคุก”

ในขณะที่แปดมารร้ายหน้าซีดเผือด มือขวาของเมธัสก็ล้วงเข้าไปในกระเป๋าคาดเอว แล้วหยิบรตนักโทษออกมาตั้งด้านข้าง

“ฉะนั้นผมขอจับพวกคุณไปเข้าคุกก่อนก็แล้วกัน” เมธัสส่งยิ้มให้ทุกคน

ทั้งแปดล้วนสั่นสะท้าน แม้แต่บลัดเครซี้เองก็ยังไม่ปลงคัดค้าน “จะบ้าหรือพวกข้ายอมเลิกรบกับพวกแกแล้วก็ได้ อย่าจับพวกข้าไปเข้าคุกเลย”

การเข้าคุกของระบบ มีใช้เรื่องนำอดสูอันใด ทว่าการต้องเสียค่าประกันตัวและโดนปรับโทษพิเศษในคุก มันค่อนข้างจะทำให้แปดมารร้ายปวดใจอยู่ไม่น้อย

เมธัสไม่ต่อความยาวสาวความยืด เขาสะบัดมือซ้ายเล็กน้อย ประตुरถนักโทษก็เปิดออก แล้วร่างของบลัดเครซี้ก็ถูกพลังไร้สภาพผลักเข้ารถนักโทษไป ตามด้วยบาทบ ไอชาว่า และโอวิทิมที่ทำท่าจะหลบหนี

“เดี๋ยวก่อนสิน้องเมธัส พวกเราเป็นคนกันเอง” คิมซูฮอกพูดด้วยเสียงนุ่มชวนฟัง “ขอเพียงน้องชายให้โอกาสพวกเราพัฒนาความสัมพันธ์ใหม่ พวกเราน่าจะ...”

เมธัสไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เขากระดิกนิ้วชี้มือซ้ายโยนร่างของคิมซูฮอกเข้ารถนักโทษอย่างฉับไว

ชูซุนจือรีบปิดร่างกายอันอวบอืด เธอส่งสายตาวานซึ่งปลางพูดด้วยน้ำเสียงยั่วชวน “ท่านเมธัสคะ ฉันรู้สึกชอบท่านมากเป็นพิเศษ โปรดให้ฉันย้ายไปอยู่...ไว้ย!” จู่ๆ ร่างของเธอก็พุ่งไปยังรถนักโทษ หญิงสาวจึงร้องด่าทันควัน “เจ้าผู้ชายใจยักษ์...”

เมธัสหัวเราะเบาๆ “หึๆ ผมก็แค่ทำตามหน้าที่ของมือปราบแห่งศาลที่ยังธรรมเท่านั้น”

มารไรรักกลับไม่มีที่ท่าหลบหนี เธอพูดเสียงเย็นเยียบ “ไว้พบกันใหม่ ครั้งหน้าพวกฉันจะฆ่านายให้ได้”

เมธัสเห็นดวงตาของเธอสงบนิ่ง เลยใช้พลังควบคุมร่างอีกฝ่ายเข้ามาจนห่างเพียงปลายจมูก แล้วถามด้วยความสนใจ “ไม่กลัวที่จะต้องเข้าคุกหรือตายรี คุณอ้ายฮั่ว”

อ้ายฮั่วหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย เธอพยายามเอาน้ำถอยห่างจากชายหนุ่ม “ในเมื่อแพ้แล้วก็ไม่มีอะไรจะพูด แต่ขอให้จำเอาไว้อย่างหนึ่ง” เธอกระซิบเสียง “ถ้าพวกฉันไม่ติดค่าหัว พวกนายไม่มีทางชนะได้ง่ายดายแบบนี้หรอก”

“ใช่ ผมชนะพวกคุณทั้งแปดเพราะเรื่องค่าหัว แล้วคุณสนใจจะเปลี่ยนข้างมาเป็นลูกน้องผมตลอดกาล เพื่อแลกกับอิสรภาพไหมล่ะ” เมธัสใช้มือขวาจับปลายคางของอีกฝ่ายเชิดขึ้น เพื่อให้สบตากับเขา

หญิงสาวอ่านสายตาของเขาไม่ออก จึงไม่รู้ว่อีกฝ่ายคิดหยอกล้อหรือพูดจริงจังแน่ ทว่าเธอยังคงตอบเสียงแข็ง “ฉันไม่สนใจคนที่เห็นแก่ผลประโยชน์หรอกนะ”

เมธัสปล่อยคางของเธอแล้วพยักหน้ารับ “เข้าใจแล้ว งั้นเชิญ”

มารุไรร์กลอยละลิ่วเข้าไปในรถนักโทษ จึงเหลือเพียงให้ต่ากิมที่โดนจำ้วหมิงชื่อใช้เท้าซ้ายเหยียบหลังไว้กับพื้น

เมธัสส่งยิ้มให้อีกฝ่าย “ไว้วันหลังเราค่อยพบกัน วันนี้ผมคงต้องขอลาก่อน”

ให้ต่ากิมมีสีหน้าตกตะลึง เขาอุทานด้วยความมึนงง “หา!! ทำไม่ถึงปล่อยผมไว้ ไม่กลัวว่าผมจะไปพาพรรคพวกมาแก้แค้นหรือ”

เมธัสหัวเราะดั่งลั่น “ฮ่าๆ คุณคิดว่าวันนี้ผมยกเลิกการเดิมพัน หรือไม่สนใจในตัวพวกคุณงั้นรี” พอให้ต่ากิมผงกศีรษะ เมธัสก็ส่ายหน้า “เปล่าเลย ผมแค่มาล่าค่าหัวคนเล่นๆ เท่านั้น แล้วบังเอิญว่าพวกคุณดันเป็นคนมีค่าหัวเสียด้วย เลยขอจับไปขึ้นเงินเสียหน่อย ฮ่าๆ”

บรรดาผู้คนรอบด้านต่างปากอ้าตาค้างกันถ้วนหน้า โดยเฉพาะให้ต่ากิมที่กะพริบตาปริบๆ รวกับไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“แต่ถ้าคุณเป็นฝ่ายชนะการเดิมพันระหว่างเรา” เมธัสยิ้มร่าพลางพูดติดตลก “ในวันนั้นผมจะเลี้ยงน้ำชาขอขมาพร้อมกับมอบเงินอีกจำนวนหนึ่งแทนเงินประกันตัวที่คุณเสียไป” จู่ๆ ชายหนุ่มก็กระตุกยิ้มเย็น “แต่ถ้าคุณแพ้ก็อย่ามาให้ผมเห็นหน้า มิเช่นนั้นผมจะจับพวกคุณเพื่อเอาเงินรางวัลต่ออีก”

ให้ต่ากิมสะท้านไปทั้งตัว มีใครไม่รู้บ้างว่า นักโทษที่โดนจับเข้าคุกของระบบ หากถูกประกันตัวออกมา ค่าหัวในระบบจะยังไม่หายไป เพียงแต่ลดลงจากยอดเดิม

10% เท่านั้น แต่ก็อาจจะลดลงมากกว่านี้ตามจำนวนวันที่โดนขังในคุก คือหนึ่งวัน ค่าหัวจะลดลงหนึ่งล้านสี่

แถมทุกวันที่เข้าคุกจะมีสิ่งหนึ่งที่ลดลงตามไปด้วย นั่นคือค่าสถานะทุกอย่าง ระดับร่างกาย ระดับของทักษะทุกชนิด และยังมีการล่มสลายทักษะอย่างใดอย่างหนึ่งตามจำนวนครั้งที่ติด เช่น ติดคุกครั้งที่หนึ่งล่มสลายหนึ่งทักษะ แต่ถ้าเป็นการติดคุกครั้งที่สองจะถูกล่มสลายสองทักษะ

ถ้าเมธัสเป็นคนพูดจริงทำจริง ต่อให้พวกเขาได้รับการประกันตัวออกจากคุก ก็จะไม่โดนอีกฝ่ายจับเข้าคุกต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะไม่มีค่าหัว แล้วถึงตอนนั้นพวกเขาจะมีทักษะเหลือสักกี่อย่างกัน

เมธัสเรียกตำรวจออกมาให้ช่วยลากรถนักโทษอีกครั้ง “คุณจางเข้าเฝ้ามาขบถที่ ส่วนคุณจ้าวหมิงซื้อช่วยปล่อยตัวให้ตักก็ด้วย ผมคิดว่าเขาคงต้องรีบไปเตรียมเงินมาประกันตัวเพื่อนเขา”

จางเข้าเฝ้ากระโดดขึ้นไปนั่งบนที่นั่งคนขับ ส่วนจ้าวหมิงซื้อก็ใช้พลังลมปราณทำลายกุญแจมือให้ให้ตักก็แล้วพลั้กายขึ้นมายืนอยู่บนหลังคารถนักโทษ

“ไว้เจอกันในงานแข่งยุทธ์กันบอล” เมธัสหายวับไปจุดเงา แล้วปรากฏอีกครั้งที่เบื้องหน้าไปว่านเฉิน

ปรมาจารย์ขาวดำยิ้มแป้น พลังถามอย่างยินดี “ท่านมือปราบไร้ปราณี ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรอยากบอกปู่ไปอีกหรือ”

“มือปราบไร้ปราณีนั่นรี...” เมธัสกล่าวทวนฉายาสองเที่ยวแล้วค่อยยิ้มบาง “ก็น่าสนใจอยู่นะ”

“ในเมื่อท่านเห็นด้วย นับแต่นี้เป็นต้นไป ฉายาของท่านคือ มือปราบไร้ปราณีฮ่าๆ” ไปว่านเฉินหัวเราะอย่างเปลือยเปลือย แล้วถามด้วยสีหน้าจริงจัง “เอาละ เรามาเข้าเรื่องกันเถอะ”

“ผมแค่คิดจะบอกว่า” เมธัสหันมองเหล่าผู้เล่นรอบข้าง ที่บัดนี้มาชุมนุมกันอย่างเนืองแน่น เขายิ้มเล็กๆ ก่อนจะหันกลับมามองชายชรา “หลังจากนี้เป็นต้นไป ผมจะสร้างตำนานบทแรกของตัวเอง”

“ตำนานนั่นรี” ดวงตาของไปว่านเฉินทอประกายระยิบระยับ มือขวาจดพู่กันลงบนกระดาษเปล่าในมือซ้าย “มันคืออะไร รีบบอกปู่สิหลานชาย”

“ผมจะไล่ล่าโจรร้ายทั้งหมด ในฐานะมือปราบผู้ไร้เทียมทาน และสถานที่แรกที่ผมจะลงมือคือเมืองเริ่มต้น” เมธัสหันไปตะโกนเสียงดัง “หากนักโทษคนใดกลัวโดนจับ ก็จงไปแอบซ่อนในมหานครกีฬา หรือไม่ก็หนีกลับเมืองของตนไปซะเดี๋ยวนี้”

ไปว่านเขินจดบันทึกลงกลางถามอย่างสะใจ “ฮ่าๆ จอมยุทธ์น้อยคิดจะจับนักโทษทั่วทั้งรานิสเสียจริงรี”

“แน่นอน ทั้งจับเป็นและจับตาย ไม่มีการปราณีต่อผู้ใด ผมจะล่าพวกมีค่าหัวให้หมดสิ้น” เมธัสหันหลังไปมองผู้เล่นกลุ่มหนึ่งที่มีสีหน้าตึงเครียด “รวมทั้งเหล่าคนกล้าที่ต้องการค่าหัวผม ที่อีกไม่นานจะเดินทางมาถึงทวีปนี้ด้วย หึๆ”

ลีนวาทา ร่างของชายหนุ่มก็ทะยานไปขึ้นยืนบนหลังคารถนักโทษ มือขวาฉวยกระบี่ที่อยู่ใต้มือซ้ายหึงชื่อ แล้วเปล่งรัศมีใสกระจายออกมาทั่วทั้งร่าง บนหน้าผากปรากฏสัญลักษณ์จันทร์เสี้ยว จากนั้นเขาก็พุ่งเข้าหาคนกลุ่มหนึ่งที่มีดวงตากลวงวาวด้วยความเร็วดุจสายฟ้า

ผัวะ!! ชายหนุ่มหน้าตาธรรมดาคนหนึ่งถึงกับกระอักโลหิต เขาร้องเสียงหลง “เมธัสเจ้าเป็นบ้าไปแล้วหรือ คิดทำอะไรคนบริสุทธิ์”

เมธัสไม่อธิบาย มือซ้ายล้วงเข้าไปในถุงย่ามที่แขวนไว้กับสายรัดที่เอวซ้าย แล้วหยิบเอาถุงแจ่มือที่ใหญ่ผิดปกติออกมาคล้องใส่คอของชายหนุ่มคนนั้น ทว่ามันไม่ได้มีเพียงสองห่วง หากแต่มีถึงยี่สิบเอ็ดห่วง แถมนายังมีสายโซ่เชื่อมระหว่างห่วงเหล็กยาวตั้งแต่สองถึงห้าเมตร มือขวาที่จับกระบี่แผ่ฟุ้งลมปราณยิงลำแสงสีทองจำนวนหนึ่งใส่ร่างของคนทั้งหมดที่อยู่ใกล้กับชายคนแรก

แกร๊ก!! แกร๊ก!! แกร๊ก!! แกร๊ก!!

ผู้คนที่อยู่รอบชายคนแรกคิดจะชักอาวุธออกมาป้องกันตัว แต่กลับโดนห่วงเหล็กคล้องใส่คอตุ้บตุ้บ แล้วรัศมีเรืองรองที่เคยเปล่งอยู่รอบกายก็หายไปนับดล

สิ่งนี้เป็นหลักฐานที่ตึกกว่าคำอธิบาย เพราะคนทั้งหมดต่างทราบดีว่า มีแต่นักโทษของระบบเท่านั้นที่จะไร้พลังปราณเมื่อโดนกุญแจมือของพวกมือปราบ เพียงแต่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นกุญแจที่ใหญ่และมีรูปร่างแปลกประหลาดเช่นนี้

เมธัสกระตุกมือซ้ายเพียงครั้งเดียวก็ลากทั้งยี่สิบเอ็ดคนลอยเข้าไปในรถนักโทษที่จางเป่าเป็ดประตुरอไว้

ปัง! เสียงประตुरถักโทษที่ปิดลง คล้ายเป็นการเรียกสติให้ผู้ชมทั้งมวล

เมธัสพลีวากกลับไปยังอยู่เบื้องหน้าไปว่านเซินพลางโพล่กระบี่กลับหลัง “นี่เป็นการยืนยันว่า ผมได้เริ่มลงมือแล้ว พอใจมั๊ยท่านปรมาจารย์ขาวดำ”

“ยอดเยี่ยมนัก ฮ่าๆ” ไปว่านเซินหัวเราะลั่น “เอาไว้อ้อมยุทธน้อยจับกองโจร 66 คนที่ได้ชื่อว่าเป็นกองโจรที่แข็งแกร่งที่สุด และมีนักโทษของระบบถึงหกหมื่นหกพัน คนได้เสียก่อน แล้วข้าจะถือว่า การจับนักโทษของเจ้าเป็นตำนานบทหนึ่ง” ชายชรา ฉีกยิ้มกว้าง

“ใครว่าผมจะจับแค่พวก 66 คนละ” เมธัสคลี่ยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าพิศวงของ ปรมาจารย์ขาวดำ “ผมยังตั้งใจจะจับกลุ่มลึบขุนโจร กลุ่มยี่สิบสี่จ้าวป่า และกลุ่ม หกจอมโจรปริศนาด้วย”

ผู้คนรอบด้านต่างกสึนน้ำลายไปคนละหลายอีก เพราะกลุ่มลึบขุนโจรประกอบ ด้วยลึบยอดยุทธ์ชั้นแนวหน้าที่ตั้งกลุ่มกองโจรซึ่งมีสมาชิกไม่ต่ำกว่าห้าหมื่นคน คอย ออกอาละวาดปล้นเมือง ทำลายกิลด์เล็กกิลด์น้อยมานานนับร้อยปี

กลุ่มยี่สิบสี่จ้าวป่าคือหัวหน้าโจรป่าทั้งยี่สิบสี่แห่ง ซึ่งเป็นป่าอันตรายในทวีป รานิสเทีย พวกนี้แยกย้ายกันอยู่ตามอาณาเขตของตน แต่ละกลุ่มมีสมาชิกไม่ต่ำกว่า หนึ่งหมื่นคน ส่วนกลุ่มหกจอมโจรปริศนา มีข่าวลือเพียงว่า เป็นพวกยอดยุทธ์ที่ ทำงานปล้นผู้คน ทว่าปัจจุบันก็ยังไม่มีการเคยปะทะและเห็นหน้าตาที่แท้จริงของพวกเขา

“อ้อฮือ ชนชั้นผู้นำของพวกนั้นฝีมือไม่ด้อยกว่าแปดมารร้ายเลยนะ” แม้ปาก จะกล่าวอย่างห่วงใย ทว่ามือขวาของไปว่านเซินกลับจับดั่งไม้ไม่หยุด “แล้วท่าน มือปราบไร้ปราณียังเล็งใครอีกหรือเปล่า” เมื่อเห็นเมธัสไม่มีท่าที่จะตอบ ชายชราจึงเร่ง พุดโน้มน้าว “ไม่ต้องปิดแล้ว บอกปู่เถอะ ปู่ขอร้อง”

“ผมไม่คิดจะปิดบังอยู่แล้ว” เมธัสสงหยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า เขาค่อยๆ หันไปยัง ทิศใต้ แล้วเอ่ยชื่อสุดท้ายที่อันตรายที่สุด “อัลเบิร์ต จักรพรรดิมหาสมุทร ผู้นำโจร สลัดทั้งปวงในรานิสเทีย”

ผู้ที่ได้ยินต้องขนลุกเกรียว เพราะรายชื่อก่อนหน้านี้นั้นล้วนเป็นนักโทษของระบบ ที่ขึ้นชื่อมากที่สุดในปัจจุบัน ถึงกระนั้นทั้งสามกลุ่มข้างต้นก็ไม่มากนักเลยสักนิด หาก เทียบกับจักรพรรดิมหาสมุทร ‘อัลเบิร์ต’ ผู้นำแห่งท้องทะเล ซึ่งมีกองเรือมากกว่า หนึ่งล้านลำ และหมู่เกาะนับพันเป็นฐานที่ตั้ง ที่สำคัญที่สุดคือ ยามใดที่เขาอยู่ในทะเล ไม่มีใครโค่นเขาได้ และไม่มีศัตรูคนใดที่เขาโค่นไม่ลง

“โอ้!!!” ไปว่านเซินฮิกตาโพลง มือจับพู่กันแน่นเสียจนผลอบบีบมันแตก “หากเจ้าทำทั้งหมดได้เช่นที่กล่าวมาจริง ปริมาจารย์ชาวดำผู้นี้จะแต่งตั้งเจ้าเป็นจ้าวยุทธ์อย่างแน่นอน ฮ่าๆ”

เมธัสรำเลื่องมองไปยังไปเหมยเซี่ยพร้อมกับผงกศีรษะทักทาย “ยินดีที่ได้พบอักษรสวรรค์”

ไปเหมยเซี่ยกลับไม่มีท่าที่สนใจอีกฝ่าย “ยินดีที่ได้พบคุณเช่นกัน หวังว่าคุณคงไม่วางแผนการเลวร้ายอีกนะคุณพ่อคำปีศาจจากนรก”

เมธัสมีสีหน้าครุ่นคิด แต่จู่ๆ ดวงตาก็ทอแววยิ้มเยาะ แล้วระเบิดเสียงหัวเราะพลางเดินจากไป

ไปเหมยเซี่ยขมวดคิ้ว “ไม่ทราบว่ามีอะไรน่าหัวเราะเธอคะ”

เมธัสหันกลับมาเล็กน้อย “วันแรกที่มาถึงที่นี่ ผมได้เห็นอักษรสวรรค์ลงโทษเด็กหนุ่มหัวแดงคนหนึ่งโดยอ้างว่าเขาเป็นผม คิดแล้วไม่น่าขำขึ้นรี”

“นั่นมัน...” ไปเหมยเซี่ยต้องเ้มปากแน่น เพราะเรื่องนั้นถือเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ของเธอเลยทีเดียวนะ

“คุณใช้อคติส่วนตัวทำร้ายเด็กหนุ่มคนหนึ่งอย่างอำมหิต ส่วนผมก็ยืนชมดูคุณทำร้ายคนไม่มีความผิดอย่างขบขัน ไม่แน่นะ เราอาจจะเข้ากันมากกว่าที่คิดเมื่องอักษรมรณะ” เมธัสยิบตาซ้ายให้อีกฝ่ายแล้วพูดต่อ “ไว้วันหลังถ้าผมได้ไปเยี่ยมเยียนท่านผู้เฒ่าจะลองซื้อเสื้อหรือเทียนไขไปเป็นของฝากนะครับ ฮ่าๆ”

ไปเหมยเซี่ยะอยากกระโดดเข้าไปจัดการชายหนุ่มเบื้องหน้าในบัดดล ทว่าก็ได้แต่เก็บกดมันเอาไว้

เมธัสทำหน้าคล้ายนึกอะไรบางอย่างออก จึงใช้มือซ้ายล้วงกระเป๋าคาดเอวแล้วดึงถุงเงินโยนลงบนกระดานไม้ของปีแอร์ที่ยังคว้าเครงกับการวาดภาพ ทำเอาจิตรกรหนุ่มต้องหันซ้ายหันขวาด้วยท่าที่เหลวไหล

“น้องชายนักวาดภาพ อย่าลืมบันทึกภาพเมื่อกี่เอาไว้นะ ไม่แน่ว่าภาพใบหน้าตอนโกรธของอักษรมรณะอาจจะขายได้ราคาดี” มือปราบไร้ปราณีพูดอย่างนึกขึ้นได้ “อ้อ ผมขอซื้อภาพใบนั้นด้วยก็แล้วกัน”

พูดเสร็จเขาก็ใช้พู่กันลบลปรมาณกระซวกกระดาดแผ่นหนึ่งที่ยังวาดไม่เสร็จจอกมา ภาพที่อยู่บนกระดาดแผ่นนั้นคือภาพใบหน้าบึ้งตึงของไปเหมยเซี่ยที่กำลังมอง

เงาหลังของเมธัส ดูไปมันก็น่าขบขันจริงๆ นั่นแหละ

ไปเหมยเซียะส่งสายตาเขี้ยวบิดไปยังปีแอร์ ชายหนุ่มนักวาดภาพได้แต่กลืนน้ำลายพลางวิ่งไปหลบหลังไปว่านเซิน

เมธัสลอยตัวขึ้นไปยืนอยู่บนหลังคารถนักโทษแล้วตะโกนก้อง “พวกเราไปล่านักโทษกัน!!”

“ฮึ!!!” อาซาพญามัจจุราชร้องคำรามดังกึกก้อง มันยกสองขาหน้าขึ้นสูงแล้วย่ำพื้นหินจนฟุ้งทลาย จากนั้นก็ลากรถนักโทษขึ้นสู่ท้องฟ้า มีคนสวมผ้าคลุมสีขาวยาวเมฆแดงขลิบทองหกคนทะยานตามหลังไปดูจง

ไปว่านเซินหันไปบอกหลานสาว “นั่นไงหลานปู่ พวกคนของจักรพรรดิเมฆาสีชาต ผู้ที่ตั้งตนเป็นจักรพรรดิอันดับที่สิบ” ชายชราพูดด้วยสีหน้าชื่นชม “นี่ก็ไม่ถึงเลยว่ พ่อหนุ่มคนนี้จะเตรียมการรอบคอบ แถมยังโหม่ขนาตนเองได้ยอดเยี่ยมแบบนี้”

ไปเหมยเซียะได้แต่ถอนใจ ในเมื่อปู่ของเธอพูดเสียงดังขนาดนี้ ผู้คนรอบข้างจะต้องเอาไปลือกันจนเรื่องราวเกินจริงแน่ เธอเหลียวมองรอบข้างที่ยวหนึ่งก็เห็นผู้คนเริ่มจับกลุ่มซุบซิบ และบอกเล่าให้พรรคพวกของตนรู้ผ่านช่องกิลด์ แถมมีบางคนเขียนเรื่องนี้ลงกระดานข้อมูลเรียบร้อยแล้วด้วย

‘เฮ้อ! เจ้าพ่อคำคนนี่รู้จักสร้างชื่อจริงๆ...แต่จะว่าไปแล้ว ตอนนั้นเราก็กทำกับอิตาเทียนฟงเกินไปสินะ...’

เธอเริ่มคิดถึงคนที่มาอย่างพายุ และหายไปราวกับเมฆหมอก ทว่าพอรู้สึกถึงสายตาจากคนข้างเคียง เธอก็หันไปเอ็ดอีกฝ่าย “นี่นายทำอะไร หา!!”

ปีแอร์สะดุ้งเฮือก เขารีบถอดกระดานไม้พลางรำร้อง “ขอโทษครับ ผมไม่ได้ทำอะไรนะครับ”

ไปเหมยเซียะไม่เชื่อ จึงใช้พลังปราณกระชากกระดานไม้ออกมา แล้วเธอก็เห็นภาพใบหน้าของตนเอง ดวงตาของคนในรูปทอแววคะเนิงหา สีหน้าดูทุกข์ตรมราวกับสตรีผู้กำลังคิดถึงคนรักที่จากไป สองแก้มของหญิงสาวแดงช้ำ เธอรีบฉีกภาพใบนั้นพลางทวาด “ฉันบอกแล้วไม่ใช่หรอว่าห้ามวาดโดยที่ฉันไม่อนุญาต”

ปีแอร์ทำหน้าที่เหมือนอยากจะร้องไห้ “อ๊า อยู่นะครับ ผมว่าคุณหนูไปดูสวยและน่ารักดีออก...เฮือก”

ไปเหมยเซียะฉุนจัดจนอยากจะอัดปีแอร์ให้หมอบ ทว่าไปว่านเซินกลับใช้พลัง

ปรากฏธาตุไฟฝั่งทิศตะวันตกที่กลายเป็นชั้นเล็กชั้นน้อยมาประกอบเป็นภาพดั้งเดิม เมื่อเห็นภาพแล้วชายชราก็อุทานด้วยความยินดี “โอ้! หลานปู่รู้จักความรักแบบคนอื่นเขาบ้างแล้ว อย่างนี้ต้องฉลอง” จู่ๆ ชายชรากลับมีสีหน้าเอะใจ “ไม่สิ! แบบนี้ต้องเอาไปอวดพวกเพื่อนๆ ก่อน ปิแอร์ไว้ใจกันที่สำนักนะ...”

คำพูดสุดท้ายของปรมาจารย์ขาวดำถูกกลบด้วยเสียงสายลมแหวกอากาศดังพู่

“อย่านะคะปู่” ไปหม่อมเยี้ยะมองตามเส้นแสงสีขาว แล้วรีบเร่งความเร็วตามอีกฝ่ายไปทันที

พอไม่มีใครสนใจ ปิแอร์ก็เดินอย่างเชื่องช้าเข้าไปในตรอก หญิงสาวนางหนึ่งสวมหมวกกว้างมีผ้าคลุมบดบังใบหน้าเดินสวนไป เธอแอบยึดกระดาษแผ่นหนึ่งใส่มือซ้ายของปิแอร์

ชายหนุ่มเดินต่อไปอีกเล็กน้อย แล้วพลิกกระดาษออกอ่าน ลีลาวินาทีหลังจากนั้นเขาก็เผามันทิ้งด้วยพลังปรากฏธาตุไฟ ปิดม่านได้สมบูรณ์แบบ หน้าที่ต่อไปก็ต้องเป็นจิตรกรจริงๆ แล้วสินะ ฮีๆ’

ปัญหาหัวใจ ละลายแค้นกลางป่า และ ดิหรือไม่ดี

ยามนี้เมืองเริ่มต้นแทบจะกลายเป็นนรก เพราะบรรดาผู้เล่นที่มีค่าหัวต่าง

โดนพวกแม็ซต้ามจับอย่างดุเดือด แม้จะมีผู้กล้าหาญนับร้อยรวมตัวกันต่อต้าน ทว่ากลุ่มมือปราบที่มีฝีมือไร้เทียมทานก็พิชิตผู้กล้าที่มีค่าหัวเหล่านั้นได้จนหมดสิ้น ส่งผลให้ผู้เล่นมีค่าหัวจำนวนมากต้องเฝ้าเข้าสู่มหานครก็ฟากันอูตลุด หรือไม่ก็เข้าไปเข้าห้องพักแสนแพงของระบบกันยกใหญ่

บรรยายกาศภายนอกว่าคึกคักแล้ว ทว่าในสำนักแห่งหนึ่งกลับคึกคักยิ่งกว่า เพราะกำลังมีการวาดภาพเหมือนของหญิงสาวโดยจิตรกรพเนจรผู้หนึ่ง

หลังจากที่ไปวานชื่นนำภาพเหมือนของหลานสาวไปให้เพื่อนรุ่นเดียวกันดู พวกผู้เฒ่าหัวใจวัยรุ่มทั้งหลายก็กึ่งชวนกึ่งลากหลานสาวหลานชายที่ยังโสดมาয়งสำนักพุ่กันจรดฟ้า เพราะต้องการปีแอร์ช่วยวาดภาพเหมือนให้ เพื่อพวกหลานๆ จะได้ขายออกแบบไม่มีการส่งสินค้ำคืน

แน่นอนว่าพวกหนุ่มสาวที่ไม่ขึ้นขอบชีวิตอยู่อ้อมหาทางหนีสุดชีวิต บ้างก็อ้างเรื่องงานยุทธปิก บ้างก็อ้างว่าจะไปช่วยแม็ซต้ามตัวนักโทษ บ้างก็อ้างว่าตนเองติดธุระเลยกลายเป็นว่านายและนางที่มาเป็นแบบวาดรูปต่างก็ต้องตกอยู่ใต้แรงกดดันของผู้เฒ่าหลายสิบคน ซึ่งกำลังตั้งวงดื่มพลางพุดคุยกันเรื่องอดีตผสมเรื่องส่วนตัวของบุตรหลานอย่างสนุกปาก

ปีแอร์ขอห้องว่างที่เงียบสงบ เพื่อให้ให้นายแบบและนางแบบรู้สึกผ่อนคลาย

มิเช่นนั้นคงได้แต่ภาพใบหน้าเคร่งเครียดหรือยิ้มจืดเจื่อน เพราะโดนจอมยุทธ์รุ่นปู่ย่า ตายายหกสิบแปดคนจับจ้องพลางหันไปซุบซิบกับเพื่อนอยู่ตลอด

ในห้องวาดภาพเฉพาะกิจ

ปีแอร์กำลังจัดวางขาตั้งภาพด้วยท่าทางเคอะเขิน ทำให้นางแบบคนแรกเปลอ หัวเราะคิกคักกับความซุ่มซำของเธอ

หญิงสาววัยสิบแปดปี นามเคร็น ฉายา วัชรพิสูทธิ์ ศิษย์เอกแห่งสำนักดาบ สายฟ้า เป็นสาวน้อยหน้าใสดูไร้เดียงสา ผสมสีต่ายาวจดแหว่ นัยน์ตาสีดำทอแววอ่อนโยน แต่งชุดสีขาวทั้งตัวเหมาะกับผิวพรรณที่ขาวผ่อง และรอยยิ้มที่บริสุทธิ์ เธอมีความงามเป็นอันดับเจ็ดในห้าเนียบจอมยุทธ์หญิง และมีฝีมืออยู่ในลำดับที่ยี่สิบเจ็ด นับได้ว่าเป็นเพชรเม็ดงามของสำนักดาบสายฟ้าเลยทีเดียว

หากถามว่าเธอมีความสำคัญขนาดไหน คงสังเกตได้จากกรณีที่วิชาศิษย์เอกหนุ่มร่วมสำนักมาขึ้นเฝ้าอยู่หน้าห้อง เขามีผมดำยาวจดกลางหลัง สวมชุดยูกาตาสีฟ้าอ่อนที่ด้านหลังมีลายปักเมฆฝนกับสายฟ้าแลบแปลบปลาบ สองแขนกำยาโอบดาบคาตานะสีดำ นอกจากนี้เขายังคอยใช้พลังลมปราณตรวจจับการเคลื่อนไหวของปีแอร์ทุกอย่างก้าว

แม้จะดูเป็นการกระทำที่เกินเลยไปบ้าง ทว่ากับเคร็นที่ดูอ่อนต่อโลก การมีคนมาคอยดูแลใกล้ชิดกลับเป็นเรื่องที่ถูกต้อง ยิ่งกับคนที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้าเยี่ยงปีแอร์ด้วยแล้ว ใครเล่าจะไว้วางใจ

เคร็นเดินมาช่วยหยิบพู่กัน จานสี และกล่องสีที่ตกเรี่ยราดอยู่บนพื้นส่งให้ปีแอร์เขา “นี่ค่ะ”

“ขอบคุณครับ” จิตรกรหนุ่มยิ้มเขิน พลังรับของจากมือหญิงสาว

เคร็นหมุนตัวกลับไปนั่งบนเก้าอี้พรางส่งยิ้มให้กำลังใจ

“เด็กดีแฮะ อย่างนี้ต้องตั้งใจวาดเป็นพิเศษแล้วละมัง” เขาเลิกแก้มซุ่มซำเกินความจำเป็น แล้วกลับยืนหลังผืนผ้าใบ “อะ...เอ่อ คุณเคร็น ชะ...เชิญนั่งตามสบายนะครับ”

เคร็นพยักหน้าเล็กน้อย “ได้ค่ะ แต่ไม่ต้องเรียกว่าคุณหรอกนะ เพราะไม่ว่าจะดูยังไง ปีแอร์ก็น่าจะอายุมากกว่าฉันไม่ใช่หรอ”

“ครับ ตะ...แต่ว่า...” ปีแอร์หลบหน้าลงหลังผ้าใบสีขาว “ผมคิดว่าพูดสุภาพไว้

จะดีกว่า เพราะเรายังไม่ได้สนิทกันมากขนาดนั้น”

เคอร์นหัวเราะคิกคัก “อ้อๆ ไม่ต้องเขินขนาดนั้นหรอก ยิ่งไงพวกเราก็น่าจะเป็นกันเองมากกว่านี้”

“จะ...งั้นผมจะเริ่มวาดแล้วนะครับ ขอเวลาสักครู่หนึ่ง” เขาหยิบดินสอมาร่างภาพอย่างเชื่องช้า...

ที่เขาสามารถวาดภาพตัวเองต่อสู้กับคนอื่นได้ว่องไวราวกับแสงขึ้นมา เป็นเพราะแท้จริงแล้วเขาวาดตนเองเอาไว้ตั้งแต่ต้น อย่างในการปะทะกับบาร์เทนเดอร์ เขาได้วาดภาพตนเองหลายสิบใบยืนตั้งท่าต่อสู้เพียงลำพัง ส่วนภาพของศัตรู เขาก็ออกไปวาดใส่ผ้าขาวเอาในภายหลัง ส่วนภาพของไป๋เหมยเซียะก็มีใช้เรื่องยากอะไร เพราะเขาเองก็เคยเห็นสีหน้าท่าทีหลากหลายรูปแบบของเธอมามากแล้ว ที่เหลือก็แค่วาดให้มันดูดีและลึกซึ้งเกินจริงก็พอ

ตอนนี้เขาจึงต้องทุ่มเทฝีมือวาดภาพอย่างเต็มที่ ‘เอาทีเอาพะ งานนี้คงต้องลุยอย่างเดียว หวังว่าสิ่งที่เจ้าจิไรยะเคยสอนจะใช้ได้จริงนะ’

เมื่อก่อนตอนที่เมธัสว่างจากการซ่อมมิซึกาบีจิไรยะ เขามักจะชมเชยภาพวาดของอีกฝ่ายที่ประดับอยู่ตามห้องและระเบียงทางเดินในบ้านของเขา ซึ่งลูกศิษย์หนุ่มคนนี้ก็กระป๋องและแบ่งปันความรู้ที่มีให้อย่างเต็มที่ เขาจึงเริ่มฝึกวาดภาพพวกคาโยะ โดยมีจิไรยะคอยแนะนำอยู่ด้านข้าง ลูกศิษย์หนุ่มมักจะชมว่าเขาเรียนรู้ได้เร็ว แต่เนื่องจากเขามักมีงานด่วน ชูระใหม่ อีกทั้งยังต้องค้นคว้าวิชาความรู้เพิ่มเติม และแก้ไขปัญหาที่มีมากมายสารพัด เลยไม่ได้ฝึกฝนให้ชำนาญนัก

ปัจจุบันพอถึงเวลาใช้จริง ชายหนุ่มจึงอดกังวลมิได้ เพราะภาพที่เขาวาดในตอนนั้น สวยไม่ถึงหนึ่งในสิบของจิไรยะเลยด้วยซ้ำ

แต่เมธัสไม่รู้หรือกว่า เวลานี้จิไรยะถูกตั้งให้เป็นจิตรกรหนุ่มดาวรุ่งพุ่งแรง ติดหนึ่งในร้อยจิตรกรชั้นแนวหน้าของจักรวาลแล้ว ดังนั้นผลงานของเขาในตอนนี้อ่อมไม่มีทางนำไปเปรียบเทียบกับจิไรยะได้อย่างแน่นอน

เมื่อตัดสินใจเด็ดขาด เมธัสในโฉมหน้าปีแอร์ก็เริ่มลงมือ แต่พอวาดไปได้ครึ่งหนึ่ง เขาก็รู้สึกได้ว่ารอยยิ้มของเคอร์นไม่ค่อยสดใสเท่าไรนัก ครั้นเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นเด็กสาวจิตใจดี เลยอดจะถามปัญหาในใจของเธอไม่ได้ “อะ...เอ่อ คุณเคอร์นรู้สึกอะไรหรือเปล่าครับ”

เครนที่กำลังคิดอะไรในใจ ต้องมองมายังจิตรกรพเนจร แล้วขบคิดเล็กน้อย ก่อนจะตอบ “ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะ เพียงแต่ อิม...” เธอขำเสียงไปยงริวซากิที่ยืนฟัง กำแพงอยู่อีกฟากหนึ่ง แล้วก็ต้องถอนใจด้วยความกลัดกลุ้ม

เมธัสรู้แล้วว่ามันคงเป็นปัญหารักส่วนตัว “อิม...ลองมีคนตามติด...เอ๊ย! ตามดูแลตติหีบขนาดนี้ เป็นใครก็คงไม่ค่อยชอบละมัง...เฮ้อ! ถ้าไม่เห็นสีหน้าสตีโลเพิ่มเติมที่ของเครน แล้วเราจะโกหกว่าเป็นนักวาดภาพได้อย่างไร”

เมธัสไม่เก่งขนาดจะจินตนาการใบหน้าที่เต็มไปด้วยอารมณ์ของเครนได้ เพราะเขาเพิ่งจะเจอเธอเมื่อไม่กี่นี้เอง หากคิดจะวาดภาพที่สมบูรณ์ คงต้องเห็นสีหน้าของเธอสักครั้งหนึ่ง แล้วใช้สมองจดจำใบหน้าของเธอไว้ หลังจากนั้นค่อยวิเคราะห์หามุมมองที่งามที่สุดออกมา ซึ่งเขาเคยฝึกซ้อมทำแบบนี้มาแล้วตั้งแต่ครั้งยังเป็นเด็ก

มันคือการจินตนาการภาพขึ้นในสมอง เพื่อนำไปใช้ในการคิดหาบทสนทนา และอ่านความคิดของอีกฝ่าย โดยสังเกตจากอากัปภิกิริยา สีหน้า แววตา ริมฝีปาก และอื่นๆ ที่เผยออกมาในเสี้ยววินาที หากไม่สามารถทำได้ เขาคงจบชีวิตในฐานะสายลับไปตั้งแต่อายุสิบสี่แล้ว

ปีแอร์ก็ลื่นน้ำลาย วางดินสอลงยังโต๊ะไม้ข้างตัว แล้วเดินไปเปิดประตู ริวซากิ ยืนฟังผนังอยู่ทางด้านซ้ายของประตู ปีแอร์ก็หันเล็กน้อย พุดเสียงสั้น “คะ...คือว่า คุณเครน...เธอไม่ค่อย...”

ริวซากิเดินมาที่หน้าประตูแล้วถามเครน “เครนมีอะไรหรือเปล่า หมอนี่มันทำอะไรศิษย์น้อง”

เครนรีบส่ายหน้า ตอบเสียงแผ่ว “ฉันไม่ได้เป็นอะไรหรอกริว ปีแอร์เขาคงเป็นห่วงฉัน เลยคิดจะไปบอกกับริวว่า ช่วยออกไปไกลๆ หน่อยละมัง”

ริวซากิไม่ได้ข้องเกี่ยวกับการที่เครนพุดตรงๆ เยี่ยงนี้ เพราะเคยฟังความในใจของอีกฝ่ายมาจนซาชิน แต่เขานึกไม่ถึงว่า เจ้านักวาดภาพที่ตัวสูงกว่าเขาเกือบห้าเซนติเมตร จะซื่อขนาดขนาดนี้ “ปีแอร์ คุณมีพลังลมปราณชั้นไหนหรือ ช่วยแสดงให้ดูหน่อยได้ไหม”

ปีแอร์พยักหน้ากลางโคจรลมปราณชั้นฟ้า รอบร่างเปล่งแสงสีฟ้าเจือจาง แสดงให้เห็นถึงความไม่ชำนาญในการใช้พลังมปราณ

ริวซากิทราบถึงพลังฝีมือของเครนดี จึงพยักหน้ากลางส่งเสียงผ่านลมปราณ

เล็กน้อย จากนั้นค่อยพูดกับปีแอร์ “ช่วยวาดรูปเคร็นให้ออกมาสวยๆ หน่อยก็แล้วกันนะ”

พูดเสร็จเขาก็พลุก่กายไปตามทางระเบียงยาวด้านซ้ายแล้วหายไปนพริบตา เมธัสได้แต่ขบขันเมื่อเห็นอีกฝ่ายขยับปากอย่างโจ่งแจ้ง ‘แหม เล่นบอกว่าถ้าเราทำลวนลามกับเคร็น ก็ให้เคร็นอัดเราให้ตายเลยรึนี้ ช่างโหดได้ใจจริงๆ แะะสำนักนี้หึๆ’

เขาปิดประตูแล้วเดินไปอยู่หลังผ้าใบ ซึ่งเพิ่งจะวาดภาพไปได้เพียงหน่วยเดียว “อะ...เอ่อ...”

เคร็นค่อมศีรษะพลงพูดอย่างเสียวใจ “ขอโทษด้วยนะคะ วิวซาก็ไม่ใช่คนไม่ดีหรอก เพียงแต่ซึ่กั่วงวลมากจนเกินไปเท่านั้นเอง”

“ไม่เป็นไรครับ เตะๆ” ชายหนุ่มเกาศีระพลงหัวเราะแห้งแล้วพูดต่อ “อะ...เอ่อ...แล้วปัญหาของคุณ...”

“เรียกฉันว่าเคร็นดีกว่านะคะ ไม่งั้นฉันโกรธจริงๆ ด้วย” เคร็นตัดบทด้วยรอยยิ้ม

เขาพยักหน้าพลงยิ้มเขิน “ตะ...ได้ครับคุณ...เอ่อ แล้วเคร็นทุกซึ่ใจเรื่องอะไรหรือครับ”

เคร็นนั่งคอดก พูดอย่างหงุ่หงิง “ปีแอร์ฟังแล้วอย่าหัวเราะนะ”

เขาได้แต่รับคำ แล้วเคร็นก็เริ่มเล่าเรื่อง “วันก่อนเคร็นไปเจอสิ่งที้อยากได้ แต่ว่าวิวซาก็กับพวกพื้ไม่เห็นด้วย แถมยังพู่ว่าถ้าทำแบบนั้นจะพาดันกลับสำนักใหญ่ไม่ให้เที่ยวชมงานยุทธพิภอีก” เธอมีสีหน้าฉุกคิดจึงเร่งอธิบาย “อ้อ พี่ชายทั้งสองของฉันทเป็นเจ้าสำนักชื่อโอกุริ กับรองเจ้าสำนักชื่ออุโระคาว่า”

หญิงสาวยกมือขวาขึ้นพลงซึ่ไปยังนอกประตู “ส่วนวิวซาก็เป็นรุ่นน้องของพวกพื้ๆ เลยเชื่อฟังคำสั่งอย่างกับน้องชายแท้ๆ” เธอมีสีหน้าเสียวใจ “ฉันทเองก็เข้าใจดีว่าพวกพื้กับวิวเป็นห่วงฉันท แต่บางครั้งก็น่าจะปล่อยๆ กันบ้าง ฮือ...”

ปีแอร์ได้แต่ผงกศีรษะรับฟัง ‘เอ่อ...แล้วเมื่อไหร่จะเข้าหัวข้อหลักละเนี่ย’

เคร็นคล้ายจะนึกบางสิ่งออกจึงยกสองมือขึ้นปิดปาก “ฮือ! ขอโทษนะ ฉันทพูดออกนอกเรื่องซะแล้ว” หญิงสาวมีสีหน้าจริงจัง สองมือเลื่อนลงมากุมหน้าอก “เอาเป็นว่าสิ่งที่ฉันทลุ่ม่ใจก็คือ...”

เธอหน้าแดงนิดๆ เลื่อนสองมือลงไปจับชายเสื้อแล้วพูดอย่างเอียงอาย “ฉันอยากได้ชุดตุ๊กตากระรอกมาใส่บ้าง”

“หา! กังวลเรื่องชุดกระรอกเนี่ยนะ” ชายหนุ่มแหบจะทำดินสอหลุดมือ ครั้นเมื่อหน้าหลบไปทางซ้ายแล้วพูดเสียงเศร้า “คิดแล้วเชื่อว่าจะต้องหัวเราะ ฉันไม่น่าเล่าเลย ฮือ...”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรือครับ” ปีแอร์รีบปัดหน้าเสียใจพลางปลอบอีกฝ่าย “เอาเป็นว่า ผมเคยเจอไฟศาลที่เป็นราชากระรอกคนปัจจุบัน เตียวผมจะลองไปขอชุดกระรอกมาให้ครั้นสักชุดก็ได้ครับ”

ครั้นถามกลับทันควัน “จริงหรือ จะซื้อมาให้จริงๆ นะ”

“ใช่! สาวน้อย ผมเนี่ยแหละเจ้าของธุรกิจขายส่งชุดตุ๊กตากระรอก ไม่มีก็ให้มันรู้ไป เขาอยากจะทำหัวเราะออกมาดังๆ ทว่าก็ต้องสงบจิตสงบใจ ชูมือซ้ายขึ้นพรางพูดอย่างจริงจัง “ผมขอสาบานต่อเทพเจ้าแห่งศิลปะว่า จะต้องซื้อชุดตุ๊กตากระรอกมาให้ครั้นให้ได้” ปีแอร์มองซ้ายมองขวา ก่อนจะพูดเสียงละห้อย “ไม่งั้นขอให้ผมมีการวาดภาพตกลงจนไม่อาจสู้หน้าใครได้อีกชั่วชีวิต”

ครั้นยิ้มเป็นราวกับเด็กน้อยกำลังจะได้ของเล่นใหม่ แต่แล้วจู่ๆ สองแก้มพลันแดงก่ำ เธอพูดเสียงหวาน “ฉันช่วยถามราชากระรอกทีนะว่า มีชุดกระรอกขนสีขาวยุใหม่ ถ้ามีสีชมพูก็ดีนะ อีอย่างฉันอยากได้เสื้อ...”

สาวน้อยพูดถึงเสื้อผ้าที่อยากได้ใส่กับชุดกระรอก ซึ่งมีตั้งแต่กิโมโนไปจนชุดเดรส ปีแอร์ได้แต่นั่งจذبันที่กรายการความต้องการของเธอ เด็กสาวยิ้มแย้มพรางสนทนากับเขาอย่างร่าเริง จากนั้นเธอก็เป็นนางแบบที่น่ารักให้เขาต่อ เขาเลยถือโอกาสชวนคุยเรื่องความรัก เช่น รักแรกหรือคนที่ชอบ สาวน้อยเล่าพรางทำหน้าที่เคลือบเคลิ้มซึ่งนั่นแหละคือสิ่งที่เขาต้องการ

ภาพวาดสีน้ำมันของนางแบบคนแรกเสร็จสิ้นภายในครึ่งชั่วโมง

พอครั้นเห็นภาพของตนเองก็รู้สึกพึงพอใจ โดยเฉพาะเสื้อผ้าที่ปีแอร์แก้ไขเป็นชุดกิโมโนเจ็ดชั้นปักลายดอกซากุระ ส่วนทิวทัศน์ด้านหลังเป็นริมทะเลสาบเล็กๆ ตัวเธอเองกำลังยืนถือพัดชมทะเลสาบใต้ต้นเมเปิ้ลซึ่งมีใบเป็นสีส้มแดง และบางใบถูกสายลมพัดร่วงลงสู่พื้นดิน สีหน้าของเธอคล้ายกำลังครุ่นคิดถึงบางสิ่ง นัยน์ตาที่เศร้าสร้อยยิ่งทำให้ผู้คนรู้สึกอยากเข้ามาปลอบโยน

‘หากใช้เป็นภาพคู่ตัว คงเรียกหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ได้มากโขเลยนะเนี่ย’ ชายหนุ่ม แอบภาคภูมิใจกับผลงานที่ใช้ทั้งดวงและความอุตสาหะมากกว่าปกติหลายเท่าตัว ทว่า พอคิดถึงเวลาที่เสียไปในช่วงวาทะรูปก็ต้องจุกคิดถึงอดีตลูกศิษย์หนุ่ม ‘เฮ้อ... รุ่งน่า จะให้จ้ะระยะสอนเรามากกว่านี้’

“เยี่ยมมากเลยอะ” สาวน้อยถือภาพพลาซมูตชมเขาด้วยสีหน้าเปี่ยมสุข “ทั้งที่ ฉันแค่บอกว่าอยากอยู่ที่ไหน ปีแอร์ก็สามารถวาดออกมาได้เหมือนอยู่ในสถานที่จริง เลย”

ปีแอร์ยิ้มเล็ก ๆ แล้วพูดด้วยความยินดี “อะ... ถ้าเค้านชอบ ผมก็ดีใจครับ”

เค้านใช้มือขวาจับมือซ้ายของเขา แล้วจึงออกจากห้องไปอวดภาพวาดของตน ให้บรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ดู ซึ่งส่วนใหญ่ก็ประทับใจ จากนั้นเหล่านายแบบและนางแบบ จำเป็นก็เข้าแถวเพื่อรับการวาดภาพด้วยความยินดี

ใครบ้างไม่อยากมีภาพเหมือนของตัวเองขณะอยู่ในสถานที่ในฝัน

ปีแอร์ได้แต่ถอนใจเฮือก ‘เฮ้อ! หวังว่าจะไม่มีใครจินตนาการถึงสถานที่ที่เราไม่เคยเห็นนะ ไม่งั้นได้วาดมั่วซั่วแน่ๆ’

ถึงกระนั้นสิ่งที่ทำให้เขาหนักใจที่สุดคงไม่พ้นชุดตุ๊กตาลังตัด ที่เขาเองก็ไม่ มั่นใจว่าจะทำได้ง่ายอย่างที่ตกปากรับคำไว้ไหม

ณ ห้องของมิกาเอล

ชายหนุ่มซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ดูแลสูงสุด กำลังเถียงกับเพื่อนสนิทหรือรองผู้ดูแล อีกสี่คน ได้แก่ กาเบรียล ผู้ดูแลฝ่ายประชาสัมพันธ์และสารสนเทศ อูรีเอล ผู้สร้าง และควบคุมภารกิจทวีปที่ 1 ราฟาเอล ผู้สร้างและควบคุมภารกิจทวีปที่ 2 และ ซารีเอล ผู้สร้างและควบคุมภารกิจทวีปที่ 3

“ข้าก็บอกแล้วไงว่ามันทำไม่ได้” กาเบรียล ชายหนุ่มผมเงินยาวประบ่า ดวงตาสีดำ สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร ได้เถียงจนหน้าแดงก่ำ “ไอ้จิตเงาของแกมันจะมี ปัญหาบานปลายในภายหลัง”

อูรีเอล หญิงสาวผมสีทองยาวประบ่า นัยน์ตาสีน้ำตาล สวมแว่นกลมเล็กข้าง ซ้ายข้างเดียว เป็นสาวหุ่นเพรียวบาง สูงหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร เข้มมีสีหน้าจริงจังพลาซมูตเสริม “ใช่ๆ ถ้าเกิดมันมีอะไรผิดพลาดขึ้นมาในช่วงกิจกรรมยุคปี...”

หญิงสาวหน้าใสแสวงทำตัวสั้น “พวกผู้ใช้บริการต้องบ่นจนที่รับคำร้องลุกเป็นไฟแน่ๆ”

ราฟาเอล ชายหนุ่มหล่อเข้ม ผมยาวจดเอวสีน้ำตาลเช่นเดียวกับดวงตา สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร นั่งเสียบกริบ เพราะเมื่อหน้ากับหัวข้อที่ไม่รู้ว่าถกเถียงกันมานานเท่าใดแล้ว

ซารีเอล หญิงสาวผมแดงยาวสลวยจดเอว รูปร่างตั้งดูตาสวยตาบรุษ สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเอ็ดเซนติเมตร ดวงตาสีทองของเธอกำลังจับจ้องหน้าจอบ มือขวาชี้ไปยังภาพใบหน้าของผู้ขายคนหนึ่งที่น่าประหลาดอยู่บนนั้น

“มิกี้ ดูตัวอย่างผู้ใช้บริการคนนี้นี่สิ เขานำผลิตภัณฑ์ใหม่ไปใช้กับป่วนผู้คนจำนวนมาก” สตรีผมแดงพูดเสียงเอื่อย “หากเขาป่าวประกาศว่าตัวเองมีของแบบนี้แล้วผู้ใช้บริการคนอื่นหาใช้ไม่ได้ ก็คงมาโวยวายว่าเขาเป็นเด็กเส้นของบริษัทสินกัน” หญิงสาวสายหน้า “เฮ้อ...แล้วเราคงต้องนำเจ้าผลิตภัณฑ์บ้าง นี่สิไปในเกม ซึ่งมันจะต้องทำให้เกมปังแน่ๆ”

บัดนี้มีหน้าจอบเพิ่มขึ้นอีกจำนวนหนึ่ง แต่ละหน้าจอบเป็นภาพของคนที่สีใบหน้าและสวมเสื้อผ้าแตกต่างกันกำลังแยกย้ายกันทำงาน หรือไม่ก็ทำงานร่วมกัน ทว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นคนคนเดียวกัน

มิคาเอลเฒ่าปากแน่น เขาทุบโต๊ะพร้อมกับพุดองแอง “ไม่เอาๆ เจ้าจะทำให้ได้มันน่าหุกันนี้หา อีกอย่างเจ้าเป็นหัวหน้าของพวกนายนะ ต้องมีสิทธิ์สูงสุดเซ่” ผู้ดูแลหนุ่มชู่มือขวาชี้ไปยังหน้าจอบ “แถมเรื่องของผู้เล่นคนนี้ก็สนุกดีออก พวกนักโทษก็โดนจับเพิ่มขึ้น สังคมใน RWO จะได้ดีขึ้น”

บรุษผมทองมีแววตาเปล่งประกาย “เค้าอยากจะทำอะไรก็ทำไปให้ผู้ใช้บริการคนนี้อีกสักพันเม็ดด้วยซ้ำ ไม่เห็นเหรว่ายอดคนชมพูทรบิกสูงชันขนาดไหน” สองแขนของชายหนุ่มสะบัดไปด้านข้าง ทำให้เกิดหน้าจอบที่มีตัวอักษรเต็มพริตขึ้นอีกหลายสิบบาน “แถมภารกิจระดับตำนานและระดับพิเศษที่ถูกทำสำเร็จยังมีอัตราเพิ่มขึ้นถึง 0.25% ผู้ใช้บริการคนนี้เยี่ยมที่สุดเลย”

พริบ!! พอมิคาเอลแกลงสองแขนกลับมา หน้าจอบทั้งหมดก็อันตรธานไป

ผู้ดูแลหนุ่มชู่มือขวาไปยังพวกพ้องพร้อมกับพุดเสียงเข้ม “ฉะนั้นเค้าไม่ได้ทำอะไรผิดนะ อย่างว่ากันซี”

รองผู้ดูแลทั้งสี่ต่างมีสีหน้าจาง เพราะในความจริง มิคาเอลเป็นหัวหน้าของ

พวกเขา ดังนั้นต่อให้มีปัญหาเกิดขึ้นมากขนาดไหน พวกเขาก็ไม่มีสิทธิ์ห้ามอีกฝ่าย
อีกอย่างผู้ใช้บริการคนนั้นก็เป็นตัวกระตุ้นเล็กๆ ให้โลก RWO มีสีสันมากขึ้นอย่างที่มี
มิคาเอลว่าจริงๆ

ตอนนี้ทุกอย่างเริ่มเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่น่าสนใจว่าเมื่อก่อนพอสมควร
มิคาเอลเปิดหน้าจอบานอีกสามบาน เขาลุกขึ้นไปกระที่บเท้าซ้ายพร้อมกับใช้
มือขวาชี้หน้าจอบานซ้ายสุด “ดูสิ เครื่องวัดยังบอกเลยว่าตอนนี้ค่าความเร็วในทวีปที่
1 ลดลงถึง 4.56% ทั้งที่ปกติมันมีแต่เพิ่มขึ้น” มือขวาเลื่อนไปยังบานกึ่งกลาง “อย่าง
ของทวีปที่ 2 มีคนทำภารกิจจับนักโทษตั้งเกือบหมื่นคนยังลดค่าความเร็วไปเพียง
0.58% เท่านั้นเอง” จากนั้นมือขวาก็เลื่อนไปยังบานขวาสุด แล้วพูดด้วยเสียงละห้อย
“เออ...ส่วนทวีปที่ 3 กลับเพิ่มขึ้นอีก 1.92%”

คนทั้งสี่สะอึกไปอีกครั้ง เพราะผู้เล่นคนเดียวกลับสามารถสร้างความ
เปลี่ยนแปลงได้มากกว่าคนกลุ่มใหญ่เสียอีก พวกเขาจึงได้แต่ยอมรับว่า มิคาเอลไม่ได้
ตัดสินใจผิด แต่กับเจ้าระบบจิตงานั้น ไม่ว่าจะพวกเขาจะมองจากมุมไหน มันก็ยังมีจุด
บกพร่องร้ายแรงอยู่ดี

ซารีเอลจุกคิดเล็กน้อยจึงเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ “มิกี้ เธอเป็นว่าคราวนี้ฉันจะ
ยอมให้นายทำตามใจ”

“จริงเหรอ” มิคาเอลยิ้มแป้น

“แต่ถ้าเกิดผิดพลาดแล้วถูกผู้ใช้บริการฟ้องหรือร้องเรียน จนพวกกรรมการ
บริษัทส่งลงโทษละก็” อีสตรีมแดงใช้นิ้วชี้มือขวาม้วนปลายผมพลงพูดต่อ “นับแต่นั้น
เป็นต้นไป ถ้าหากพวกเราทั้งสี่คนไม่เห็นด้วยถึงสามเสียง ก็จะไม่ยอมให้นายเล่นอะไร
แผลงๆ อีกเด็ดขาด ตกลงมัย”

“เอาเช้ ระบบมันต้องทำให้ผู้คนร้องเฮกันแน่ๆ” มิคาเอลเผยรอยยิ้มเยียมความ
มั่นใจ “พอถึงตอนนั้นจะต้องมีผู้เล่นและคนที่ชมเชยบริษัทเราเพิ่มขึ้นพรวดพราด
แน่ๆ”

ทั้งสี่หันไปสบตกันเล็กน้อย พวกเขารู้ดีว่าอีกฝ่ายเป็นตัวปัญหาที่ขอบก้อเรื่อง
ทว่าเขาก็สร้างผลงานได้ยอดเยี่ยม จนกรรมการบริหารและประธานสูงสุดต้องเอ่ยปาก
ชมอยู่บ่อยครั้ง เลยทำให้ผลงานยอดเยี่ยมโดนกลบฝังไปกับกาลเวลา นี่หากเป็นคนอื่น
ละก็ คงถูกล้อออกจากบริษัท หรือไม่ก็ถูกส่งไปทำงานในดาวที่อยู่ห่างไกลจากโลกแล้ว

เวลา 17.30 นาฬิกา

บนถนนหลวงทางทิศตะวันตกของเมืองเริ่มต้น

บนเส้นทางสู่ป่า มีคนมากกว่าหนึ่งร้อยคนควมม้าจนฝุ่นลอยตลบ พวกเขา กำลังหนีกลุ่มคนที่ควมม้าตามหลังกมา ซึ่งมีเพียงลิบเอ็ดคน ถึงมันจะค่อนข้างแปลกพิกล แต่ถ้าทุกคนทราบว่ามีผู้ที่กำลังไล่ล่าคือยอดยุทธ์ชั้นแนวหน้าอย่างน้อยสามคนละก็ คงไม่มีใครกล้าตำว่า ผู้หลบหนีเหล่านี้เป็นคนฉลาดเวลาแน่ๆ

เมธัสยังคงพาร่างแยกลิบร่าง ออกตามล่าเหล่านักโทษอย่างดุเดือด โดยที่ตนเองให้ร่างแยกจ้าวหมิงชื่อถื่อทั้งดาบสุราเคื่องแค่นและกระบี่ที่ฉัตรสวรรค์ควมอาษาเป็นกองหน้า ทำหน้าที่ลดค่าพลังของกลุ่มนักโทษ แล้วให้ร่างแยกจางเป้าเป้าใช้ถุกุญแจมือพิสดาร⁵ สร้างกุญแจมือที่เหมาะสมกับการจับ โดยมีร่างแยกที่สวมผ้าคลุมสีขาวลายเมฆแดงขลิบทองอีกแปดคนคอยสนับสนุนอย่างเป็นระเบียบ

ตัวเขาคอยขับรถนักโทษตามหลัง และตรวจนับจำนวนนักโทษที่เข้ารถนักโทษว่า เกินจำนวนที่กำหนดหรือไม่

ส่วนร่างที่เหลืออีกสี่ร่าง (เช่น ปีแอร์) ต่างก็ทำงานของตนเองไป เพราะเขายังต้องการสร้างฐานะอื่นอีกจำนวนหนึ่งนอกเหนือจากจิตรกรพเนจร ซึ่งมันจะเป็นการใช้ลูกอมแยกร่างได้คุ้มค่าที่สุด

การที่เขาประกาศไล่ล่านักโทษ ที่ถูกจัดอยู่ในระดับแถวหน้าของผู้มีค่าหัว ใจกลางลานเมืองเริ่มต้น และยังทำการไล่ล่าอย่างสุดกำลังตามที่กล่าวอ้างนั้น ความจริงแล้วเขาทำเพื่อตั้งความสนใจของคนมาที่เขา จะได้ไม่มีใครสงสัยจิตรกรหน้าใหม่อย่างปีแอร์ แถมยังช่วยสร้างภาพว่า เขาได้ออกเดินทางตามล่าเหล่าผู้มีความหมายอย่างโจ่งแจ้งด้วย

หลังจากนี้เมื่อเดินทางในฐานะปีแอร์ ความปลอดภัยของเขาจะเพิ่มขึ้นมหาศาล และหากไปเจอพวกคนมีค่าหัวระหว่างทาง เขาก็ยังสามารถถลงมือจัดการได้ตามความเหมาะสม

ทว่าสิ่งหนึ่งที่เมธัสเองคาดไม่ถึงก็คือ ตอนนี้ได้มีผู้เล่นในเมืองเริ่มต้นเกือบพัน

⁵ ถุกุญแจมือพิสดาร สามารถผลิตกุญแจมือรูปทรงตั้งใจคิดได้ตลอดเวลา โดยจะเสียเงินที่มีอยู่ติดตัวหรือเงินในธนาคารของผู้ใช้โดยตรง กุญแจมือของระบบตามปกติ ราคา 100,000 ซึ่จ

คน ซึ่งเล่นเป็นมือปราบเช่นเดียวกับเขา ได้รวมกำลังกันไล่จับพวกนักโทษอย่างเต็มที่ เพราะพวกเขาที่เคยเกรงกลัวพวกผู้เล่นสายโจรมายาวนาน ได้ถูกความกล้าหาญของ เมธัสปลุกจิตใจแห่งคุณธรรมขึ้น พวกเขาจึงกลับมาต่อสู้กับความชั่วร้ายที่หยิ่งรากฝังลึกในทวีปรานิสเทียอีกครั้ง

เรื่องทำนองนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงที่นั่นเท่านั้น เหล่าจอมยุทธ์ผู้เป็นนักล่าระดับ 1 หลายร้อยคนที่อาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆ และได้อ่านคำประกาศกล้าของเมธัส บางคนมองว่าเมธัสเป็นคนแล้ว เลยรับสิ่งที่ตนเองเป็นไม่ได้ เพราะพวกเขาเองก็อยากทำความดี แต่กลัวคนพาลจะตามราวี้ จึงซุกหัวซ่อนหางมานานวัน

ครั้นเหลียวมองเมธัสที่ก่อเรื่องชั่วร้ายสาปพดอย่าง แล้วนำมาเปรียบเทียบกับตนเอง พวกเขาจึงรีบติดต่อเพื่อนฝูงในอดีต เหล่ากองกำลังมือปราบที่เคยพ่ายแพ้ให้แก่อสมาพันธ์โจรจึงกลับมารวมตัวกันอีกครั้ง โดยมีเป้าหมายว่าจะจับคนร้ายเหล่านั้น มารับโทษทัณฑ์ก่อนเมธัสให้จงได้ เพื่อเป็นการกอบกู้ศักดิ์ศรีของผู้เล่นเก่ากลับคืนมา

จำนวนนักล่าระดับ 1 ของรานิสเทีย ในปัจจุบันรวมเมธัสแล้วมีเพียงสามร้อย-หนึ่งคน โดยแต่ละคนจะตั้งกลุ่มขึ้น แล้วให้กฤษฎาเมธัสที่ตนชื้อกับพรรคพวก ในภายหลังเมธัสและนักล่ากลุ่มนี้จะถูกเรียกว่า ‘ตำนานวีรบุรุษทรงธรรมแห่งรานิสเทีย’ โดยมีชื่อเมธัสเป็นผู้นำของเหล่าวีรบุรุษ ส่วนผู้ที่ปล่อยตำนานและบันทึกลงในประวัติศาสตร์ยุทธภพคือไปวานเซ็น...

เมธัสมองนาฬิกาข้อมือ ‘อืม...เหลือเวลาอีกเพียงสิบหกชั่วโมง สงสัยต้องเร่งจับนักโทษทั้งคืนเลยมั้ง อย่างนี้คงต้องแบ่งเงินให้ร่างแยกเพิ่มขึ้นอีกสักคนละร้อยล้านซิจ จะได้ขยายขอบเขตการทำแถมให้มากที่สุด’

ภารกิจมือปราบแห่งศาลที่ยังธรรมนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการสั่งให้จับกุมนักโทษซึ่งมีค่าหัวและจำนวนแตกต่างกันไป

คัมภีร์สี่ดาวให้ตามจับนักโทษที่มีค่าหัวตั้งแต่สิบถึงหนึ่งร้อยล้านซิจ จำนวนหนึ่งร้อยคน คัมภีร์สีแดงให้จับนักโทษที่มีค่าหัวมากกว่าหนึ่งร้อยล้านซิจ จำนวนหนึ่งร้อยคน และคัมภีร์สีดำให้จับนักโทษที่มีค่าหัวมากกว่าหนึ่งพันล้านซิจ จำนวนสิบคน

รางวัลภารกิจส่วนใหญ่จะเป็นการเสริมพลังให้กระบี่ทัณฑ์สวรรค์ ค่าสถานะร่างกายโดยตรง และทักษะพิเศษแปลกๆ เช่นทักษะ ร่างอ็คคี ทำให้ทนทานพลังปราณธาตุไฟ 10% ร่างวารี ทำให้ทนทานพลังปราณธาตุน้ำ 10% ส่วนเงินรางวัลที่ได้

จากภารกิจนั้น น้อยกว่าค่าหัวของนักโทษเสียอีก

ทันใดนั้น เสียงจากระบบปล้นดังขึ้น ‘ประกาศจากผู้ดูแลสูงสุดมิคาเอล ทางเราได้เพิ่มระบบใหม่ให้ผู้ใช้บริการทุกท่าน คือระบบจิตเงา โดยจะใส่เพิ่มในนาฬิกาของท่านหลังจากที่การประกาศนี้จบลง ทางเราหวังว่าทุกท่านจะสนุกสนานกับระบบใหม่นี้ครับ’

เมธัสรีบสัมผัสหน้าปัดนาฬิกาทันควัน ซึ่งจำนวนหน้าตาต่างที่ให้เลือกนั้น มีหน้าตาสีดำบานหนึ่งเพิ่มขึ้นมาใหม่ ครั้นกดเลือกก็มีหน้าตาบานเล็กดังขึ้นมา ซึ่งมีหัวข้อว่า ‘คำอธิบายเกี่ยวกับระบบจิตเงา’

พอเขาเลือก หน้าจอรายละเอียดยาวเหยียดก็ปรากฏขึ้น มันเขียนว่า ระบบใหม่ จิตเงา จะเปลี่ยนเงาของท่านให้กลายเป็นร่างเสมือนที่มีหน้าตาใกล้เคียงกับท่าน จิตเงาจะช่วยต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับท่านไปชั่วชีวิต โดยจะมีพลังชีวิตพลังปรารถนา จิต เวท และทักษะระดับเดียวกับท่าน แต่อาวุธและชุดเกราะนั้นจะออกมาแบบสุ่ม อาจมีตั้งแต่ระดับ 1 - 15 เพื่อให้ท่านรู้สึกสนุกกับการใช้คำสั่งนี้

จำนวนครั้งที่ท่านสามารถใช้ได้คือสิบสองครั้งต่อหนึ่งวัน ขอเพียงผ่านเที่ยงคืน จำนวนครั้งที่ใช้ได้จะกลับคืนมาเท่าเดิม และไม่มีการสะสมจำนวนครั้ง

วิธีการใช้ ขอเพียงท่านตะโกนหรือคิดในใจว่า ‘จิตเงาจงออกมา’ จิตเงาก็จะออกมาในหนึ่งวินาที และเมื่อต้องการเลิกใช้ให้ตะโกนหรือคิดในใจว่า ‘สลายจิตเงา’ จิตเงาจะสลายไปในหนึ่งวินาที

‘อืม...สะดวกดีแท้’ เมธัสรู้สึกสนใจทักษะใหม่ ทว่าพอเลื้อนสายตาไปยังบรรทัดถัดไป เขาก็ต้องเบิกตากว้างโดยปล้น ‘หา มีข้อควรระวังถึงหกข้อเลยหรอ’

‘ข้อหนึ่ง จิตเงาจะไม่เชื่อฟังคำสั่งท่าน’ เฮเลนที่อยู่ใฝ่ฝันอ่านข้อความให้ฟังผ่านกระแสน้ำ ‘หากแต่จะทำตามใจชอบโดยมีนิสัยที่แตกต่างไปตามสภาพจิตใจของท่านในช่วงเวลานั้นๆ’ อาวุธวิญญานเทพสาวร้องอย่างหวาดกลัว ‘แบบนี้ก็ควบคุมไม่ได้สิคะ’

‘ข้อสอง หากจิตเงาเสียชีวิต ท่านจะเสียชีวิตตามไปด้วย’ พอเธออ่านเสร็จก็บ่นทันควัน ‘แบบนี้ถ้าออกไปสู้มั่วๆ แล้วเกิดตายขึ้นมาอีกแย่นะสิ’

‘ข้อสาม ระยะเวลาต่อสู้ของจิตเงามีเพียงห้าสิบเมตรเท่านั้น หากจิตเงาออกห่างจากท่านเกินห้าสิบเมตร มันจะหายไปในวันอาทิตย์’ เฮเลนอ่านข้อต่อมาอย่างหวาดผวา

‘และท่านจะเสียพลังชีวิตครึ่งหนึ่งจากค่าสูงสุดทันที’

‘เจ้านายอย่าผลิผลามาใช้มันเชียวนะ’ เทเรซ่าร้องเตือน เธออ่านข้อถัดไป ‘ข้อสี่ หลังจากสลายจิตเงาครบหนึ่งนาทีถึงจะสามารถเรียกจิตเงาออกมาได้อีกครั้ง’

‘ข้อห้า จิตเงาจะใช้ค่าความเหนียวล้าเดียวกับท่าน แต่จิตเงาจะไม่ฟื้นคืนเหนียว’ เฮเลนอ่านอย่างไร ‘ดังนั้นท่านอาจจะสิ้นสติได้อย่างฉับพลัน ขอให้โปรดระมัดระวังในการใช้’ อารุทวิญญานเทพสาวพูดด้วยความกังวล ‘แบบนี้ก็ต้องเหนียวเพิ่มขึ้นสองเท่าตลอดเวลาเลยสิ’

‘ทักษะอะไรเนี่ย มีก็เหมือนเป็นตัวถ่วงแท้ๆ’ เทเรซ่าบ่น ‘ข้อหก ท่านสามารถกดเลือกคำสั่ง เปิด/ปิด ระบบจิตเงาได้ที่หน้าต่างจิตเงา’ อารุทวิญญานปีศาจสาวหัวเราะลั่น ‘ฮาๆ ข้อนี้มีมาทำไมเนี่ย ทั้งที่แค่คิดในใจก็จบแล้วแท้ๆ’

‘นั่นสิ ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ที่ๆ’ ถึงเขาจะตกลงกับข้อหก ทว่าระบบที่มีจุดอ่อนมากมายให้เห็นเด่นชัดเพียงนี้ ทำเอาเขาต้องลอบคิดในใจ ‘จุดบอดโคตรเยอะแล้วใครจะไปกล้าใช้ละเนี่ย’

แม้เมธัสจะไม่กล้าทดลองใช้ ทว่าเหล่าผู้ที่กำลังโดนไล่ล่าเจียนตายต่างก็หันหัวม้ามักกลับมาหาเขาพร้อมกับประสานเสียงกันจนดังสนั่นปายามเย็น

“จิตเงาจงออกมา!!”

ทันใดนั้นก็มีย่างผู้คนจำนวนมากสวมชุดแปลกประหลาดผุดขึ้นจากเงาของเหล่านักโทษที่เมธัสกำลังตามล่า

รอบๆ ตัวเหล่านักโทษมีร่างมนุษย์ผิวสีเทาเหมือนเป็นมนุษย์เงาปรากฏขึ้น สีผมและสีตาแตกต่างจากเจ้าของเล็กน้อย เสื้อผ้าถ้าไม่ดูหยาบกรากว่าก็อ่อนด้อยกว่า ทว่าปัญหาสำคัญคือ จำนวนที่เพิ่มขึ้นอีกเท่าตัวนี้ต่างหาก

เมธัสคิดทบทวนอีกรอบ ‘ช่วยแล้ว’ ถ้าร่างเงาไม่ฟื้นคืนเหนียว ขอเพียงร่างจริงคอยโคจรล้อมปรานลดค่าความเหนียวล้า อย่างนี้มันก็ตึกตามอตะซัดๆ นะสิ’ ชายหนุ่มมองนาฬิกาข้อมือของตนเอง ‘แถมฝ่ายเราคนที่สามารถใช้ระบบจิตเงาได้จริงก็มีเพียงเราที่เป็นร่างหลักเสียด้วย’

พวกจ้าวหมิงซื้อที่เห็นการเปลี่ยนแปลงต่างหันหน้ามามองเมธัสในทันใด

‘งานนี้เหนื่อยหนักแน่ เฮ้อ...’ เมธัสสะบัดมือขึ้นพร้อมกับตะโกน “ใช้กลยุทธ์ที่ห้า”

กลยุทธ์ที่ห้า คือการถอยไปพรางวัดฝีมือของอีกฝ่ายไปพราง ซึ่งเป็นแผนการที่เมธัสเตรียมไว้ เมื่อเจอเหตุการณ์ไม่คาดฝัน

ชายคนหนึ่งเห็นฝ่ายเมธัสควาบอชานี้ก็หัวเราะลั่นแล้วตะโกน “จิตเงา ไปตามจับพวกมันเลย ข้าจะฆ่าไอ้บ้าพวกนี้สิบวันสิบคืนเลยเพีย”

มีจิตเงายี่สิบแปดร่างวิ่งเข้ามาหาพวกเขา จ้าวหมีงชื่อที่ร้องท้ายขบวนจึงพุ่งเข้าไปปะทะ เพื่อลองใช้พลังของกระบี่และทักษะเหรียญพิทักษ์ธรรมลดความสามารถของพวกจิตเงา ทว่ากลับไม่ได้ผล มีเสียงจากระบบดังขึ้นในหัว ‘เนื่องจากเป้าหมายมิใช่ผู้เล่น จึงไม่มีผลละ’

“บัดโรว์เว้ย ไอ้พวกนี้มันไม่ใช่ผู้เล่นซะด้วย จางเป้าเป่าลองใช้กุญแจมือซิ” จ้าวหมีงชื่อใช้ดาบอสุราเคื่องแคนในมือขวาพาดฟันร่างจิตเงาเบื้องหน้า ทว่าพวกนั้นกลับทะยานเข้ามาโจมตีสวนกลับอย่างฉับพลัน อีกทั้งยังรุ่มร่ามตีเพียงเขาคนเดียว ทำเอาจ้าวหมีงชื่อมือไม้ปั่นป่วนอยู่บ้าง

กลุ่มร่างแยกที่สวมผ้าคลุมขาวลายเมฆแดงชิลิบทองรีบเข้ามาช่วยสกัดจิตเงาเพื่อป้องกันไม่ให้จ้าวหมีงชื่อตาย เพราะมันจะส่งผลกระทบต่อส่วนรวม

ถึงจางเป้าเป่าจะใช้กุญแจมือคล้องใส่แขนหรือขาได้ แต่กลับโดนจิตเงาเตะและชกสวนกลับโดยที่ยังมีพลังลมปราณสีเทาห่อหุ้มกาย ดีที่เขาสามารถพลิกตัวหลบได้ทันท่วงที “กุญแจมือก็ไม่ได้ผล จะหนีไหม”

“ไม่!!” เมธัสที่เป็นร่างหลักกระโดดออกจากरणโกโทษพรางตะโกน “จ้าวหมีงชื่อส่งดาบและกระบี่มา จางเป้าเป่าตามผมไปจับพวกร่างต้น ส่วนที่เหลือคอยระวังหลัง”

ชายหนุ่มมาถึงด้านซ้ายมือของจ้าวหมีงชื่อซึ่งกำลังโดนจิตเงาทำร้ายรุ่ม เขาใช้สองเท้าเตะท้องของจิตเงาสองตัวสุดแรง ทำเอามันลอยกระเด็นไปชนพวกพ้องอีกสามตัว จากนั้นทั้งหมดก็วิ่งลงไปในอนกับพื้น

พอสองมือรับดาบและกระบี่จากจ้าวหมีงชื่อ เขาก็ตะโกนก้อง “พวกเราลุย!!!”

“ไอ้!!” มีเสียงขานรับดังก้อง

เนื่องจากร่างแยกทุกตัวเป็นเมธัส ฉะนั้นเมื่อร่างหลักคิดสู้ตาย ร่างแยกย่อมลุยอย่างไม่คิดชีวิตเช่นกัน ทั้งหมดเข้าไปสกัดจิตเงา ส่วนเขากับจางเป้าเป่าเร่งพุ่งตรงไปหาพวกศัตรู

‘เจ้านายจะเสียดายทำไมคะ’ เทเรซ่าถามด้วยความกังวล ‘สู้ฆ่าให้มันจบๆ ไปเลยดีกว่าไหม’

‘ไม่ได้หรอก ผมต้องการจับพวกเขาเข้าคุกเพื่อลดค่าสถานะและทักษะ’ เมธัสตอบอย่างจริงจังพร้อมกับลอยตัวขึ้นให้สองเข้านำหน้า เพื่อตอกสั้นใส่ศีรษะของจิตเงาสองร่างที่พุ่งเข้ามาดูจสายฟ้า เขาอัดร่างมันร่วงลงไปฝั่งดิน ‘ไม่งั้นผมคงต้องไปยืนดักที่ลานกลางเมืองเริ่มต้นเพื่อจับนักโทษ แต่นั่นคงจะเป็นการเปิดโอกาสให้ศัตรูมาดักฆ่าผมแทน’

‘นั่นสิ นั่นสิผมไปเลยว่าเจ้านายเป็นคนมีศัตรูเยอะ ingsu? ค่ะ’ เทเรซ่าส่งเสียงเชียร์

‘ใช่ เจ้านายใช้นั้นเลยสิคะ จะได้ปลอดภัยด้วย’ เฮเลนเสนอตัว

‘ขอบใจนะ แต่ผมขอเก็บพวกเธอเป็นไฟโบสถ์ท้าย...’ ขณะที่กำลังจะอธิบายแผนการ สิ่งที่ไม่น่าเชื่อก็พลันอุบัติขึ้น ทำเอาเมธัสได้แต่เบิกตาก้าง “เฮ้ย! นั่นมัน...”

เหล่าจิตเงากำลังทำเรื่องที่เขาเองก็คาดไม่ถึง เมื่อมีบางตัวพุ่งเข้าไปจัดการพวกเดียวกัน “ยาก ตายซะเถอะแก ข้าเกลียดข้าหน้าแกสุดๆ ไปเลยเว้ย”

“แกคิดว่าใหญ่นักหรือ มาให้ข้าอัดทีสิ”

“ฮ่าๆ ไปตายซะ ข้าจะเป็นหัวหน้าเองไอ้ซังกเฮ้ย!”

จิตเงาชายหนุ่มบางตัวก็เข้าไปกอดรัดผู้เล่นหญิงในกลุ่ม “ฮือๆ ผมจะไม่นอกใจอีกแล้ว ที่รักอย่าทิ้งผมเลยนะ”

“น้องจำ ขอพี่จับแต่งผมของน้องทีสิจ๊ะ ฮึๆ”

“น้องสารเลว ไปขายตาให้ไอ้หล่อนั้นทำไม อยากได้แฟนใหม่สักหรือ มาให้ข้าลูบคลำแก้สันดานเสียๆ นี่ซะเลย”

จิตเงาหญิงสาวบางตัวก็เข้าไปตบตีผู้เล่นหญิงบางคน “อีนังแมวขโมย กล้าดียังไงมาทอดสะพานให้แฟนฉัน”

“ฉันจะฆ่าแก กะอีแค่สวยกว่าหน่อยทำเป็นหยิ่ง”

จิตเงาผู้ชายบางคนก็จับร่างต้นของตนมาหาเมธัส “ผมอยากกลับตัวกลับใจช่วยจับเจ้าหมอนี่ไปที่เถอะ”

“ใช่ๆ ผมเมื่อการเป็นคนแล้วแล้ว เอาพวกผมไปลงโทษเถอะ”

เมธัสล้วงกัญญาแจมาคล้องใส่ที่ที่กำลังอึ้ง จิตเงาพวกนั้นผงกศีรษะพร้อมกับ

ร้องขอบคุณ นักโทษบางคนพอหายอึ้งก็รีบสั่งสลายจิตเงาพร้อมกับหันหลังหลบหนี ทว่าเมื่ออยู่เบื้องหน้ากระเป๋าทันท์สวรรค์ แกรมยังโดนเหรียญพิทักษ์ธรรมเข้าไป พลั้งจึง ลดลงอย่างชวชวาจนมีอาจเห็นเง้อมมือของพวกเมธัสไปได้

เมธัสได้แต่ถอนใจ ‘ว่าแล้วเชียว จุดอ่อนมันออกจะใหญ่ขนาดนี้ ทำไมยังกล้า ใช้อีกนะ เฮ้อ...’ เมธัสเดินไปเบื้องหน้า ‘ใครจะรู้ล่ะว่า ส่วนลึกในจิตใจของตนต้องการ สิ่งใด ดีไม่ดีกันบั้งในใจเราอาจจะอยากให้เราตายก็ได้...’

ตอนนี้พวกมีค่าหัวที่ถูกจิตเงาของเพื่อนหาเรื่อง ต่างก็หันไปทะเลาะกันเอง ‘คนเหล่านี้ช่างบ้าบิ่นเสียจริงๆ’ เมธัสหันไปมองพวกจิตเงาที่กำลังต่อสู้กับ จ้าวหมีงชื่อ ‘พวกนี่คงเป็นกลุ่มที่มีจิตใจทะเยอทะยาน คิดจะล้มเจ้าหมีงชื่อสินะ...’

เข่าชี้ตาบในมือขวาไปยังเบื้องหน้าพร้อมตะโกนลั่น “พวกเรานุก!!”

“วัก!! เมธัสมาแล้ว” ผู้มีค่าหัวคนหนึ่งร้องลั่น “พวกเรารีบสั่งสลายจิตเงาเร็ว เข้า จะได้สู้กับมันไหว”

พวกผู้มีค่าหัวคนอื่นๆ รีบตะโกนตาม โดยไม่รู้เลยว่าจิตเงาของตนอยู่ที่ใด ซึ่ง หากพวกเขาซึกซ้ากว่านี้ จิตเงาทั้งยี่สิบแปดร่างคงไล่ต้อนเจ้าหมีงชื่อและเหล่าร่างแยก ของเมธัสจนพ่ายแพ้ไปแล้ว

เวลานี้พวกเมธัสจึงได้โอกาสรุกกลับอีกครั้ง...

แม้ร่างหลักจะจัดการปัญหาใหญ่ได้แบบโชคช่วย ทว่าร่างแยกแบบปีแอร์ กลับพบปัญหาที่ยากจะแก้ไข เมื่อเขาได้เจอกับยูเมะ...

ยูเมะยังคงดงามและน่ารัก ทว่าหลังจากที่ปีแอร์ถามเรื่องหัวใจ ดวงตาคู่นั้น กลับดูหตุหุคล้ายคิดถึงบางสิ่ง

“พอฉันบอกว่าชอบ ตานนั้นก็หายเข่ากลับแหลไปเลย” หญิงสาวบ่นอุบ “คนเรานะ ถ้าชอบกันจริงมันก็ต้องมาหากันบ้างสิ”

‘เฮ้ย! เจ้าร่างแยกนั้นทำอิท่าไหน ยูเมะถึงชอบขึ้นมาจากจริงๆ นะ เวรแล้วสิ’ ปีแอร์ต้องลอบไตร่ตรอง ‘เดี๋ยวก่อนอาจเป็นคนอื่นก็ได้ อย่าตีตนไปก่อนไข้ ไม่งั้นจะโดนข้อหาหลงตัวเอง เราไม่ใช่พระเอกซะหน่อย ฮ่าๆ’

ปีแอร์รีบใช้มือซ้ายหยิบแก้วน้ำเปล่าจากโต๊ะเตี้ยซ้ายมือขึ้นมาดื่มอีกใหญ่ พอวางแก้วค่อยบ่นเสียงคนชื้ออายุ “เฮ้อ...แล้ว ท่านเจ้าสำนักชอบ...ชายคนนั้นตรงไหน

เธอครับ”

“ก็นั่นแหละสิ ทำไมถึงไปชอบคนหลักลอยแบบนี้ล่ะ” ยูเมะทำหน้าบึ้ง “ไม่ว่าจะมองมุมไหน ตาหนักก็ต้องเป็นคนเจ้าชู้แน่ๆ ลองปากหวานแบบนี้ คงต้องชอบหวานเล่นๆ...” เธอเสียบลงเมื่อนึกถึงสัมผัสเสียงอ่อนโยนชวนฟังของเอนดิก้า “แต่ฉันไม่รู้จริงๆว่าเขาเป็นคนยังไง สืบไปสืบมาก็ได้แต่ข่าวลือว่าเป็นคนไม่ชอบพูดจา ชอบเดินทางกับเพื่อนร่วมกลุ่มเท่านั้น แฮ้อ”

สีหน้าของหญิงสาวทำเอาปิแอร์รู้สึกผิดเป็นอย่างยิ่ง เขาขบคิดเล็กน้อยก่อนจะโพล่งขึ้น “อะ...เอ่อ...คนที่ท่านเจ้าสำนักชอบ ไม่ทราบว่าเป็นใครหรือครับ”

“นายจะรู้ไปทำไม” ยูเมะเหลียวมองเขาด้วยสายตาเย็นชา เธอพูดเสียงราบเรียบ “ฉันเกลียดคนชอบลละลาละลั่งที่สุดเลยนะ”

“อะ...ขอโทษครับ” ปิแอร์ตกใจจนทำดินสอหล่นลงพื้น เขารีบโค้งกายพูด “อะ...ผมเพียงแค่อยากจะลองออกตามหาคนคนนั้น อะ...ให้ท่านเจ้าสำนักเท่านั้นเองครับ”

ยูเมะเห็นท่าที่ลนลานของจิตรกรหนุ่ม จึงอดเสียใจไม่ได้ เธอพูดเสียงอ่อน “ขอโทษนะปิแอร์ ฉันเองก็อารมณ์ร้อนเกินไป”

เธอใช้พลังลมปราณควบคุมให้ดินสอที่ตกอยู่บนพื้น ให้อลอยกลับเข้าไปอยู่ในมือขวาของปิแอร์พลางพูดต่อ “เขาชื่อเอนดิก้า เป็นหนึ่งในสิบสามเทพท่องจักรวาล”

“หึๆ ใช่ว่าจริงๆ ด้วย แฮ้อ...” ปิแอร์ชูมือซ้ายขึ้นอ้อย “ผมมีใช้คนปากบอน ดังนั้นความลับนี้จะอยู่กับผมไปจนวันตายแน่นอนครับ”

ยูเมะดูตกใจเล็กน้อย แต่ก็เปลี่ยนเป็นหัวเราะคิกคักทันควัน “ปิแอร์ตลกจริงๆเลย ฉันไม่ว่าอะไรนายหรอกถ้าจะเอาไปพูด เพราะคนส่วนใหญ่เขาก็รู้กันทั้งนั้น” หญิงสาวมีสีหน้าชัดเจน “เพียงแต่การจะให้ผู้หญิงเอ่ยชื่อคนที่ชอบกับคนที่เพิ่งจะเคยเจอหน้า มันไม่แปลกไปหน่อยหรอก”

หญิงสาวยิ้มพริ้มพราย มันทำให้เขาได้เห็นความงามที่แอบซ่อนอยู่ของเธอ “สำหรับผมแล้ว จิตใจของแบบและผู้วาดต้องสื่อถึงกัน มันจึงจะกลายเป็นภาพวาดที่สมบูรณ์แบบครับ” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ผมเลยมักจะถามเรื่องหัวใจ หรือให้ผู้ที่เขียนแบบคิดถึงช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุด หรือให้คิดว่าตรงหน้ามีบุคคลอันเป็นที่รักยืนอยู่ เพื่อให้ผู้ที่เขียนแบบได้แสดงอารมณ์อันงดงามจากหัวใจนั้นออกมาล่ะครับ”

ยูเมะตะลึ่กับแวตวจริงจั้งและจริงใจของปีแอร์ เธอคลี่ยิ้มพรางพยักหน้า “ฉันเข้าใจแล้วคุณจิตรกรแห่งหัวใจ ฉันจะคิดว่าเบื้องหน้าของฉันเป็นคนที่ฉันชอบที่สุดก็แล้วกัน”

ปีแอร์รีบผงกศีรษะ มือขวาจับดินสอไปจดอยู่บนผืนผ้าใบ “อืม...เป็นคุณเอน...”

“ไม่ใช่ชื่อตาเอนดิกำพรอก ตานั้นมันน่าฆ่ามากกว่า อีๆ” ลิ่นเสียงหัวเราะใสกังวาน เจ้าสำนักสาวผู้ดงามก็เผยรอยยิ้มอ่อนหวาน “แบบนี้ดีหรือยังจ๊ะปีแอร์”

“ตะ...ดีมากเลยครับ” ปีแอร์ได้แต่ลอบกลืนน้ำลาย เพราะหากเอนดิกำได้พบเธอคงไม่ได้ตายดีแน่ ถึงกระนั้นการวาดภาพของเขาก็เริ่มได้เสียที

นี่เป็นหนึ่งในสิ่งที่เขาสังเกตได้จากจิโรยะ เวลาที่อีกฝ่ายวาดภาพของคาโยะ ชายหนุ่มแทบจะทุ่มเหงิจิตวิญญาณของตนเข้าไปในภาพ เขาจะมองนางแบบด้วยแวตวาที่เต็มไปด้วยความรัก ซึ่งคาโยะเองก็จะมองอีกฝ่ายด้วยสายตาแบบเดียวกัน ภาพที่ออกมาจึงเปี่ยมด้วยอารมณ์และจิตวิญญาณที่ยากอธิบาย ซึ่งตัวเมธัสเองก็ไม่รู้ว่าวิธีการนี้มันดีหรือไม่ดีกันแน่...

ปัญหาของระบบจิตเงาได้ปะทุขึ้นทั่วทั้ง 3 ทวีป แม้แต่ในเมืองเริ่มต้นเองก็ยังมีคนไปร้องเรียนเรื่องความบ้าบอของจิตเงาที่ถูกเรียกออกมา

ณ ห้องผู้ดูแลสูงสุด

มิคาเอลโดนเพื่อนทั้งสี่จับมานั่งคุกเข่าอยู่กลางห้อง

กาเบรียลที่ยืนอยู่ด้านหลังสุดเปิดจอภาพขึ้นมาพลาฟลางพุดลอยๆ “มีคำร้องเรียน 25,352,852 ครั้ง มีคนฟ้องว่าระบบขัดข้อง 12,548,250 ครั้ง...” ผู้ดูแลหนุ่มส่ายหน้าพลาฟลางอ่านต่อ “มีคนด่าและสาปแช่งผู้ดูแล 1,855,892 ครั้ง ขอให้ไล่คนสร้างและอนุมัติระบบจิตเงาออก 10,854,622 ครั้ง...” เขาหันไปมองบุรุษผมทองที่นั่งอยู่เบื้องหน้า “และมีคนส่งภาพประหลาดๆ มา 94,088 ครั้ง ซึ่งทั้งหมดนี้ข้ามั่นใจว่าพวกเขาคงอยากฆ่าแกงนะมิคี้”

มิคาเอลมีสีหน้าจ๋อยสนิท เพราะการโดนชู้ฆ่าแบบระบุตัว มันค่อนข้างจะน่าเศร้าใจมากสำหรับเขา “ผมแค่อยากให้พวกเขาได้สนุกกันนี่นา ใครจะไปนึกเลยว่ามันจะออกมาเป็นแบบนี้” บุรุษผมทองยิ้มแป้นพร้อมกับหันไปหาพวกพ้อง “แถมบางคนก็

ใช้ได้เก่งด้วยนะ มันน่าจะมีความบังสิ” เขาจ้องหน้ากาเบรียล “กานี้จึงนายแกลิ่งเค้ารี
เปล่า มันต้องมีคนบอกชอบบ้างเซ่”

ทั้งสี่ลงสายตาเป็นขำให้ชายหนุ่ม ทำเอามิกาเอลต้องรีบก้มหน้า ใช้นิ้วชี้มือขวา
จิ้มพื้นพลงบ่นอุบิบเพียงลำพัง

“พวกเราควรออกคำสั่งยกเลิกระบบจิตเงา” อูรีเอลที่ยืนอยู่ด้านซ้ายของ
มิกาเอลหันไปมองกาเบรียล “แล้วบอกว่าระบบมีปัญหา ต้องแก้ไขก่อน แบบนี้ดีมีัย
กานี้จึง เอ๊ย!...”

เธอรีบยกมือปิดปาก เพราะโดนกาเบรียลส่งสายตาดูเย็บเย็บเข้ามาให้ เธอเลยง้าง
เท้าขวาเตะมิกาเอลพลงดู “เพราะนายแหละมิกี้ ฉันเลยแผลอเรียกชื่อเล่นแปลกๆ
นั่นแหละ นี่แหละๆ”

ตุ้ม! ตุ้ม! หญิงสาวใช้เท้าขวาเตะใส่ลำตัวของมิกาเอลถี่รัว

“อย่าทำผม ผมไม่ได้ตั้งใจ” มิกาเอลล้มลงไปนอนกับพื้น เขาใช้สองแขนกุม
ศีรษะพร้อมบ่นร้องกระซิก

ราฟาเอลที่ยืนอยู่ด้านหลังของมิกาเอลได้แต่ส่ายหน้า เขาเดินเข้าไปลากอูรีเอล
ออกมา “มิกี้ นายก็รู้ว่าพวกเราไม่มีวันเจ็บ นายเลิกแกลิ่งพูดอะไรไร้สาระสักที่ได้ใหม่
ถึงจะไม่ได้อยู่ต่อหน้าพนักงานระดับล่าง นายก็ควรรักษามาตผู้ดูแลสูงสุดหน่อยสิ”

มิกาเอลชันกายขึ้น แต่พอขำเลื่องมองไปยังชาร์เอลที่ยืนกอดอกยิ้มเย้นอยู่ทาง
ด้านขวา เขาก็รีบหันกลับมามองพื้น “ก็บอกให้ยัยชาร์เลิกจ้องผมเหมือนจะแอบมาดัก
ตีหัวที่บ้านก่อนจะได้ใหม่ละ” ชายหนุ่มรีบเบยหน้าขึ้นพูดอย่างหนักแน่น “เพื่อเป็นการ
รับผิดชอบเรื่องทั้งหมด เดี่ยวผมจะเขียนหนังสือขอโทษส่งให้ฝ่ายกรรมการเอง”

ชาร์เอลเปลี่ยนเป็นยิ้มหวาน เธอใช้สองมือประคองแขนขวาของเพื่อนสนิทลุก
ขึ้น แล้วลากไปนั่งที่เก้าอี้ประจำตำแหน่ง “งั้นก็รีบเขียนขาสีสุดท้ายหน่อยสิ ไม่งั้นฉันจะตาม
ไปตึงหนูนายถึงบ้านเลย”

มิกาเอลคอดก เขาเปิดหน้าต่างเพื่อเขียนหนังสือขอโทษ ทว่าพริบตานี้กลับ
มีหน้าต่างของผู้บริหารบริษัทกลุ่มหนึ่งเปิดขึ้นมาลึบกว่านาน

“มิกาเอล ใครเป็นคนสร้างระบบจิตเงาขึ้นมา” มีเสียงที่เปี่ยมด้วยความโกรธ
ดังขึ้น

มิกาเอลไม่กล้าโกหก เขาพูดลุกขึ้นยืนตัวตรงพลงบ่นหน้าเคร่งเครียด “ผม

เป็นคนสั่งให้ร้องผู้ดูแลเริ่มเอลและราเกิลสร้าง แต่คนที่อนุมัติให้ใช้งานคือผมครับ”
ชายหนุ่มพูดอย่างหัวเราะ “หากมีอะไรเกิดขึ้นขอให้ผมเป็นคนรับผิดชอบเองครับ”

ใช่! ถึงเขาจะบ้ำขนาดไหน แต่หากก่อความผิดร้ายแรง ลูกผู้ชายเยี่ยงเขาก็พร้อมจะยื่นอกมารับผิดเสมอ

ถึงเพื่อนทั้งสี่จะชอบหยอกเพื่อนจอมสร้างปัญหา แต่ถ้าเป็นเวลาแบบนี้ พวกเขาก็จะรีบแย่งกันพูด

“มันเป็นหน้าที่ของผมที่จะยอมรับ และเผยแพร่ระบบให้ใช้งานได้ ดังนั้นอย่าไปโทษมิคาเอลคนเดียวเลยครับ” กาเบรียลเอ่ย

อูรีเอล ราฟาเอล และซารีเอลต่างก็พูดทำนองเดียวกับกาเบรียล เพราะพวกเขาเองก็ไม่ได้ถึงว่า พวกผู้บริหารจะมีสีหน้าเหมือนอยากสั่งฆ่าคนมากกว่าจะสั่งไล่ออก

มิคาเอลอดซาบซึ่งใจมิได้ ที่พวกเพื่อนต่างเอาคอม้าขึ้นเขียงพร้อมกับเขา เพราะถ้าเป็นผู้ดูแลทั้งกลุ่มอนุมัติ โทษอาจจะเหลือแค่ลดเงินเดือน หรือลดตำแหน่งลงไปสักขั้นหรือสองขั้นเท่านั้น

ทว่าทางกลุ่มผู้บริหารบริษัทกลับมีสีหน้าตกใจ แล้วหันไปสบตาคันอื่นๆ พร้อมกับสนทนาผ่านช่องส่วนตัว ในขณะที่นั้นก็หันหน้าต่างบานอื่นๆ เปิดเพิ่มขึ้นมาทีละบานสองบาน จนมีมากถึงสี่สิบแปดบาน เรียกได้ว่ากรรมการบริษัทสี่สิบแปดคนจากทั้งหมดห้าสิบคน ได้มารวมตัวกัน ณ ที่นี้ เท่ากับว่ามีจำนวนเกินสองในสาม และทำให้มีอำนาจสามารถสั่งไล่ออกหรือโยกย้ายพนักงานในบริษัทได้ทุกตำแหน่ง

หนึ่งในนั้นพลันโพล่งขึ้น “มีใครจะมาเอาโทษพวกผู้ดูแลหรือเปล่า”

“ไม่มีนะ”

“เปล่าซะหน่อย” ผู้คนส่วนใหญ่ต่างโบกมือส่ายหน้าเป็นการใหญ่

ชายวัยกลางคนผมสั้นสีดำที่กลายเป็นผู้นำสูงสุดในกลุ่มกรรมการบริษัทพูดอย่างใจเย็น “อะแฮ่ม สงสัยจะมีอะไรเข้าใจผิด” ชายคนนั้นยิ้มเป็น “ผมแค่จะมาบอกว่า ระบบจิตเกมันเยี่ยมมาก ขอให้พวกคุณพัฒนาระบบทำนองนี้ต่อไป และห้ามสั่งปิดระบบนี้เด็ดขาด” ชายคนเดิมทำหน้าที่ครุ่นคิดแวบหนึ่งก่อนจะพูดต่อ “อ้อ หรือจะให้มันเป็นรางวัลภารกิจก็ได้ แต่เอาแบบง่าย ๆ หน่อยนะ แบบเด็กสิบห้าขวบที่เพิ่งเข้ามาเล่นก็ได้” เขาย้ำด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “เข้าใจมั้ยมิคาเอล”

“เข้าใจครับ” มิคาเอลรับคำอย่างงุนงง “แล้วมันไม่สร้างปัญหาให้พวกท่าน
เหรอครับ”

พวกกรรมการบริษัทหันไปสปรดากันแล้วหัวเราะลั่น

คุณปู่ผมลั่นสี่ขาวิทย์หกสิบเศษคนหนึ่งพูดอย่างสนุกสนาน “โอ๊ย!! ระบบนี้ดี
สุดๆ ปู่อยากทดสอบด้วยตัวเองนะ แต่กลัวว่ามันจะมีปัญหา เลยสั่งให้ลูกน้องที่อยู่
ใกล้ชิดทดลองแทน” คุณปู่เผยรอยยิ้มเหี้ยม “แล้วมันก็ทำให้เราได้รู้อะไรหลายๆ
อย่างที่ปกติเราไม่รู้ หึๆ”

เสียงหัวเราะเยียบเย็นช่วงท้าย ทำให้พวกมิคาเอลพอจะเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น...

‘เฮ้ย! อย่างนี้ระบบมันดีหรือไม่ดีกันแน่เนี่ย’

คำถามนี้ได้แต่วนเวียนอยู่ในหัวของพวกเขา

แต่เรื่องนั้นก็ส่วนเรื่องนั้น เรื่องนี้ก็ส่วนเรื่องนี้ ซารีเอลใช้มือขวาดึงหูซ้ายของ
เพื่อนตัวแสบ ที่เกือบจะทำให้เพื่อนร่วมงานต้องตายอนาถกันยกกลุ่ม “มิกี้ที่น่ารัก
คงรู้สินะว่าหลังจากนี้ ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ต้องผ่านความเห็นของพวกฉันก่อน”

มิคาเอลหันไปกะพริบตาปริบๆ พลังพุดรับเสียงอ่อน “จ๊ะแม่...”

โป๊ก!! ซารีเอลฟาดมือขวาใส่ศีรษะของบุรุษผมทองทันควัน